CÂINII RĂZBOIULUI

FRED CONNELLY

Unora le place iadul

COLECŢIA „CÂINII RĂZBOIULUI”

FRED CONNELLY

UNORA LE PLACE IADUL

V.1.0

Traducere de Nicolae Constantinescu

Editura BOGDANA

Nu avea nimic.
Nu era nimic.
Era un soldat.
Viaţa lui era viaţa unui soldat.
Numele lui era **BARRABAS, NILE BARRABAS**.
Nu era nici kamikaze, nici robot, ci doar un om. Ultimul ofiţer american care părăsise sud-estul asiatic sub focul duşmanului, el alesese să continue un nou război, un război nemilos împotriva intoleranţei şi arbitrariului.
Lui i s-au alăturat nouă bărbaţi şi o femeie, zece specialişti de temut, pregătiţi pentru toate genurile de luptă.
Dar trei dintre ei pieriseră deja sub focul duşmanului.

Această echipă de elită şi-a ales numele *Soldier of Barrabas.*
S.O.B.
Trei iniţiale de temut, pe care adversarii le traduceau *Son of a bitch,* pentru că războiul lor, ca toate războaiele, era totdeauna feroce.

LIAM O'TOOLE, irlandez, treizeci şi şapte de ani, expert în armament şi explozibili.

CLAUDE HAYES, negru american, treizeci şi opt de ani, expert în operaţiuni de sabotaj.

NATHANIEL BECK, evreu american, treizeci şi trei de ani, specialist în electronică şi informatică.

EMILIO LOPEZ, hispano-american, douăzeci şi şapte de ani, expert în artilerie grea.
ALEX NANOS, greco-american, patruzeci de ani, specialist în luptele de gherilă.

BILLY II (WILLIAM STARFOOT II), indian din America de Nord, treizeci şi trei de ani, paraşutist.

LEONA HATTON, singura femeie din echipă, treizeci şi unu de ani, medic şi expert în arte marţiale.

CAPITOLUL I

Maiorul Sidney Snider, de la *South African Bureau of State Security,* prescurtat BOSS, se răsti furios:

— Răspunde la întrebări, negru împuţit!

Apoi îl lovi cu pumnul în faţă pe amărât. Africanul deschise gura şi începu să ţipe. Snider îl lovi cu pumnul în gură şi se uită cu o plăcere sadică cum se scurgea firişorul de sânge de pe buzele victimei sale.

— Terorist nenorocit! exclamă el, strâmbându-se cu dispreţ.

Apoi aproape că îşi lipi faţa de cea a prizonierului şi zise:

— Vreau să ştiu cum sunt deturnate aceste diamante din Africa de Sud. Vei fi snopit în bătaie atâta timp cât nu vei mărturisi.

Snider îşi îndreptă spatele şi se uită cu răceală la african. Acesta, cu ochii închişi şi gura deschisă, respira sacadat. Firişoare de sânge brumării îi brăzdau pielea închisă la culoare.

— Vorbeşte! îi ordonă maiorul, lovindu-l pe negru cu reversul mâinii. Vorbeşte! repetă el, lovindu-l din nou furios.

Capul prizonierului cădea într-o parte sau alta, fără forţă. Respiraţia lui devenea din ce în ce mai gâfâitoare.

— Domnule maior…

O mână blocă brusc mâna lui Snider. Tânărul său asistent, conform ordinelor pe care le primise, intervenea înainte de a se lăsa pradă unei prea mari violenţe.

Snider făcu o pauză.

— Mulţumesc, Jacob, zise el, îndepărtându-se de victimă.

Ceasul de pe peretele din fundul camerei arăta ora două a după-amiezii. Se apropie de fereastra prevăzută cu bare de oţel a biroului său, situat în interiorul cartierului general al securităţii din Johannesburg, şi reflectă asupra situaţiei.

Cocteilul trebuia să aibă loc în acea seară, la proprietatea lui Krudd. Primul ministru va fi şi el prezent. La fel şi colegii săi de la „Inner Circle”. Trebuia să se sfârşească odată cu acest caz de diamante furate. „Inner Circle” lucra la un plan cu mult mai important. Era timpul să se apeleze la specialişti.

— Jacob, voi lipsi câteva ore. Adu-i pe Ernie şi Johann. Vreau neapărat răspunsuri de la prizonier. Spune-le că au la dispoziţie două ore ca să obţină rezultate.

— Da, domnule maior, răspunse tânărul ofiţer, părăsind

imediat încăperea.

Snider se întoarse la prizonier. Acesta, în întregime gol, avea mâinile şi gleznele legate de scaun cu cătuşe. Snider se apropie de faţa lui.

— Ai două ore, pronunţă el cu claritate. Două ore ca să ne spui tot ce vrem să ştim.

*

* *

Câteva minute mai târziu, maiorul părăsea biroul şi străbătea drumul M-1, în afara oraşului Johannesburg, la volanul Mercedes-ului său verde.

Trecu de munţii galbeni, unde se aflau minele de aur ale oraşului, îndreptându-se spre oraşul vecin, Pretoria, capitala Republicii Africa de Sud. Înainte de a ajunge în oraş, maiorul viră uşor şi pătrunse pe un drumeag, care urca pe flancul uneia dintre colinele din jurul metropolei. Sus de tot, dominând regiunea bântuită de vânturi a Transvaal-ului, se ridica o clădire pătrată şi masivă din piatră, monumentul Voortrekker.

Sidney opri maşina în parcare, alături de autocarele turistice, urcă scările mari până la intrarea impozantă şi se întoarse ca să cuprindă cu privirea oraşul Pretoria, care se întindea în mijlocul văii pline de verdeaţă. Stepa sud-africană se întindea la nord până la fluviul Limpopo. De cealaltă parte a braţului de apă, în Zimbabwe şi Mozambic, aştepta adversarul.

Africa neagră, inamicul mortal al regimului din Africa de Sud.

Un bărbat corpolent şi mai în vârstă decât maiorul se apropie fără ca acesta să-şi dea seama. Pe degetul lui scânteia un diamant enorm.

— Ţinutul nostru e înconjurat de vecini ostili şi nu avem nici o ţară prietenă pe lume care să ne ajute, zise noul venit, ca şi cum ar fi citit gândurile maiorului.

Surprins, Snider se întoarse tresărind, apoi se destinse văzându-l pe Wilhelm Krudd, un industriaş din domeniul diamantelor şi unul dintre cei mai bogaţi cetăţeni din Africa de Sud. Krudd era un prieten şi un aliat.

— Ca în 1838, pe când strămoşii noştri, voortrekkerii, erau asediaţi de douăzeci de mii de luptători zuluşi în cursul bătăliei de la Râul de Sânge.

— E foarte reconfortant să fiu alături de tine, maiorule Snider. Tu, mai mult decât oricare altul, eşti convins de victoria noastră inevitabilă.

Snider schiţă un zâmbet.

— Fiecare şcolar învaţă că voortrekkerii erau în minoritate: unul la patruzeci. Aveau o şansă la o sută să câştige bătălia.

— Da, încuviinţă Wilhelm, dar aveau muschete, şi zuluşii numai nişte simple lănci.

— Victoria a venit din voinţa Domnului, zise brusc Snider. Destinul albilor este să conducă Africa de Sud, iar cel al negrilor, să ne servească.

— Arată-mi-l pe impostor, îi ceru Krudd, ca să treacă la alt subiect.

— Puţin mai târziu, Wilhelm. Acum să intrăm.

Cei doi bărbaţi pătrunseră în incinta monumentului gigantic şi îşi lăsară un moment vederea să se obişnuiască cu lumina slabă dinăuntru. O tăcere respectuoasă urmă intrării lor în sala eroilor. Sculpturi importante din marmură, aşezate lângă pereţi, reprezentau marea călătorie, arătându-i pe colonişti trudind din greu ca să-şi treacă, într-un fel, căruţele cu coviltir peste munţii Drakensberg. În partea opusă, o tapiserie enormă îi arăta pe războinicii sălbatici ai regelui zuluş Dingaan. Aceştia loveau cu lăncile în scuturile din piele de bou, semnalând astfel că se pregăteau să-i atace pe colonii albi.

În centrul încăperii, se afla o mare deschizătură rotundă. Snider şi Krudd se aplecară deasupra marelui cenotaf din piatră care odihnea în camera subterană. O rază de soare, intrând dintr-o mică fantă din tavanul înalt, lumina marginea de granit a gropii. Raza trecu la douăsprezece fix pe data de 16 decembrie, aniversarea „Bătăliei de la Râul de Sânge”, apoi lumină câteva secunde inscripţia gravată pe cenotaf:

— „Noi pentru tine, Africă de Sud”, zise patetic Krudd, citind cuvintele înscrise în piatră.

Maiorul Snider se uită cu respect la flacăra veşnică ce ardea în recipientul ei de sticlă.

— Această flacără reprezintă torţa civilizaţiei, zise el cu glas scăzut. Cea pe care noi, europenii, am adus-o pe continentul negru şi am păstrat-o în ciuda războaielor şi a atacurilor teroriste.

— Şapte milioane de albi împotriva a optzeci de milioane de negri în interiorul propriilor noastre frontiere. Suntem ca acel tânăr olandez care a pus degetul pe digul şubred ca să-şi salveze ţara. Dar pericolul care ne ameninţă este Africa primitivă. Te susţin cum pot mai bine, Sidney, dar recunosc că mă descurajez din când în când. Acum arată-mi impostorul.

— Crezi ce vrei, Wilhelm – că e mâna lui Dumnezeu sau a sorţii

– dar era scris că, începând de la Râul de Sânge, rasa albă va conduce Africa de Sud spre destinul ei în calitate de naţiune.

Wilhelm Krudd îşi drese glasul.

— Impostorul, îi reaminti el ofiţerului de la BOSS.

Sidney Snider aruncă încă o dată privirea spre cenotaf şi spre sculpturile de marmură, care întruchipau călătoria epică a voortrekkerilor.

— Este cel mai mare eveniment din istoria ţării noastre, zise el, iar dacă planul nostru va reuşi, chipurile noastre vor fi şi ele dăltuite în piatră.

— Poate, murmură industriaşul, vizibil nerăbdător să vorbească despre altceva. Impostorul, Sidney. Sunt un om ocupat. Diseară, primul-ministru vine la recepţia organizată de mine şi…

— Da, bineînţeles, zise maiorul, întrerupându-l.

Cei doi conspiratori părăsiră monumentul şi coborâră repede treptele lungi care duceau în grădina din jurul edificiului. Apoi străbătură un drumeag sinuos şi ajunseră în spatele clădirii. Singura persoană prezentă era un grădinar negru, care tundea cu grijă un gard-viu.

— De fapt, zise Snider, continuându-şi mersul, ancheta noastră avansează în ceea ce priveşte traficul de diamante din minele noastre. Ştim că teroriştii le scot din Africa de Sud şi ajung pe piaţa din Amsterdam, ca să le finanţeze activităţile. Dar nu ştim cum. Sper ca în seara asta să am răspunsul.

— Excelent, Sidney, şi atâta timp cât a doua afacere merge… Apropo, eşti sigur că impostorul ne va rămâne fidel?

Sidney se opri şi zâmbi interlocutorului său.

— Absolut, răspunse el cu convingere, ca şi cum problema asta nu l-ar fi preocupat niciodată.

Apoi porni din nou, adresând un semn din cap grădinarului negru.

— E unul dintre agenţii mei, îi explică el lui Krudd.

Ofiţerul îl conduse pe industriaş până la o mică uşă metalică situată pe o latură a mausoleului. Grădinarul traversă peluza şi alergă în direcţia lui.

— L-am descoperit pe omul nostru pe când lucra în cadrul unei mici companii teatrale din Transkei, zise Snider. Am remarcat imediat două lucruri în privinţa lui, lucruri care au inspirat planul nostru. Mai întâi, priceperea lui de a imita. A fost în stare să imite la perfecţie vocea şi gesturile tuturor personajelor publice pe care i le-am sugerat…

— Domnule! se adresă grădinarul, agitând o legătură de chei.

— Deschide, ordonă Snider.

— Da, domnule.

Grădinarul alese imediat cheia şi o introduse în broască.

— N-au fost probleme? întrebă maiorul.

— Nici una, domnule, doar că-i e foame tot timpul.

— Ei bine, din moment ce-l hrăneşti până când va fi nevoie să-l folosim…

— Da, domnule. Bineînţeles, domnule.

— Aşteaptă-mă aici, zise Snider.

Apoi se întoarse spre Krudd şi îi spuse:

— Urmează-mă.

Merseră pe un culoar lung şi îngust până la o scară din metal, care cobora drept în adâncul pământului care susţinea monumentul voortrekkerilor.

— Un adăpost antiatomic? zise Krudd.

— Exact. Construit în 1948, în acelaşi timp cu monumentul. Acum aproape că a fost uitat. Folosea protecţiei eminenţilor ofiţeri ai guvernului în timp de război. Am pus agenţii ca să fie supravegheat douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru, pentru a fi sigur că rămâne uitat.

Cei doi bărbaţi porniră în jos pe scară. Buncărul subteran era luminat de becuri slabe, agăţate ici şi colo pe pereţi. Ajunseră în fundul unui culoar lung şi plin de praf, pe care se înşirau uşi. Snider se îndreptă direct spre prima şi o descuie. Krudd intră în spatele lui în încăpere, împins de o curiozitate pe care abia dacă o putea ascunde.

Încăperea, slab luminată şi invadată de zgomotul unei emisiuni televizate, semăna cu o cameră de hotel fără ferestre.

Un negru slab şi mic de statură sări de pe patul pe care stătea, vizibil surprins de sosirea lor.

— Nu te speria, Umtazi, îl linişti Snider. Intră în pielea episcopului. El e prietenul meu Wilhelm…

— Exact, interveni imediat Krudd, mai înainte ca maiorul să-i fi dezvăluit numele. Sunt încântat de cunoştinţă, continuă el, întinzând mâna.

Aproape instantaneu, negrul suferi o transformare evidentă. Trăsăturile feţei parcă se amestecară într-o nouă expresie şi atitudinea lui se schimbă complet. Strânse mâna lui Krudd şi i se adresă cu o voce stridentă:

— Sunt încântat. Ţin la fraţii mei albi. E foarte important să lucrăm împreună, ca să rezolvăm teribila problemă rasială care

divizează ţara prin apartheid.

Krudd rămase cu gura căscată. Snider urmărea scena cu un zâmbet amuzat.

— E tulburător! exclamă milionarul.

— Exact, răspunse Sidney. Asta am putut cumpăra cu câteva mii de dolari.

— Sper că va merge, ba chiar sunt sigur, spuse Krudd.

— Bineînţeles că va merge, zise maiorul. La urma urmelor, Dumnezeu e de partea noastră.

CAPITOLUL II

Claude Hayes, în picioare pe veranda ce se întindea în faţa hotelului, privea distrat la străzile din Maputo, rememorându-şi imaginile oraşului părăsit cu mai mulţi ani în urmă.

În vremea aceea, purta numele de Lourenco Marques. La vest, vârtejuri groase de fum negru se ridicaseră de la periferii şi urmele portocalii ale mortierelor brăzdaseră cerul în cursul numeroaselor lor călătorii spre iad. În ajunul independenţei, întreg oraşul vuia şi ardea.

Astăzi, era dominat de o agitaţie viermuitoare. Funcţionarii, în costumele lor închise la culoare, se grăbeau să ajungă la clădirile ministeriale. Atmosfera se umplea de vacarmul camioanelor şi automobilelor. Palisandrii purpurii şi salcâmii se înşirau de-a lungul aleilor şi dominau faţadele imobilelor date cu var alb.

Claude Hayes zâmbi, fericit că se întorsese, că petrecea câteva zile în Mozambic ca turist, unde venise să viziteze câţiva prieteni vechi, nu în calitate de general în fruntea unei armate victorioase de luptători de gherilă.

Vechea limuzină neagră care se apropia de hotel era pentru el. Mercenarul coborî în stradă. Şoferul vehiculului, un tânăr în uniformă de soldat, ieşi imediat şi deschise portiera din spate.

— Kwati Umba. Vin din partea ministerului. Am fost ales să vă conduc. E pentru mine o mare onoare.

Hayes se uită la tânăr, reprezentant fidel al noii generaţii de luptători Frelimo. În realitate, nu ştia nimic despre viaţa nemiloasă din junglă de pe vremea conflictului, despre sătenii prea înspăimântaţi ca să-ţi dea alimente, despre fuga din faţa mercenarilor din Africa de Sud şi a armatelor portugheze.

Nimic. Doar ce li se spusese la şcoală: că ţara lor se născuse din sângele strămoşilor lor.

Soldatul scoase stiloul şi un mic carnet din buzunarul uniformei, zâmbi timid şi zise:

— Kwati Umba, n-aţi vrea să vă puneţi semnătura aici, ca să pot arăta în satul meu că l-am întâlnit pe marele Kwati Umba!

Îşi lăsă ochii în jos, stingherit de cererea lui prea puţin demnă de un soldat.

Hayes schiţă un zâmbet amuzat şi luă stiloul şi carneţelul. Kwati Umba era numele său african, numele unui mare general fără trib venit din Statele Unite ale Americii ca să fie alături de

fraţii lui negri în lupta lor pentru libertate. Mercenarul îl folosea pe cel de Claude Hayes în cadrul celui mai închis club din lume, SOB, Soldaţii lui Barrabas, din care făcea parte.

Scrise numele său african pe pagină şi desenă capul unei pantere Simba.

Faţa soldatului radia de bucurie. Luă foaia de hârtie din mâna lui Hayes ca şi cum ar fi avut puteri magice.

— Acum, să mergem la minister, zise Claude.

— O, da, Kwati Umba. Toţi vă aşteaptă cu mare nerăbdare!

Maşina porni pe aleea mare care ducea la sediul guvernului. Hayes se uita pe fereastră, încercând să capteze lucrurile familiare şi tot ce era nou. Îşi dădu seama că lipsea ceva, fără să-şi dea seama despre ce era vorba.

Apoi îşi aminti, după câteva secunde.

— Ce s-a întâmplat cu statuile? îl întrebă el pe şofer.

— Au fost ridicate, Kwati Umba. Suntem o ţară nouă. Nu mai e loc pentru relicvele istoriei noastre coloniale. Statuile de bronz ale eroilor portughezi au servit la fabricarea de muniţii, pentru ajutorarea fraţilor noştri care au luptat să elibereze Zimbabwe.

— Cel puţin, au folosit la ceva.

Şoferul aruncă o privire pasagerului în oglinda retrovizoare.

— Cu ce a mai rămas, vom fabrica gloanţe pentru eliberarea fraţilor noştri din Africa de Sud, adăugă soldatul.

Vehiculul reduse viteza în faţa unei clădiri lungi de piatră, construită în stilul clasic european al secolului al XVIII-lea. Intrară pe o alee pavată, care ducea la o curte mare. O trupă de onoare, formată din soldaţi negri înalţi, în uniformele oficiale ale armatei Frelimo, luă poziţie de drepţi în momentul în care limuzina se oprea în faţa lor.

Hayes coborî, mai înainte ca şoferul să aibă timp să-i deschidă portiera. Tânărul păru îngrozit, ca şi cum ar fi făcut o mare greşeală în cadrul misiunii ce îi fusese încredinţată. Claude îi zâmbi şi îi făcu un semn cu mâna, dându-i de înţeles că asta nu însemna nimic pentru el.

— Kwati Umba! exclamă un ofiţer, ivindu-se dinspre marea intrare boltită a elegantului minister.

Pe manşetele şi pe epoleţii lui străluceau galoane aurite, în timp ce pieptul era plin de medalii de argint.

Cei doi bărbaţi se îmbrăţişară ca nişte vechi prieteni.

— Ce înseamnă asta, Simon Bituku? zise Hayes, arătând spre şirul de soldaţi de culoare rămaşi în poziţie de drepţi.

— Credeai că îl voi primi pe fostul meu ofiţer fără să îi ofer o

gardă de onoare?

— Dar am venit să te văd ca prieten, Simon, nu ca vizitator oficial.

— Ca erou al revoluţiei, ca unul dintre cei mai mari luptători *chimurenga*, toate vizitele tale sunt oficiale. De altfel, dacă nu te-ai fi încăpăţânat şi ai fi primit postul de ministru al Apărării, după războiul de eliberare, tu ai fi fost acum în locul meu în această uniformă.

— Nu era stilul meu. Am prea mult sânge de luptător ca să conduc o armată în timp de pace.

— Şi eu la fel, replică Simon pe un ton misterios. Claude Hayes e noul tău nume de împrumut?

Hayes dădu din cap.

— O nouă viaţă, un nou nume.

— Câte sunt în total?

— Trei.

— Numai atât? În satele unde eşti venerat, se spune că ai vreo sută de feţe, de forme şi de nume, şi că te transformi după dorinţă în pasăre, în orice animal sau în om…

— Şi că spiritul M'Bando mi-a dat această putere în schimbul promisiunii de a rămâne un luptător singuratic, continuă Claude.

— Deci, cunoşti legenda?

— Noaptea trecută, la hotel, un angajat a scăpat o tavă cu cina mea. Era înspăimântat şi, când l-am întrebat de ce, mi-a răspuns că se temea să nu mă transform în ghepard ca să-l fac bucăţele.

Cei doi prieteni începură să râdă, bine dispuşi.

— Vino, vreau să-ţi arăt ceva.

Simon Bituku, ministrul Apărării din Republica Mozambic, fost ofiţer al armatei de luptători de gherilă condusă de Kwati Umba, îşi duse prietenul pe culoarul lung al ministerului, care pe vremuri servise drept birou de război colonizatorilor portughezi. La trecerea lor, soldaţii negri înalţi, postaţi ici şi colo, luau instantaneu poziţie de drepţi. Când ajunseră în mijlocul unei aripi izolate a ministerului, Hayes auzi strigăte de război provenind din exterior.

— Eşti tot un luptător, Kwati Umba?

— Acum mă numesc Claude, Simon.

Bituku dădu din cap.

— Trebuie să mă obişnuiesc. Acum când *chimurenga* s-a terminat, avem vieţi diferite. Mai liniştite, desigur, dar se întâmplă ca unii dintre noi să simtă lipsa bătăliei, a anilor de

luptă.

— Memoria ne joacă uneori renghiuri ciudate, zise Hayes cu un aer gânditor.

Cei doi bărbaţi se opriră o clipă în faţa uşilor duble care se deschideau spre o altă curte.

— Nu ştiu de ce, pe măsură ce trece timpul, în minţile noastre înfloresc amintirile rele: prietenii ucişi, săptămânile întregi petrecute în ploaie, fără somn, cu foarte puţină hrană şi în mâini cu arme ruginite, satele în flăcări, locuitorii lor masacraţi ca nişte animale... Alteori, aceste amintiri dispar şi ne amintim de bucuriile trăite împreună.

— Eram curajoşi şi nu ne gândeam la nimic altceva decât la eliberarea ţării noastre. Mai eşti încă un luptător? insistă Bituku.

— Lucrez pentru cineva din America. Numele lui e... secret. E un om bun, deşi se spune contrariul. Şi mai este şi cel mai mare luptător pe care l-am întâlnit vreodată.

— O slujbă privată?

Hayes dădu din cap. A fi mercenar nu era un lucru prea bine văzut în acea regiune a globului.

— Dar reuşim să ne alegem cauzele pentru care luptăm.

Simon Bituku schiţă un zâmbet.

— În acest moment, guvernul lucrează la un plan foarte secret. Am putea participa câteva ore şi noi doi, în amintirea trecutului. Acţiunea pe teren îmi lipseşte şi mie. Dar mai întâi vreau să-ţi arăt ceva.

Ministrul deschise unul dintre marile batante de lemn. Căldura strivitoare pătrunse imediat pe culoar, însoţită de strigăte feroce de război, spărgând atmosfera paşnică a ministerului. Pe un dreptunghi de iarbă, mare cât un teren de fotbal, înconjurat pe laturi de aripile imensei clădiri, două duzini de băieţi şi de fete aşteptau ordinele instructorului lor. Reprezentanţii ambelor sexe erau cu piepturile goale. Sudoarea le picura pe pielea lor neagră, sub care fiecare muşchi era încordat. Toţi adolescenţii aveau în mână lănci scurte. În faţa lor, la vreo douăzeci de metri, o ţintă le aştepta performanţele. Unul dintre băieţi se desprinse din grup şi aruncă cu suplețe lancea spre obiectiv. Lancea se înfipse în centrul ţintei şi tânărul războinic se întoarse mândru lângă ceilalţi, în aclamaţiile camarazilor săi.

O fată zveltă, de şaisprezece ani, luă poziţie, îşi concentră întreaga atenţie asupra ţintei şi ridică lancea.

— Astăzi, orice bărbat sau femeie, de la vârsta de paisprezece ani, trebuie să înveţe să lupte, îi explică Bituku. Aceştia

constituie elita tinerilor noştri războinici. Învaţă totul aici, în interiorul ministerului, unde le oferim cei mai buni profesori.

Lancea tinerei se înfipse şi ea în centrul ţintei.

— Dar… numai lănci? întrebă Hayes, surprins de aspectul primitiv al antrenamentului. Lupta lăncilor împotriva puştilor a dus la pieirea acestei ţări în urmă cu câteva sute de ani.

— Capacitatea lor de a mânui armele moderne te va surprinde mai mult ca sigur, dar îi învăţăm şi artele tradiţionale de război, ca să-şi cunoască moştenirea, aşa cum am primit-o şi noi într-o zi.

— Adevărat, răspunse Hayes. Dar noi practicam aruncatul lăncii ca să nu risipim inutil muniţiile.

— Învăţam această disciplină pentru că aveam nevoie de ea. Şi ei trebuie să o înveţe ca să păstreze urmele trecutului şi ale strămoşilor noştri. Dacă îmi amintesc bine, continuă Bituku, înfruntându-l pe Hayes cu privirea, eram amândoi la fel de îndemânatici. Vino!

Bituku îl prezentă pe Kwati Umba tinerilor recruţi. Faţa lor exprima o surpriză evidentă, amestecată cu un profund respect. Hayes studie rapid cele două şiruri de soldaţi. După zece ani de absenţă, vedea pe acele feţe roadele luptei îndelungate pe care o dusese ca luptător de gherilă.

Simon Bituku îşi scoase brusc haina şi cămaşa uniformei şi le întinse instructorului. Hayes observă că prietenul său îşi păstrase constituţia atletică. Anii petrecuţi la birou nu-i slăbiseră muşchii puternici. Pantera Simba tatuată pe umărul lui rămânea un simbol al armatei lui Kwati Umba.

— Tu mai ai tatuajul? întrebă Bituku, surprinzând privirea prietenului său.

— Nu, l-am şters. Uneori e mai bine să eviţi să fii reperat.

Bituku luă o lance, o aruncă, iar aceasta descrise în aer un arc de cerc şi se înfipse în mijlocul ţintei.

— Drept în centru! exclamă ministrul.

În spatele lui, tinerii soldaţi izbucniră în aplauze.

— Poţi să faci mai bine, prietene?

Claude Hayes îşi scoase şi el cămaşa.

— Despre ce plan vorbeai? întrebă el, apucând lancea.

— Probabil ştii că, ocazional, armata sud-africană face incursiuni în ţara noastră, ca să-i lichideze pe luptătorii de gherilă care îi jenează.

Hayes dădu din cap.

— Şi guvernul tău nu permite asta, spuse el, cântărind uşor

lancea în mâna dreaptă.

— Bineînţeles, replică Bituku. Africa de Sud este ultima ţară africană unde negrii sunt încă sclavi. Ziua sunt puşi să facă treburile cele mai de jos în oraşe sau în mine, unde abia dacă sunt plătiţi. Noaptea sunt exilaţi în culcuşuri sordide. Au dreptul la *chimurenga* lor, la războiul lor de eliberare, la fel ca noi. Dar, în seara asta, planul este foarte simplu. Muncitorii din minele de diamante deturnează diamante pentru luptătorii de gherilă, care ei înşişi le dau unor agenţi mobili, pentru a fi trecute în Mozambic. Diamantele sunt după aceea vândute ca să finanţeze mişcarea secretă. În seara asta, aceşti tineri luptători de elită vor fi duşi la frontieră ca să urmărească transferul. Te invit să participi şi tu.

— În Statele Unite, copiii sunt duşi să viziteze muzeele, nu câmpurile de bătălie, zise Hayes, zâmbind.

— Acolo sunt foarte puţine pericole, replică Simon.

Hayes ridică vârful lăncii, miji ochii şi se concentră asupra lăncii lui Bituku, înfiptă în ţintă. Muşchii spatelui se încordară sub impulsul efortului.

Lancea străbătu aerul şi se înfipse puternic în lemnul lăncii lui Simon, pe care o despică în două, şi alunecă până în centrul ţintei.

Tinerii războinici izbucniră în aclamaţii şi unul dintre ei strigă numele lui, imediat repetat de camarazii lui.

Hayes le adresă un zâmbet mândru şi ridică pumnul în semn de salut.

— Vei veni? insistă Bituku.

Claude surprinse sclipirea din ochii vechiului său prieten. Ştia că Barrabas şi guvernul american, care le sponsoriza operaţiunile acoperite, nu ar fi aprobat decizia lui. Dar tentaţia Africii era mai mare.

— Bineînţeles, răspunse el. Cum aş putea să refuz?

*

* *

Când maiorul Snider se întoarse la biroul său de la cartierul general al securităţii, prizonierul zăcea mort pe podea, cu corpul pe jumătate acoperit cu o cuvertură.

— Am obţinut informaţia de care aveaţi nevoie, domnule maior, îl anunţă Jacob, tânărul său adjunct, în timp ce Snider se apropia de cadavru.

— S-auzim!

— Diamantele trec frontiera în Mozambic, până la o regiune

apropiată de Punda Milla, în parcul naţional Kruger. Am notat locul exact. După toate aparenţele, în seara asta, la ora zece, trebuie să aibă loc un schimb.

— Perfect, spuse Snider.

Apoi se instală la birou şi scoase un teanc de formulare dintr-un sertar.

— Mai e şi altceva? zise el.

— Da. Am putut obţine numele altui membru al nucleului.

— Cel care scoate diamantele din mină? întrebă maiorul, aruncând o privire pe formular.

Era vorba de un raport de „moarte accidentală”.

— Din păcate, nu. Nu-l cunoştea, dar, după spusele lui, acest membru al nucleului ştie cum sunt scoase diamantele din mină. Numele lui este…

Jacob îşi verifică rapid notele:

— … Mthuli Sowanni.

Snider scrise numele cadavrului în raport, apoi zise cu un aer absent, fără să ridice ochii de pe foaie.

— Pune să fie arestat.

— Asta se şi face chiar în acest moment, domnule maior.

— Bine. E un secret pe care sunt tare nerăbdător să-l cunosc, Jacob. Sistemul de siguranţă al minei de diamante este foarte sofisticat. Singurul mod de a scoate diamantele este de a avea sprijinul cuiva cu o funcţie importantă.

— Sunt conştient de asta, domnule maior.

— Un alb…

— Da, domnule maior.

— Un trădător.

— Într-adevăr.

— Ce sugerezi drept cauză a morţii pentru ăsta, Jacob?

— Cauza obişnuită, domnule maior.

Snider dădu din cap şi scrise „sinucidere” în rubrica corespunzătoare, apoi semnă în partea de jos a paginii.

CAPITOLUL III

Soarele apunea, aruncând un voal purpuriu peste câmpia Kalahari, la vest de Johannesburg. Ritmul vieţii, în bogata metropolă sud-africană, încetinea odată cu venirea vântului călduţ de seară, care bătea dinspre stepele semeţe. Între building-urile înalte, în care se aflau birourile de afaceri şi cele ale administraţiei, străzile se goleau treptat. În schimb, în vecinătatea rezidenţială de la Hillbrown, trotuarele, la poalele marilor imobile, se înnegreau pur şi simplu de valurile de pietoni, care invadau prăvălioarele cu fructe şi legume, cafenelele sau librăriile.

De la un capăt la altul al marelui oraş, muncitorii bantu şi servitorii îşi părăseau locurile de muncă ca să se amestece cu întunericul ce creştea mereu, pentru a se pierde în comunitatea neagră de la Soweto. Luminile oraşului străluceau ca o flacără în centrul unui diamant.

Johannesburg redevenea un oraş alb.

Nu departe de centru, în apropiere de Planetarium şi de Universitatea modernă Witwatersrand, maşini mari, străine, părăseau autostrada De Villiers Graal ca să pătrundă pe Jan Smuts Drive, în direcţia bogatei periferii Parktown.

Placa de înmatriculare a unei maşini Mercedes, de culoare verde, cuprindea doar patru litere: BOSS, *Bureau of State Security.* O maşină de serviciu.

Vehiculul viră pe o stradă mare, apoi reduse viteza în faţa unei porţi mari de metal, încadrată de două ziduri înalte de piatră. Soldaţii privaţi şi înarmaţi până în dinţi făceau de pază în faţa intrării. Lăsară să treacă limuzina neagră, aflată în faţa Mercedes-ului, iar Snider conduse vehiculul înainte, până când un tip înarmat cu un sinistru FN-FAL belgian se aşeză în faţa lui. O altă santinelă se apropie de geam. Snider prezentă actele fără să-şi scoată ochelarii de soare. Soldatul dădu din cap şi îl lăsă să treacă.

Maiorul traversă o întindere mare de peluze şi grădini, apoi ajunse în faţa marelui conac, construit pe vârful colinei. Locul acela oferea o vedere splendidă a oraşului care scânteia în noaptea africană. Marea alee era deja plină de vehicule şi toate ferestrele clădirii erau luminate. Un vals de Richard Strauss se auzea din mijlocul grădinii. Bărbaţi şi femei în ţinute de seară

urcau cele câteva trepte până la uşile mari ale intrării, pe care servitorii negri le ţineau larg deschise. Elita din Africa de Sud participa totdeauna la celebrările de Crăciun ale lui Wilhelm Krudd, iar maiorul Snider făcea parte dintre oaspeţii de marcă.

Lăsă vehiculul unui şofer negru şi ajunse repede la intrarea luxoasei proprietăţi. O scară mare, acoperită cu mochetă, şerpuia până la etajul doi şi o lustră enormă de cristal strălucea deasupra invitaţilor ca o navă spaţială. Bărbaţi în smoking şi femei pline de bijuterii flecăreau în toate părţile, în timp ce servitorii negri le ofereau tăvi cu pahare de şampanie şi antreuri rafinate.

— Sidney! zise o voce de femeie din mijlocul mulţimii.

Omul de la BOSS se întoarse şi zări o roşcată în rochie albastră, împodobită cu un colier de diamante. Îl mai agăţase şi cu alte ocazii, şi Snider se întreba dacă făcea asta doar dintr-un simplu capriciu de femeie bogată sau împinsă de soţul ei, ca să testeze gradul de fidelitate al şefului securităţii.

— Sidney, îmi pare bine că te văd, zise Vivienne, chicotind şi vârându-se în sufletul lui. Sunt foarte agitată. Aşteptăm un invitat surpriză.

— Un invitat surpriză? întrebă maiorul.

— O, scoate-ţi ochelarii ăia de soare, Sidney! Aici n-ai nevoie de ei şi mai sunt şi foarte intimidanţi.

După ce îşi scoase ochelarii, diamantele lui Vivienne aproape că îl orbiră.

— Ce invitat surpriză? repetă el.

— Trebuie să fi auzit de el, Sidney. Willy ne-a promis un invitat surpriză în seara asta. Cred că e vorba de acel faimos star hollywoodian, care toarnă un film la Cape Town.

— M-aş mira să fie el surpriza, răspunse Snider. E în fund, acolo, lângă uşile salonului.

Vivienne făcu ochii mari, localizându-l pe actor la celălalt capăt al încăperii.

— Mor de nerăbdare să-i vorbesc.

— Păi, nu te jena, replică Snider, depărtându-se de ea.

Câţiva metri mai departe, simţi o mână aşezându-se pe umărul său şi se întoarse în loc, pomenindu-se faţă în faţă cu Sarah, fiica lui Wilhelm.

— Maior Snider. Tata ar dori să-ţi vorbească între patru ochi. E în biroul său cu alţi domni.

Snider puse ochelarii în buzunarul costumului şi se uită o clipă la tânăra femeie.

— Eşti cea mai frumoasă femeie din Africa de Sud, zise el, schiţând un zâmbet.

Părul blond şi scurt semăna cu nişte fire de aur, iar ochii îi scânteiau ca două diamante albastre.

— Eşti prea galant, maiorule, răspunse ea, râzând. Dacă nu sunt atentă, o să mi se urce la cap. Dar îţi mulţumesc pentru compliment.

— Unde îţi sunt fraţii?

— Richard e cu tata în birou. Paul este…

Aruncă o privire în încăpere, încercând să-l localizeze, apoi dădu din umeri.

— Cine ştie? continuă ea. Încă nu-l cunoşti, nu-i aşa?

— Nu, deşi a sosit de câteva luni din Statele Unite.

— O să-ţi placă, îl asigură Sarah. Dar e foarte diferit.

— Diferit?

— Foarte relaxat şi nu se formalizează de nimic. N-am ştiut niciodată dacă asta se datorează influenţei Americii, unde a crescut, sau a celei de a doua soţii a tatălui meu, cea care practic a avut grija lui. Trebuie să ne grăbim, ne aşteaptă tata.

Tânăra femeie îl conduse prin antreu până la salon. Uşile-ferestre se deschideau spre o terasă, unde o mică orchestră cânta un vals. Îşi continuară drumul pe câteva culoare, lăsând în urmă zarva petrecerii, şi ajunseră curând în faţa unei uşi de stejar lambrisate.

— Trebuie să-mi promiţi un lucru, maiorule Snider, zise Sarah, punând o mână pe braţul lui.

— Te rog, spune-mi Sidney, sau Sid, cum fac prietenii mei, îi ceru el, luându-i mâna în mâna lui.

Tânăra femeie schiţă un zâmbet, apoi îşi retrase brusc mâna, în momentul în care uşa biroului se deschise. În faţa lor apăru Wilhelm Krudd, cu un pahar de whisky în mână. Zâmbi imediat când îşi văzu fata şi pe maiorul Snider.

— Sidney, intră! Pe tine te aşteptam.

Acel personaj grăsuţ era mai jovial decât în timpul dimineţii, la monumentul Voortrekker.

— Trebuia să-ţi promit ceva? îi aminti Snider tinerei femei.

— Da. Indiferent de conversaţia pe care o vei avea, fă în aşa fel încât să nu-ţi ia mai mult de câteva minute. Dacă cumva n-ai băgat de seamă, în seara asta petrecem.

— Draga mea, interveni Krudd, ciupind-o uşor de bărbie. Toţi îţi facem această promisiune. Vom zăbovi doar câteva minute. Acum lasă-ne singuri, îngeraşule, trebuie să începem discuţia.

— O să vă scot de acolo cu forţa dacă nu vă grăbiţi, răspunse ea, zâmbind maiorului şi tatălui ei.

— Cel mult douăzeci de minute, draga mea, o asigură Krudd.

Sarah se întoarse la invitaţi. Snider intră în birou.

Krudd închise uşa în urma lui. Atmosfera serioasă din încăpere părea să fi alungat veselia recepţiei la câţiva kilometri de-acolo. Cei câţiva bărbaţi aşezaţi în jurul căminului păreau mohorâţi şi crispaţi.

— Ia loc, maiorule, îl invită Krudd. Cred că nu-i nevoie să fac prezentările.

Snider se aşeză pe un scaun, studiind rapid feţele celorlalţi invitaţi din încăpere.

Pieter Van den Boos, proprietar de mine de aur, se ocupa împreună cu Krudd de procurarea banilor necesari proiectului despre care se pregăteau să discute.

Alături de el, enormul Horace Bloemvaal, preot principal al Bisericii Reformate din Pretoria, era direct interesat în această afacere. El era şeful marii Biserici a Albilor, care susţinea programul de apartheid al guvernului.

Alături de el – Henri Miller, directorul Institutului pentru Dezvoltarea Separată din Cape Town. Un om plăpând, adus de umeri şi cu un păr gras, care afişa un zâmbet nervos şi rigid. Afacerea de faţă nu intra în domeniul său, dar, în calitate de director al unui institut care dezvolta o teorie pro-apartheid şi trudea pentru acordul internaţional al legilor rasiale sud-africane, trebuia să-şi aducă şi el contribuţia lui.

Pe canapea, lângă maiorul Snider, aştepta ultimul şi noul membru al grupului, Richard Krudd, fiul mai mare al lui Wilhelm. Nu era gras, dar alura sa generală indica un oarecare exces de indulgenţă faţă de propriul său corp. Totuşi, cele câteva kilograme în plus şi faptul că i se dădea cu uşurinţă vârsta de patruzeci de ani constituiau două realizări majore pentru un bărbat mai tânăr cu vreo cincisprezece ani. Pentru că era moştenitorul imensei averi în diamante al familiei Krudd, tatăl său şi Africa de Sud îi prevedeau un viitor măreţ.

Şi pasiunea sa părea că o întrecea pe a lor. Astfel, într-o zi, în culmea enervării, bătuse un servitor negru până aproape să-l omoare, obligându-l pe maiorul Snider să reacţioneze rapid, ca să camufleze în parte cele întâmplate. După părerea lui Snider, Richard Krudd, nervos şi agresiv, reprezenta un potenţial pericol prea important ca să facă parte din micul lor grup. Dar Wilhelm insistase, şi Wilhelm era patronul.

Industriaşul întinse un pahar de J & B şefului securităţii.

— Bun venit maiorului Snider şi vouă tuturor la această reuniune „Inner Circle”.

Krudd îşi drese glasul şi continuă:

— Ţara noastră se află clar în criză, explică el, plimbându-se prin faţa căminului. Cele douăzeci şi două de milioane de negri care trăiesc în comune, în exteriorul oraşelor, se agită astfel încât răzmeriţele devin din ce în ce mai frecvente. Vizitele politicienilor liberali americani încurajează tulburările. La nord, fostele colonii Rhodezia şi Mozambic au actualmente guverne formate în majoritate din negri. Zona de frontieră a devenit pământul nimănui, din cauza luptătorilor de gherilă şi a sabotorilor care o trec, practic, când vor ei. Şi, culmea, o mână de biserici a ales un negru ca episcop de Johannesburg. Dacă lucrurile nu sunt oprite, America ne va impune sancţiuni economice. De aceea formăm „Inner Circle”.

— În realitate, interveni Horace Bloemvaal, scopul nostru este să-l distrugem pe episcopul Toto şi, prin el, opoziţia neagră, o dată pentru totdeauna.

— Maior Snider! zise Krudd omului de la BOSS. Te afli în această seară aici ca să ne prezinţi un raport despre episcopul Toto.

Snider se aşeză picior peste picior şi zâmbi satisfăcut auditoriului, apoi zise:

— Domnilor, totul merge conform planului nostru. Impostorul a primit instrucţiuni complete şi va fi total cooperant. La momentul potrivit, adevăratul episcop Toto va fi răpit şi închis în mare secret, în timp ce impostorul îi va lua locul. Vom conduce o campanie de dezinformare, spunând că episcopul Toto e hotărât să facă mari concesii guvernului alb. Asta va face să-şi piardă susţinătorii şi să-i înfurie. La slujba solemnă de investire, care va avea loc la Johannesburg peste două săptămâni, va ţine un discurs care va face apel la dezmembrarea organizaţiilor naţionaliste negre şi la cooperarea deplină cu sistemul de apartheid. Partizanii săi, firește, vor considera asta o trădare, iar în acel moment, oamenii mei vor putea asigura o răzmeriţă, în cursul căreia episcopul va fi din nefericire ucis de poporul lui. Sau de noi.

— Şi opoziţia africană faţă de guvernul nostru va fi discreditată în ochii lumii! zise entuziasmat Henry Miller. Strălucit!

— Dacă va merge, replică încruntat Pieter Van den Boos.

— Sigur că va merge, interveni Bloemvaal. Aşa a prevăzut Domnul. Victoria poporului nostru la Râul de Sânge…

— Da, da. Totuşi, nu toţi considerăm cu aceeaşi seriozitate mistica voortrekkerilor.

— Eu da, domnule Van den Boos, zise Snider, vizibil agasat.

— Da, maiorule Snider. Vizitele dumitale periodice la mausoleul de pe colina pretoriană sunt nişte excentricităţi bine cunoscute.

— Acel sit are o foarte mare importanţă pentru noi! exclamă Snider, jignit.

— Poate, replică imediat Van den Boos. Eu însă mă ocup doar de interesele propriilor mele afaceri.

— Domnilor, interveni Wilhelm Krudd, ca să calmeze tensiunea din cadrul grupului, pot să vă asigur că impostorul e perfect. Ba chiar stupefiant. De altfel, garantez personal exactitatea raportului făcut de maior.

— Atunci, unde e ascuns? întrebă Van den Boos.

— Din motive de securitate, cred că e bine ca numai eu şi Wilhelm Krudd să ştim asta.

— Nu ne crezi demni de încredere, maiorule? izbucni Bloemvaal.

— Eu…

Snider fu imediat întrerupt de Van den Boos:

— Pe de altă parte, dacă numai Snider ştie, numai el poate fi considerat vinovat dacă se întâmplă ceva.

— Nu se va întâmpla nimic, replică Snider. Totul se va derula după planul prevăzut.

— Cu excepţia câtorva informaţii deţinute de tatăl meu, spuse şi Richard Krudd, cu buzele schimonosite de un rictus dispreţuitor adresat omului de la BOSS. Informaţii care cu siguranţă că vor complica situaţia.

Snider îi aruncă lui Krudd o privire alarmată.

Acesta îşi drese glasul şi puse paharul de whisky pe cămin.

— Nu e chiar atât de grav, domnilor. Doar nişte informaţii care ne-au venit din partea Ministerului de Externe. După toate aparenţele, guvernul american, probabil la presiunea unor senatori liberali, este îngrijorat de eventualitatea unei tentative de asasinare a episcopului Toto. Se tem în mod special că cineva va încerca să-l împuşte în momentul ţinerii discursului în afara catedralei.

— Şi de ce ar trebui să fim îngrijoraţi? zise ironic Van den Boos. Dacă planul nostru se derulează fără probleme, episcopul

Toto va muri şi albii din Africa de Sud nu vor fi blamaţi.

— Adevărat, răspunse Krudd, nervos. Cu toate acestea, au exercitat presiuni asupra guvernului nostru. După consultarea ministrului, mi-am luat libertatea să sugerez ca guvernul american să-şi trimită propria echipă de acţiune acoperită, ca să prevină o eventuală tentativă de asasinare a episcopului Toto.

Toţi cei din încăpere fură aproape şocaţi. Numai Snider păstră o atitudine aparent plină de răceală.

— Chiar crezi că e o idee bună? întrebă directorul institutului. Şi dacă descoperă ce se pune la cale?

— Domnilor, e o concesie simbolică. Echipa americană se va ocupa doar de pregătirea securităţii înainte de consacrare şi de a însoţi unii dintre oamenii noştri în ziua ceremoniilor. Maiorul Snider poate foarte uşor să-şi dea seama că nu se vor pune în calea noastră.

— Perfect! exclamă Snider cu un entuziasm strivitor, faţă de atitudinea negativă a celorlalţi conspiratori. Echipa americană se va convinge că am făcut tot ce ne-a fost posibil pentru protecţia episcopului. După care va vedea cum e omorât de propriul său popor. Şi nu numai asta, dar sosirea americanilor ne va oferi o ocazie excelentă ca să facem transferul.

Van den Boos râse ironic.

— Adică să-i lăsăm pe americani să trimită pe cine vor ei. Maiorule Snider, cu toate îndoielile mele iniţiale, încep să am încredere în dumneata…

Un beculeţ roşu, fixat la baza unei pendule de pe cămin, începu să clipească brusc. Detectorii electronici instalaţi în exteriorul încăperii depistaseră o prezenţă dincolo de uşă.

Wilhelm Krudd sări de pe canapea şi deschise uşa.

— *Hellooooo!* exclamă, cu accent american foarte puternic, persoana care se afla afară.

Un tânăr brunet, de vreo douăzeci de ani, intră în cameră zâmbind, apoi fredonă un refren:

— *Visul Crăciunului alb…*

Se întrerupse imediat, intrigat de austeritatea celor din faţa lui.

— Ce serioşi sunteţi! Vrea cineva şampanie?

Tânărul avea în mână o sticlă de Moet et Chandon pe jumătate goală.

— Domnilor, zise Wilhelm Krudd, întorcându-se spre colegii săi, el este Paul, fiul meu cel mic. Tocmai s-a întors din America pe pământul său natal.

— Şi îl iubeşte! zise Paul cu entuziasm. Domnilor, plăcerea e de partea mea, conchise el, făcând o plecăciune intenţionat exagerată.

— Ai declanşat detectorii, Paul! îi zise cu asprime fratele său Richard, arătând spre beculeţul roşu.

— Detectorii? zise Paul cu o mirare ironică. Şi de ce-ar fi detectori?

— Servitorii au tendinţa să asculte la uşi, explică Richard Krudd.

— Spionajul industrial e o problemă serioasă, adăugă Snider. Te aflai de partea cealaltă a uşii? îl întrebă el cu un aer suspicios.

— Ce! Eu ascult la uşi? zise Paul.

— O, astea sunt prostii, Sidney! interveni Wilhelm Krudd, trecându-şi un braţ pe după umerii fiului său. Sidney, ca şef al securităţii, e un om foarte suspicios. De altfel, pentru asta e plătit şi îşi face treaba perfect. Nu trebuie să-i porţi pică, chiar dacă uneori se arată prea devotat muncii sale.

— Ei bine, domnilor, zise Paul, zâmbind, Sarah m-a trimis aici cu ordinul imperativ de a vă conduce în lumea fermecată a petrecerilor de Crăciun. Pe de altă parte, a sosit invitatul tău special, tată, şi trebuie să vii să-l primeşti. Apariţia lui a provocat o mulţime de reacţii. Aproape că le-a rămas şampania în gât când l-au văzut. Aşa că am cerut să fie deschise alte sticle ca să le calmăm nervii.

Paul deschise uşa şi se pregăti să părăsească încăperea.

— Orice s-ar întâmpla, ştiu că vă ocupaţi aici de micile voastre treburi, aşa că vă las, transmiţându-vă avertismentul surorii mele Sarah. Dar riscaţi să vă atrageţi mânia ei. Domnilor!

Făcu încă o plecăciune teatrală şi plecă.

— „Micile voastre treburi”, mormăi Bloemvaal.

Wilhelm Krudd dădu din cap.

— Mama lui, a doua mea soţie, l-a crescut în Statele Unite, în ciuda obiecţiilor mele. Uneori se poartă cam ciudat, dar pare foarte bine adaptat la viaţa sud-africană.

Maiorul Snider se uita tăcut la uşa pe care Paul o închisese în urma lui, ca şi cum ar fi încercat să vadă prin lemn şi să-l urmărească cu privirea pe tânăr până în salon.

— Ei bine, zise Wilhelm Krudd, frecându-şi mâinile, reuniunea e amânată. Să mergem la ceilalţi!

Membrii secretului „Inner Circle” părăsiră biroul. Wilhelm Krudd şi maiorul Snider mergeau puţin mai retraşi faţă de grup. Zgomotul vocilor sporea în intensitate pe măsură ce se apropiau

de salon.

— Ideile politice ale lui Paul sunt ferme pe plan rasial? întrebă Snider.

— Haide, Sidney! Suspiciunile tale depăşesc cadrul profesional. Ca mulţi americani, Paul pare să nu aibă nici una. La început, politica noastră de apartheid i se părea foarte ciudată, dar se adaptează de minune. Îi place foarte mult munca lui în minele de diamante. Se ocupă de problemele administrative, firește, şi sunt convins că peste câţiva ani va călca pe urmele fratelui său Richard.

În salon, un mare număr de invitaţi se înghesuiau în jurul bradului de Crăciun. Krudd fii nevoit să se ridice în vârful picioarelor ca să arunce o privire în centru.

Invitatul său special părea că se distrează de minune. Omul de vârstă mijlocie, cu un guler clerical, se exprima amabil, cu o voce ascuţită, zâmbea frecvent şi făcea uz de gesturile unui om bine crescut. Ca toţi servitorii din casă, invitatul special avea pielea neagră.

Snider studie feţele personalităţilor adunate ca să-l asculte pe celebrul episcop Toto. Pe cel adevărat.

Cei mai mulţi dintre ei erau stingheriţi. Evenimentele din lumea exterioară îi obligau să-i menajeze pe africanii cu care împărţeau ţara. Totuşi, singurii negri cu care vorbiseră vreodată erau servitorii lor, iar dificultatea lor consta în dialogul cu un negru intelectual şi în acelaşi timp şef politic.

Un moment, maiorul Snider se simţi cuprins de acea furie oarbă din cursul interogatoriului din acea zi. El ştia cum să dialogheze cu negrii!

— Willy! Sidney! exclamă Vivienne, roşcovana plină de diamante. Ce surpriză! zise ea, chicotind. Episcopul Toto la recepţia ta! Nu ştiu ce să zic!

— Vivienne, draga mea, e important ca între albii şi negrii din ţara noastră să aibă loc un dialog, explică Krudd. Episcopul Toto a acceptat invitaţia mea ca să-şi arate bunăvoinţa faţă de toţi.

— O, Willy, eşti salvatorul ţării noastre!

Krudd şi Snider schimbară o privire complice.

— Mulţumesc, draga mea. Şi, acum, de ce nu te-ai duce să discuţi cu episcopul?

— Să discut? Dar ce-aş avea să-i spun? replică Vivienne, cu un aer brusc stingherit.

— Vorbeşte-i despre Crăciun, sugeră cu amabilitate maiorul Snider. E episcop, nu?

— O, ce idee bună, Sidney!

Vivienne dispăru imediat în mijlocul mulţimii.

— E uimitor, îi zise Krudd omului de la BOSS. Ceea ce văd în seara asta – adică pe adevăratul episcop Toto confirmă perfect ceea ce am văzut azi. Impostorul este perfect!

Cei doi se depărtară, îndreptându-se spre terasă, unde puteau vorbi între patru ochi. Orchestra renunţase la valsul lui Strauss şi interpreta acum cântece de Crăciun.

— Ce facem cu Toto după substituire? întrebă Krudd.

— Îl ţinem câteva zile ca poliţă de asigurare, răspunse Snider. Apoi îl lichidăm. O, apropo…

Se uită repede la ceas. Era aproape zece.

— … în legătură cu diamantele brute furate din minele noastre. Un tip a dezvăluit în cele din urmă locul de la frontieră unde sunt trecute în Mozambic. Se pare că un schimb este prevăzut să aibă loc chiar în seara asta.

— A, excelent! Ai făcut, deci, progrese în direcţia asta. Ai fost foarte ocupat în ultima vreme. Cum se vor desfăşura lucrurile?

— Armata sud-africană, în înţelegere cu aviaţia militară, va ataca poziţiile luptătorilor de gherilă din interiorul Mozambicului.

— Excelent. Când?

Snider se uită din nou la ceas.

— Peste fix zece minute.

Wilhelm Krudd ridică paharul de şampanie şi îl ciocni uşurel de cel al maiorului.

— Crăciun fericit, Sidney, zise el, zâmbind.

— Crăciun fericit, răspunse Snider.

CAPITOLUL IV

Claude Hayes urmărea cu privirea peisajul nocturn deasupra marilor coline, care parcă se scurgeau în valuri spre savanele din nord-estul Africii de Sud. Frontiera se afla la câţiva kilometri de acolo. Dinspre stepa sud-africană, bătea un vânt cald. Urmele enorme şi lugubre ale baobabilor se iveau întunecate pe creasta colinei pe care stătea. Trunchiurile lor imense, pline de apă, se ridicau deasupra tufişurilor mărăcinoase.

Mercenarul se întoarse în tabără. Tinerii războinici din clasa de antrenament stăteau pe iarba uscată, în timp ce Simon Bituku şi asistenţii săi se plimbau de colo-colo, vorbind cu glas scăzut.

Oamenii de legătură ai luptătorilor de gherilă din Africa de Sud aveau o întârziere de o oră şi oficialii din Mozambic discutau asupra unui program de acţiune.

Simon se întoarse spre Hayes.

— Discutăm despre trimiterea unui grup de cercetaşi de-a lungul frontierei. E foarte periculos. Totdeauna există patrule ale armatei sud-africane, care nu stau în partea lor de frontieră.

Hayes dădu din cap şi, fără o vorbă, se întoarse pe creasta colinei, de unde scrută din nou regiunea. Auzul său ascuţit capta zgomotele nocturne, ţârâitul insectelor şi al vegetaţiei mângâiate de briză, ocazionalul răget de satisfacţie al unui leu după o masă bună şi strigătele stridente ale maimuţelor, care se jucau în siguranţă printre ramurile marilor copaci.

Simon îi dăduse o AK-47, puşca folosită în mod curent de forţele armate ale Mozambicului şi de majoritatea luptătorilor de gherilă din lumea întreagă. AK-ul, deşi primitiv, este totuşi extrem de eficace. Simplitatea lui ca puşcă automată o face deosebit de fiabilă pe teren. Contrar puştii M-16 americane, are o mare rezistenţă la praf şi la apă, avantaj considerabil în cazul unei operaţiuni-fulger, departe de liniile de aprovizionare militare.

Claude dădu jos de pe umăr puşca de asalt sovietică şi mângâie încărcătorul de treizeci de cartuşe, caracterizat prin forma lui curbată, care se întindea până sub ţeavă, în faţa trăgaciului. Prefera de mult timp puşca M-16, pentru că era mai uşoară şi pentru puterea ei de foc, şi nu mai folosise o armă Kalaşnikov de ani de zile.

Îngrijorat şi sătul de aşteptare, Hayes apucă cu fermitate arma

şi coborî colina în direcţia pâlcurilor de aloe. La vreo douăzeci de metri, o batere de aripi bruscă îl anunţă că un grup de lilieci îşi lua zborul dintr-un baobab.

Hayes se opri, trăgând cu urechea.

Cineva respira. Îi percepea răsuflarea discretă, dar destul de apropiată.

Claude ridică ţeava puştii şi înaintă spre tufişul mărăcinos. Câteva crenguţe trosniră sub picioarele sale. Respiraţia păru că încetează.

Mercenarul se lăsă în jos în spatele unui desiş de arbori, înaintă până la trunchiul unei aloe şi auzi din nou respiraţia. Cineva se ascundea în tufişuri.

Hayes se ridică şi înaintă cu puşca în mână, cu toţi muşchii încordaţi.

Ocoli brusc acel aloe şi se pomeni nas în nas cu un african terorizat. Omul încercă să fugă, dar îşi pierdu echilibrul şi se prăbuşi câţiva metri mai departe, cu mâinile crispate pe stomac. Hayes îl prinse din urmă şi se lăsă în genunchi lângă el. Hainele fugarului erau pline de sânge şi se zvârcolea, încercând să scape târându-se pe pământ.

— Nu-ţi fie frică, îi zise Hayes în swahili. Te voi ajuta.

Mercenarul puse jos arma şi se aplecă peste bolnav.

Acesta se uita la el ca un animal hăituit. Trăsăturile feţei indicau că era un xhosa. Claude desfăcu cămaşa plină de sânge şi se uită la rană. Respiraţia omului devenea din ce în ce mai grea.

Un cuţit sau o baionetă îi străpunsese stomacul. Un val de sânge clocotind ieşea din rana lungă. Tipul murea şi nu se putea face nimic atât de departe de un spital bine echipat.

— Faci parte din *Spear of the Nation?* zise Hayes, numind organizaţia luptătorilor de gherilă sud-africani. Am venit împreună cu Simon Bituku, din Maputo.

Muribundul dădu din cap, îşi înghiţi saliva şi bâigui:

— Ne-au găsit… Tovarăşii mei sunt morţi… Am… fugit…

— Armata sud-africană?

Luptătorul de gherilă dădu afirmativ din cap. Claude îl văzu strângând în mână o mică pungă de piele.

— Iată diamantele…

Rănitul începu brusc să tuşească, să scuipe sânge şi să se sufoce.

— Nu mai vorbi, îi zise Hayes. Te voi duce într-un loc sigur, de partea cealaltă a colinei.

Muribundul scutură din cap, îl apucă de mânecă pe Claude şi îl strânse cu putere.

— În mină e un diamant ascuns… Cel mai mare descoperit vreodată…

Privirea păru că i se înceţoşează şi se uită fix la un punct undeva pe cer.

— E „Noua Stea” a Africii, da, „Noua Stea”! strigă el.

Şi îl trase pe Hayes spre el.

— E ascuns în mină, insistă el. Era gata să-l scoatem, dar…

Pe gură îi ieşi un nou val de sânge, şi Hayes simţi cum îşi pierdea puterile.

— Există… există un trădător.

Hayes percepu brusc zgomotul îndepărtat al unui avion, în direcţia lor soseau cu mare viteză bombardiere.

— Cine e omul de contact din mină? întrebă el repede.

Muribundul murmură ceva imposibil de auzit, luptând să întârzie moartea cu câteva secunde. Încercă zadarnic să vorbească. Se crispă tot apoi, se destinse, şi viaţa părăsi învelişul pământesc. Ochii îi rămaseră deschişi.

Hayes desprinse mâinile moarte prinse de cămaşa lui, apucă mica pungă de piele şi alergă spre tabăra situată la aproximativ opt sute de metri de poziţia lui. Spre vest, contururile întunecate a trei avioane cu reacţie se desenau din ce în ce mai clar.

Strigă ca să-l avertizeze pe Simon şi pe ceilalţi de pericol, dar avioanele de luptă aruncară primele bombe când parcursese abia două sute de metri.

O explozie formidabilă lumină creasta colinei. În câteva secunde, o ploaie de pământ şi de fragmente de vegetaţie căzu în jurul lui. Unda de şoc îl lovi ca o lovitură de pumn, aruncându-l pe spate.

Claude coborî pe jumătate conştient flancul colinei, apoi îşi opri căderea şi se sprijini în mâini ca să se ridice. Bombardierele aruncară alte trei bombe, care făcură explozie una după alta, transformând colina într-un focar infernal. Undele de şoc se revărsară peste el, azvârlindu-l înapoi ca pe un pai. Vederea i se întunecă şi percepu numai o voce slabă de tot, foarte depărtată, care îi ordona să se ridice.

În timp ce se scula în sus cu greutate, umbrele celor trei avioane ale morţii se depărtau spre frontieră.

Liniştea se aşternea din nou, dar vârful colinei ardea, sub agresiunea răvăşitoare a unei limbi de foc vorace.

Hayes porni din nou în fugă. Aerul cald îi pătrundea în piept,

arzându-i plămânii, şi sângele îi pulsa cu putere în cap. Se auzi strigând numele lui Simon de mai multe ori, fără să primească nici un răspuns.

Mercenarul se opri o clipă în mijlocul căldurii flăcărilor şi a fumului gros şi înţepător care îi irita ochii. Apoi porni din nou şi ajunse în tabăra devastată, căutându-şi prietenii.

Nu vedea pe nimeni.

O ultimă explozie îl făcu să tresară: unul dintre jeep-uri fusese distrus de explozia rezervorului de benzină. Celelalte vehicule erau deja transformate în mase de metal ciopârţite.

Fumul gros ducea până departe mirosul de carne arsă. Atunci îi văzu, întinşi pe pământul lor natal. Corpuri şi bucăţi de corpuri răsucite şi carbonizate. Tovarăşii lui. Aceasta era ţara pe care o protejau, o apărau, pentru care luptau şi mureau! Acum făceau parte integrantă din pământ.

Lacrimile începură să i se rostogolească pe obraji, provocate de marea tristeţe care îl copleşea ca un torent dezlănţuit.

Mica pungă de piele era tot în mâna lui. Claude desfăcu cureluşa şi vărsă conţinutul în palmă. Avea acolo cu ce să răscumpere un rege. Acele diamante brute nu aveau nici valoare şi nici strălucire în comparaţie cu ceea ce fusese distrus.

Mercenarul se întoarse şi privi de pe colină pământurile care se întindeau până la stepele Africii de Sud. Mai luptase pentru eliberarea unora dintre fraţii săi negri, dar acest război nu se terminase încă. Participarea în continuare la această luptă nu era, totuşi, rodul unei decizii personale. Hotărârea îi fusese impusă de culoarea pielii.

Strânse diamantele în mână şi puşca de asalt Kalaşnikov în cealaltă. Frontiera sud-africană se afla la trei kilometri spre vest.

Hayes porni în această direcţie.

CAPITOLUL V

O săptămână mai târziu, Nile Barrabas dormea, ocupând cu corpul său musculos o întreagă saltea. Braţul său drept şi piciorul căutară prezenţa Erikăi, dar nu găsiră nimic. Se întoarse încet şi descoperi că ocupa singur patul mare din apartamentul hotelului. Un miros puternic de cafea venea din bucătărioară. Erika pregătea deja micul dejun. Nile deschise ochii şi se uită la fereastră. Cerul de decembrie era senin deasupra Parcului Central. Se anunţa o zi frumoasă. Pentru o mie de dolari noaptea, cerul putea să fie senin!

Uşa se deschise lent şi Erika intră fără zgomot în dormitor.

— Te-ai trezit, zise ea.

Nu fusese o întrebare.

— Mda.

Tânăra se apropie de dulap şi scotoci în valiză.

— Să ştii că-mi pare rău pentru noaptea trecută, se scuză el, sprijinindu-se cu cotul pe pernă.

Erika nu zise nimic, continuă să-şi caute hainele, apoi scoase o bluză pe care şi-o puse în faţa pieptului. Găsise ceea ce dorea şi scoase tricoul pe care îl purta. Părul lung şi blond îi cădea în cascadă pe umeri, încadrând un piept splendid.

— Zău că-mi pare foarte rău, repetă Barrabas.

— O, Nile! zise ea în sfârşit, aruncându-i o privire agasată. Ne cunoaştem de ani de zile. Cu intervale. Ştiu ce înseamnă pentru tine ceea ce faci.

Tânăra femeie îmbrăcă bluza de mătase albă.

— E exact… începu ea, băgând partea de jos a bluzei în blugi.

Apoi se privi îndelung în oglindă. Barrabas ştia că îşi alegea cu grijă cuvintele.

— … E perfect pentru tine, zise ea. De fiecare dată ţi se propune o misiune şi tu te duci să lupţi.

— Dar am nevoie de asta, Erika. Simt nevoia să trăiesc în felul ăsta. Pe de altă parte, e singurul lucru pe care ştiu să-l fac.

Nile zâmbi pronunţând ultima frază, dar privirea ei nu avea nimic vesel.

— Iar eu sunt mereu aici când te întorci! Te aştept la Amsterdam, la Paris sau la New York. Cum crezi că trăiesc între timp?

Erika se întoarse cu faţa spre el.

— Petrecem un moment minunat împreună, după care, în momentul următor, îţi iei zborul spre unul dintre acele blestemate de războaie, şi tot ce-mi mai rămâne de făcut este să mă învârtesc ca leul în cuşcă aşteptând să aflu dacă, dacă…

Se bâlbâi, fără să reuşească să-şi termine fraza.

— Dacă am murit sau sunt viu, zise Nile în locul ei.

Erika nu se mai uita la el.

— Asta voiai să spui, nu?

— Am obosit să-mi ţin răsuflarea de fiecare dată când primesc un telefon. Peste zece zile e Crăciunul, Nile, iar Jessup a încercat să pună laba pe tine. Eu ce-ar trebui să fac?

Barrabas dădu la o parte cuverturile şi se aşeză pe marginea patului, cu faţa la ea.

— Ei bine, de data asta, îi voi spune lui Jessup să mă scutească!

— Asta ai încercat să faci şi ultima dată.

Barrabas rămase fără argumente, lăsă capul în jos şi se uită la podea, în timp ce căuta ceva să spună. Coapsa lui stângă încă mai purta cicatricea adâncă a glonţului care îl lovise cu câteva luni în urmă. Erika avea dreptate. Ultima dată, spusese *nu* când Aranjorul îi ceruse să elimine un maestru torţionar închis într-o fortăreaţă cubaneză. Totuşi, împins de alte evenimente, se pomenise că lua parte la aventură. Tony Lopez, tânărul frate al unuia dintre soldaţii săi mort în cursul unei misiuni, fugise de acasă ca să se alăture lor. Naivitatea îl făcuse să fie amestecat într-un complot pus la cale de un grup de terorişti, „Comandamentul X”. Aceştia trebuiau să-l elibereze pe respectivul torţionar. Tony Lopez era momeala pentru Nile Barrabas şi soldaţii săi, care trebuiau să fie eliminaţi, conform unui ordin venind de la Washington. Barrabas încă nu descoperise sursa acestui ordin.

În cursul acestei misiuni, trei dintre oamenii săi fuseseră răniţi destul de serios: Liam O’Toole, Billy Starfoot şi Nate Beck. Şi nici el nu scăpase. Văzându-şi vacanţa întreruptă, Erika fusese supărată de plecarea lui. Dar Barrabas nu-şi imagina un mod de viaţă diferit. A conduce un grup de mercenari în misiuni acoperite era nu numai singura activitate pe care ştia să o facă, ci şi posibilitatea de a face singurul lucru pe care îl dorea: să se afle în mijlocul acţiunii, indiferent cât era ea de periculoasă.

— Ştii bine că nu pot să-mi găsesc locul, zise el.

— Şi crezi că eu îmi găsesc locul când nu eşti aici? replică ea, sprijinindu-se cu spatele de fereastră.

Apoi îşi încrucişă braţele pe piept şi se uită fix în ochii lui Nile.

— Asta e problema, Nile. Tu ai nevoie de misiunile tale. Nu-ţi ajung şi m-am săturat.

Erika îi întoarse spatele brusc şi se uită pe fereastră.

— De data asta, îi voi spune *nu* lui Jessup. E Crăciunul. Haide să mergem undeva, să-l petrecem numai noi doi. Am putea să mergem în Wyoming şi chiar să stăm puţin mai mult acolo. Lumea poate să se descurce foarte bine şi fără noi.

Nile se ridică, se apropie de iubita lui, o cuprinse de mijloc, şi atunci o simţi destinzându-se şi sprijinindu-se de el.

— Te iubesc, spuse el.

— Promiţi?

— Mda, răspunse el, vârându-şi nasul în părul ei lung. Promit.

*

* *

Restaurantul-bar *Ted's* se afla în fundul Străzii 46, nu departe de Times Square. Barrabas se ducea acolo pe jos de la hotel. Din când în când, piciorul dădea semne de oboseală. Deşi rana se închisese rapid, muşchiul nu-şi recăpătase întreaga forţă. Câteva zile petrecute cu Erika îi vor permite o recuperare completă.

Nile se opri în faţa firmei barului şi se gândi o clipă la evenimentele dimineţii. Înţelegea sentimentele Erikăi, dar renunţarea la o misiune şi rămânerea la New York sau Wyoming însemnau pentru el o pierdere de timp. Şi era şi cel mai bun mod de a distruge o relaţie. Erika ştia asta la fel de bine ca şi el. De altfel, nu-i cerea nici o favoare, dar îl făcea să înţeleagă că era prea mult.

Avea să dea dovadă de intuiţie, începând cu Jessup.

Barrabas intră în barul-restaurant invadat de mirosuri de bucătărie. *Ted's* era un loc modest şi discret, unde americanul obişnuit venea să bea un păhărel şi să-şi povestească necazurile barmanului, când nu stătea la coadă la ghişeul bucătăriei, unde un angajat aşeza farfuriile cu legume fierte şi carne de vită.

Nile îl zări imediat pe Aranjor, instalat în fundul sălii şi luptându-se cu un „Big Pig Special" de 2,95 dolari.

Amândoi practicau un fel de joc cu restaurantele. Pentru fiecare misiune pe care i-o propunea Jessup, Barrabas îi impunea un loc modest, cu mâncăruri mai mult decât obişnuite. Enormul personaj reuşea însă totdeauna să se declare satisfăcut. Din moment ce mâncarea era comestibilă, nu pregeta să se îndoape.

Corpolenţa fostului agent CIA îi trăda secretul. Barrabas dădu din cap cu un aer dezolat şi îşi zise ceea ce îşi zicea de sute de

ori. Prefera „întâlnirea” cu un glonţ decât să se lase pradă obezităţii în care se complăcea Jessup.

Fiecare alegea ce dorea. Barrabas, după zece ani petrecuţi în Armata Statelor Unite şi o scurtă perioadă de eroism în Vietnam, alesese să devină soldat. Un soldat ultra-profesionist, cu o mare experienţă în materie. Viaţa sa nu avea valoare decât atunci când risca.

Jessup îi făcu semn să vină la masa lui.

Mercenarul cu părul alb, tăiat foarte scurt, şi ochi albaştri ca oţelul, înaintă pe lângă bar. Îl salută în trecere pe Ted, care ştergea tejgheaua cu o cârpă murdară.

— Văd că ai comandat specialitatea casei, zise Barrabas, ajungând în faţa lui Walker.

— Din fericire, gusturile mele în privinţa mâncării sunt mai bune decât ale tale în materie de restaurante. Recunosc că nu e rău deloc.

Jessup îşi umplu gura şi mestecă zgomotos, fără măcar să ridice ochii spre Barrabas.

— Ce te supără, Jessup?

Mercenarul ştia să identifice semnele unei veşti proaste.

Mai înainte ca Aranjorul să fi avut timp să răspundă, uşa toaletei se deschise şi apăru o tânără brunetă. Nile se uită la ea surprins: era Lee Hatton. Jessup înghiţi repede mâncarea din gură.

— Tocmai voiam să-ţi spun, Nile.

— Ce să-i spui? spuse Leona, aşezându-se la masa lor.

Barrabas observă atunci paharul ei de bere, pe care nu-l remarcase la venire. Mai surprinse şi tensiunea din vocea ei şi tristeţea din privirea prea lucitoare.

Leona lăsă capul în jos şi căută în geantă.

— Că erai la Washington şi că ai venit cu mine la New York.

— Eram în vizită la nişte vechi prieteni, explică ea. De când sovieticii au aruncat în aer casa Hatton, am trăit cu o valiză, contând pe ospitalitatea câtorva cunoscuţi. La fel şi…

Leona se întrerupse brusc, închise cu nervozitate geanta şi îşi sprijini fruntea de mână, reţinându-şi lacrimile.

— Ce s-a întâmplat? întrebă cu blândeţe Barrabas.

Jessup se uită la el, pregătindu-se să-i răspundă.

— Claude, reluă Hatton. Am călătorit amândoi de la distrugerea vilei din Majorca. Nici el nu mai vrea casă. S-a dus în Mozambic ca să-şi viziteze nişte vechi prieteni din Frelimo.

Jessup scoase un articol de ziar din dosarul său şi îl puse pe

masă în faţa lui Barrabas. O incursiune a unor bombardiere sud-africane în Mozambic spulberase o tabără de aşa-zişi terorişti.

— S-a întâmplat acum o săptămână, îi explică Walker Jessup. Ieri, autorităţile din Maputo au comunicat numele morţilor. Ministrul Apărării, Simon Bituku, se afla printre ei, precum şi eroul războiului lor de eliberare, Kwati Umba.

Ne era nevoie ca Jessup să spună mai mult. Numele african al lui Claude Hayes era cunoscut de toţi.

— Nu! exclamă Barrabas, refuzând ceea ce articolul expunea cu claritate.

— După cât se ştie, Hayes şi Bituku s-au dus la frontieră ca să observe un fel de reţea de infiltrare a luptătorilor de gherilă. Între timp, sud-africanii au găsit un informator şi au atacat. Guvernul Mozambicului a declarat stare de alertă maximă şi o lună de doliu.

— Doi noi martiri ai războiului, murmură Nile, lăsând jos, cu dezgust, articolul lui Jessup.

Aranjorul îşi lăsă farfuria deoparte şi se plecă în faţă, cu amândouă mâinile aşezate pe masă.

— Asta mă duce la punctul următor, Nile.

— O misiune?

Jessup încuviinţă cu o mişcare a capului.

— Ceva de genul ăsta, răspunse el, ferindu-şi privirea.

— Auzi, Jessup, e o misiune sau nu e? Aşa cum răspunsul meu va fi *da* sau *nu!*

— Vrea să spună, interveni Leona, că nu există o autorizaţie oficială pentru această misiune.

— Exact. Unele persoane de la Washington au luat legătura cu mine. Persoane care fac parte din aceeaşi comisie ca şi senatorul.

Barrabas se strâmbă când auzi de politician. Ultima operaţiune, din Cuba, a fost doar o capcană pentru a-l distruge cu oamenii săi, iar Nile avea destule motive să creadă că senatorul şi gaşca lui nu erau străini de acea poveste.

Jessup continuă:

— Am încercat să obţin aprobarea proiectului pentru începerea operaţiunii, dar majoritatea comisiei n-a fost de acord.

— Şi, fireşte, senatorul controlează majoritatea.

Walker dădu iar din cap.

— Vor, totuşi, ca misiunea să aibă loc.

— Onorariul meu? întrebă Barrabas.

Acesta era de obicei foarte mare.

Jessup tuşi încetişor, ca să-şi dreagă glasul.

— Având în vedere că nu au aprobarea comisiei, nu există fonduri pentru plata unei echipe de acţiune acoperită, explică Lee.

— Opreşte-te imediat! zise Nile, ridicând o mână. Ştiu unde vreţi să ajungeţi amândoi, aşa că renunţaţi. Am cotizat deja la cutia milei.

— La dracu', colonele! exclamă Hatton, cu o violenţă puţin obişnuită. Eşti practic cea mai bună maşină de război de dincoace de Atlantic şi poţi cu uşurinţă să te consideri printre oamenii bogaţi, aşa că nu faci asta pentru bani. Alex Nanos, Geoff Bishop şi cu mine suntem gata de plecare, şi vom pleca, cu sau fără tine!

Barrabas se uită la Jessup. Acum ştia de ce Hatton se afla acolo. Jessup aranjase încă o dată lucrurile ca să nu se poată sustrage.

— Despre ce-i vorba? zise el cu severitate.

— Poate că ai auzit de episcopul Toto, liderul negru care a fost uns episcop la Johannesburg. Conducătorii noştri consideră că este singura speranţă de moderaţie din Africa de Sud. Radicalii albi vor să-i considere mai departe pe africani o mână de lucru ieftină.

— Sau, mai curând, nişte sclavi.

— Da. Iar radicalii negri, nu fără motiv, vor să ia toate puterile albilor... Informaţia noastră se referă la un complot, care ar fi organizat pentru asasinarea episcopului Toto.

— Şi cine sunt organizatorii?

— Informaţiile noastre provin de la informatori independenţi, în contact cu reţeaua americană de informaţii. Evidenţa sugerează că suspecţii se află în rândul extremiştilor fanatici albi. Dar să privim lucrurile în faţă, căci ar putea la fel de bine să fie şi negri.

— Mai ales după tot ce s-a întâmplat în ultima săptămână, adăugă Hatton.

— Ce s-a întâmplat?

— Toto şi-a făcut o scurtă apariţie la reşedinţa unui eminent alb sud-african, unde fusese invitat. Imediat şi-a înstrăinat pe cei mai fanatici partizani, iar aceştia îl acuză că se compromite acum când va fi consacrat episcop.

— Şi Toto ce zice?

— Că este important pentru el să folosească înalta sa poziţie ca să influenţeze oamenii, chiar dacă asta înseamnă pătrunderea

în tabăra adversă, conchise Hatton.

— Toto va fi consacrat săptămâna viitoare, adăugă Jessup. La catedrala din Johannesburg. Tensiunea e puternică între negri şi conducătorii albi din Africa de Sud. Şi creşte şi mai mult acum, după recentele declaraţii ale episcopului Toto. Consacrarea lui ar putea să se transforme într-o răzmeriţă sângeroasă.

— Şi ce-ar trebui să facă SOB?

— Nu mare lucru la ora actuală, răspunse Leona, privind ţintă la paharul de bere. Dar vreau să intervin pentru Claude. Era cauza în care credea şi pentru care a luptat, şi consider că acţiunea e mai eficace decât cuvintele.

Barrabas îşi îndreptă privirea spre singura femeie din echipa lui şi aşteptă să termine ce avea de spus.

— Pentru mine, continuă ea, nu este de ajuns să spun că îmi pare rău şi să plâng în hohote când un prieten moare. Mă înfurii, trebuie să mă bat!

— Atunci, ce trebuie să facem? îi zise Barrabas lui Jessup.

— Vă duceţi în Africa de Sud. Lee are oarecare legături cu familia Krudd, o familie bogată, care deţine mine de diamante. Veţi întâlni multă lume. Va trebui să căscaţi bine ochii şi urechile. Acolo veţi avea mână liberă. Veţi putea face tot ce vreţi, să mergeţi oriunde şi să vorbiţi cu cine aveţi poftă. Şi, dacă totul merge bine, de Crăciun veţi fi înapoi.

— Am impresia că nu va trebui să ne murdărim mâinile, spuse Nile, privind pe rând la Jessup şi apoi la Hatton.

— Sud-africanii ne-au permis să trimitem o echipă, care să observe dispozitivele de securitate din jurul episcopului Toto. Asta e singura voastră acoperire, spuse Jessup.

— Acţiunile pe care le-am putea îndeplini vor depinde numai de noi, adăugă Lee, schiţând un zâmbet.

— Precum descoperirea aşa-zişilor asasini şi scoaterea lor din circulaţie?

Lee dădu afirmativ din cap. Jessup nu zise nimic, aşteptând răspunsul colonelului.

Barrabas scotoci în buzunarul cămăşii şi scoase un trabuc.

— Africa de Sud este foarte periculoasă, zise el ca pentru sine, suflând un val de fum deasupra capetelor lor.

Hatton şi Jessup nu erau în stare să spună dacă reflecta sau îi plăcea să-i facă să aştepte. De fapt, Barrabas făcea şi una, şi alta.

— OK, zise el în cele din urmă. Când plecăm?

*

* *

Barrabas se gândi la Erika abia mai târziu, în timp ce traversa străzile pline din Times Square în direcţia hotelului.

Chiar mai înainte de a scoate din buzunar o monedă ca să formeze numărul, Nile trecu în revistă, în gând, o listă de scuze. Apoi renunţă la ea şi o aruncă într-un colţişor al minţii, unde stăteau îngrămădite ideile idioate şi necinstite.

Nile nu putuse să refuze propunerea aşa cum îi fusese ea expusă.

Erika aştepta deja.

Barrabas intră într-o cabină telefonică şi puse moneda în aparat. Centralista hotelului îi făcu direct legătura cu apartamentul. Telefonul sună, dar nimeni nu ridică receptorul la celălalt capăt al firului.

Telefonista intră pe fir.

Erika achitase deja nota de plată.

CAPITOLUL VI

La Soweto, unul dintre cele mai mari oraşe din Africa, trăiau mai bine de un milion de persoane. El figurează încă pe puţine hărţi şi îşi trage numele de la *south west towbships* (oraşele din sud-vest), în exteriorul Johannesburg-ului. Imensul ghetou furnizează oraşului şi minelor de aur o imensă mână de lucru ieftină.

Marea aglomeraţie nu are nici centra cultural, nici administraţie centrală, şi alinierile sale interminabile de căsuţe, construite în serie, îi conferă un aspect dintre cele mai monotone, uneori apărând o şcoală cu un etaj, o bisericuţă sau o prăvălioară în care se vând alimente.

Claude Hayes ajunse murdar şi obosit la Soweto, evitând poliţia, postată în mijlocul drumului care ducea la oraş, străbătând pe jos pasajele libere şi curţile din spate. Apoi se deplasă lent pe lângă căsuţele părăginite şi micile magazine care îşi etalau tarabele cu marfa. Camionete vechi, încărcate cu pepeni şi igname, traversau străzile cu un scârţâit de fiare ruginite şi gemete de motoare uzate. Câţiva copii fredonau într-un autobuz şcolar, care îi ducea la şcoală. Câini bătrâni scotoceau prin pubelele urât mirositoare şi câteva femei înfăşurate în rochiile lor colorate îşi transportau copilaşii cu priviri stoice.

Hayes scruta discret fiecare uşă, în căutarea simbolului care îi fusese descris. Se afla de o săptămână în Africa de Sud, de la noaptea sângeroasă din Mozambic. Avusese nevoie de o zi întreagă ca să străbată cei optzeci de kilometri până la Vanda Bantustan, o rezervaţie pentru africani, situată în nord-estul ţării. Precum majoritatea rezervaţiilor „oferite” populaţiei negre de către guvern, Vanda se înălţa pe culmea unui munte arid şi lipsit de fertilitate, exact la sud de fluviul Limpopo. Locuitorii, săraci şi înfometaţi, nu lucrau şi, fără autorizaţie, le era imposibil să plece ca să găsească ceva de lucru la oraş. În acel sat, Claude găsise o şcoală ai cărei elevi, precum toţi şcolarii din Mozambic cu zece ani în urmă, studiau revoluţia. Le explică faptul că era american şi străbătea Africa. Ca buni revoluţionari, ei nu-i puseră nici o întrebare, dar citiră printre cuvintele poveştii sale şi înţeleseră că undeva, într-unul dintre numeroasele războaie care ostoiau continentul lor, Claude Hayes fusese foarte activ.

I-au dat să mănânce şi l-au îndrumat spre reţeaua rezistenţei, care îi ajuta pe africani să intre în oraşe.

La patru zile de la sosirea sa la Vanda, Hayes se afla la volanul unei camionete pline de pepeni, pe care o conduse pe o distanţă de trei sute de kilometri, până la al doilea Bantustan, numit Bophutatswana. Acolo se odihnise o zi şi jumătate, înainte de a străbate pe jos ultimii optzeci de kilometri până la Soweto.

Claude avea neapărat nevoie de un permis de călătorie şi de acte de identitate care i-ar fi îngăduit să se aventureze în afara rezervaţiilor, fără să fie hărţuit sau băgat la închisoare de autorităţile albe. Având acte, el ar fi putut să găsească şi de lucru la mina de diamante şi să răzbune moartea lui Simon Bituku.

Mercenarul descoperi, în sfârşit, simbolul descris de şcolari. Trei zigzaguri: negru, roşu şi galben. Acolo trebuia să intre.

O prispă din lemn se întindea de-a lungul faţadei prăvăliei. Un bătrân, marcat de ani şi eforturi, moţăia în uşa de la intrare, agasat de o mulţime de muşte care bâzâiau sadic în jurul feţei sale.

Hayes urcă cele două trepte ale prispei şi intră în prăvălie.

Interiorul era mai mare decât părea din stradă; de mărimea unui supermarket, cu o podea acoperită cu rumeguş. Hayes văzu şase mese de biliard, o tejghea mare şi vreo douăsprezece mese rotunde, în jurul cărora negrii beau bere. În tavan, patru ventilatoare enorme se roteau leneş, împrăştiind fumul de tutun într-o ceaţă uniformă. Încăperea era plină de rumoarea discuţiilor. În timp ce-şi lăsa privirea să se obişnuiască cu lumina slabă, Hayes zări câţiva clienţi întorcându-se spre el ca să-l examineze o clipă, după care îşi reluară jocul sau discuţia.

Claude ştia că aceste taverne, aceste baruri clandestine erau ilegale, dar tolerate pe faţă la Soweto. Acest gen de loc era numit *shebeen.* Tânăra generaţie de africani le detesta. Băncile de lângă pereţi erau ocupate de o mulţime de bătrâni în zdrenţe, majoritatea leşinaţi sau adormiţi. Şomeri şi bolnavi se adunau acolo ca să-şi înece necazul în bere, oferind acelor *shebeen* o clientelă regulată şi importantă. Dar mişcările revoluţionare erau deseori impregnate cu un puritanism ipocrit, pe care Hayes nu-l putuse suporta.

Claude traversă sala până la bar şi se strecură între doi tipi sprijiniţi cu coatele de bar în faţa unui pahar. Barmanul se apropie şi îi adresă câteva cuvinte în dialect xhosa.

Mercenarul nu îl înţelegea destul de bine ca să-l poată vorbi.

Îşi comandă berea în swahili, limbajul aproape universal al Africii. Barmanul i-o aduse fără să-l întrebe nimic. Hayes bău câteva guri. O bandă lipicioasă pentru prins muştele atârna din tavanul jos până la nivelul ochilor. O muscă mare şi neagră se străduia zadarnic să se dezlipească din capcana mortală. Toate tentativele nu făceau decât să o împotmolească şi mai mult în lipici.

Hayes se întoarse ca să observe feţele clienţilor barului, dându-şi seama că acum era studiat din fiecare colţ al încăperii. Unii aveau probabil veleităţi de hoţ, alţii doreau pur şi simplu să ştie cine era. Numai unul dintre ei însă deţinea ce-i trebuia lui. Era destul să-l descopere şi să-i câştige încrederea: lucru mai uşor de spus decât de făcut.

Un bătrân cu ochi lucitori se uita la el de la o masă apropiată, abia ascunzându-şi interesul. La încheietura mâinilor şi pe degetele lungi şi osoase, avea brăţări şi inele de metal, fildeş şi din perle. Pe cap avea o pălărioară din pene. Bătrânul adresă câteva cuvinte vecinilor săi de masă, care începură să râdă zgomotos, şi întoarse de mai multe ori ochii spre Hayes. Obrajii săi ridaţi încă mai purtau urma unor tatuaje tribale, imprimate pe piele cu câţiva zeci de ani în urmă.

Se ridică brusc de pe scaun, scotoci într-o geantă de pânză şi scoase un beţişor de vreo treizeci de centimetri, pe care se înşirau zeci de brăţări şi alte bijuterii, apoi se apropie de străin.

— Îţi plac bijuteriile mele? Trebuie să cumperi! îi zise bătrânul în swahili. Ele conferă puteri magice unui mare războinic ca tine.

Hayes zâmbi şi se uită la bătrân, ai cărui ochi albaştri nu puteau să fie decât rezultatul unei capricioase gene albe introdusă de una dintre generaţiile precedente. Apoi aruncă o privire rapidă spre „bijuterii” şi scutură lent din cap.

— Nu, nu pot să cumpăr azi bijuterii.

— Dar trebuie, sunt frumoase, insistă bătrânul. Şi uite una pentru tine.

Desprinse o brăţară din lemn şi i-o întinse lui Claude. Două capete de leu sculptate păreau că se unesc.

Hayes zâmbi din nou, în timp ce dădea negativ din cap.

În acelaşi moment, un strigăt răsună la intrarea barului. Brusc, vreo doisprezece tineri săriră de pe scaune şi se năpustiră spre uşa din fundul tavernei, în timp ce un grup de poliţişti albi intra în forţă.

Cei care încercaseră să fugă fură prinşi şi lipiţi de perete. Discuţiile încetară. Râsetele se stinseră, feţele se încruntară

imediat, ochii se lăsară în jos şi umerii căzură, ca sub greutatea unei poveri uriaşe. În tavernă se făcu o tăcere apăsătoare, deranjată doar de sforăitul insistent al unui beţiv adormit pe o bancă de lângă perete.

Un poliţist cu epoleţi plini de galoane intră fără grabă în bar, lovind uşurel cu un baston de cauciuc în palmă. Apoi pocni din degete spre jucătorii de biliard, care puseră jos fără zgomot tacurile şi se întoarseră la mesele lor cu un aer mohorât.

— Căutăm pe cineva, anunţă şeful poliţiştilor. Un om pe nume Mthuli Sowanni. Ştie cineva unde îl putem găsi?

Întrebarea fu întâmpinată de un zid de tăcere. Ofiţerul mai aşteptă câteva secunde.

— Foarte bine. Atunci vom căuta chiar noi. Scoateţi actele.

Poliţiştii din spatele lui se împrăştiară în încăpere. Cei şase fugari fură scotociţi unul după altul. Primul nu avea acte. Poliţiştii îi puseră cătuşe şi îl scoaseră afară.

Hayes îşi reţinu un fior, imaginându-şi ce avea să i se întâmple în următoarele secunde. În Africa de Sud, a nu avea acte, pentru un negru, însemna un delict criminal. Poliţia presupunea că are de-a face cu un terorist şi un provocator de tulburări. În cele mai multe cazuri, bănuielile lor se dovedeau corecte.

Un tânăr poliţist verifica actele celor înşiraţi în faţa barului, studiind cu grijă faţa fiecărui client, pe care o compara cu fotografia de pe cartea de identitate. Apoi, fără o vorbă, restituia actele fiecărui proprietar.

Cu trei persoane până la el, în stânga, un tânăr bantu se năpusti în direcţia uşii rămasă deschisă. Cursa sa fu rapid scurtată.

Doi poliţişti se aruncară asupra lui, trântindu-l cu brutalitate la podea. Un pumn îl lovi cu violenţă în faţă.

Hayes îşi simţi muşchii crispându-se. Dacă voia să scape de acolo, trebuia şi el să se bată. Cei doi poliţişti îl ridicară în picioare pe tânărul bantu.

Primul îi blocă mâinile la spate, în timp ce al doilea îl lovi în stomac cu amândoi pumnii. Ochii tânărului să făcură deodată mari, ca şi cum ar fi vrut să iasă din orbite. Un val de salivă i se scurse din gură.

Ofiţerul îl prinse de păr şi îi trase capul pe spate.

— Cred că l-am găsit pe Mthuli Sowanni, zise el cu o voce tărăgănată. Continuaţi să-i verificaţi pe ceilalţi, ordonă el oamenilor săi.

Hayes se simţi gata să facă o tentativă. Era gata să facă un

pas, ca să se năpustească în spaţiul rămas liber, dar fu apucat brusc de o mână de oţel.

— Aşteaptă! murmură bătrânul.

Hayes simţi ceva strecurându-i-se între degete. Acte! Lângă el, bătrânul fredona un refren bizar, sacadat, în timp ce privirea părea că i se pierde în gol. Într-o mână avea beţigaşul cu bijuterii şi actele de identitate în cealaltă.

Hayes aruncă o privire rapidă spre ce-i dăduse bătrânul. Un poliţist se apropie de el.

— Iau asta! se răsti el, smulgându-i cartea de identitate din mână.

Apoi se uită la el cu severitate, făcu comparaţia, aruncă o ultimă privire la mercenar şi îi dădu înapoi actele.

— Pare în regulă, zise el, trecând la următorul.

Hayes luă cartea de identitate, stupefiat. În timp ce poliţiştii duceau câţiva negri afară, bătrânul continua să fredoneze cu o indiferenţă nepăsătoare. Mercenarul se uită la acte. Erau pe numele unui anume Gatsha Qoboza, dar fotografia îi era familiară. Era a lui.

— Foarte bine! Voi, cei din partea asta a încăperii, puteţi acum să plecaţi! ordonă ofiţerul cu o voce autoritară.

— Fac o triere, iar pe cei aleşi îi aruncă în închisoare, îi explică bătrânul lui Claude Hayes, zâmbind.

— Haide! se răsti ofiţerul. Dacă aţi fost controlaţi, vreau să vă văd afară!

— Vrei să vii cu mine? întrebă bătrânul.

Hayes dădu din cap.

— Mă cheamă Samora.

Afară, în ciuda căldurii strivitoare de pe străzile din Soweto, oamenii se adunaseră în faţa tavernei. Multe femei cu copiii lor şi plasele cu cumpărături se uitau anxioase la feţele bărbaţilor care ieşeau din local, în căutarea fiilor sau soţilor lor. Strigăte şi insulte izbucniră în rândul mulţimii în momentul în care poliţia urcă alt negru în dubă. Pumnii se ridicară deasupra feţei. O femeie ţipă văzându-şi soţul arestat, trecu prin mulţime până la el, dar fu îmbrâncită cu brutalitate, în timp ce bărbatul ei dispărea în vehicul.

— Ce li se va întâmpla? îl întrebă Hayes pe noul său tovarăş, în timp ce se depărtau de *shebeen.*

— Cei care şi-un uitat actele acasă vor fi eventual eliberaţi. Cei care figurează pe lista celor cu activităţi suspecte vor fi interogaţi. Unii vor fi deţinuţi un timp, alţii băgaţi la închisoare.

Alţii vor fi judecaţi. Unul dintre ei va muri.

— Va muri?

— Pretind că deţinuţii se sinucid în celule, dar, când vedem cadavrele, descoperim numeroase vânătăi. E o perioadă grea pentru poporul nostru.

Samora trecu prin mulţimea furioasă şi intră pe o stradă mai îngustă, care se depărta de strada principală. Acea zonă rezidenţială adăpostea numeroase bungalouri din cărămidă, cu o curticică în faţa fiecăruia. Samora alese unul, o luă după primul colţ, apoi ajunse la altă intersecţie. Hayes s-ar fi pierdut cu siguranţă în labirintul de la Soweto fără prezenţa ghidului său.

Bătrânul se opri, în sfârşit, în faţa porţii de lemn a unei căsuţe din cărămidă. Deasupra uşii erau agăţate două coame enorme de impala. Hayes îşi dădu brusc seama cine era Samora: un vindecător, un şaman, un astrolog şi un medium. Un vrăjitor-vindecător. Coamele erau însemnele profesiei sale.

— Da, confirmă Samora, ca şi cum i-ar fi ghicit gândurile.

Hayes cunoştea vicleniile folosite de vindecătorii şi de magicienii din Africa pentru a fi consideraţi nişte personaje importante. Dar îi văzuse şi săvârşind unele lucruri pe care nici un american sau european nu le putea explica. În acele *chimurenga* din Mozambic şi Zimbabwe, luptătorii pentru libertate îi consultau frecvent pe vrăjitorii-vindecători din sate pentru sfaturi strategice. Ei aduceau o susţinere importantă luptei pentru eliberarea poporului din Africa de Sud.

Samora deschise uşa şi îi făcu semn lui Hayes să-l urmeze. Intrând în casă, Claude ştiu că trece peste o *muti,* o baghetă specială ascunsă sub o scândură a podelei, care asigura reuşită şi protecţie, dar îi ucidea pe cei care violau sanctuarul vrăjitorului-vindecător.

Interiorul era mobilat cu simplitate. Pe podeaua camerei mari, se aflau piei de zebră şi una de leopard. Pe câteva etajere, se înşirau urcioare şi vase de pământ pline cu prafuri, frunze şi alte materii uscate. Mirosul parfumat de tămâie sau ierburi care ardeau impregna întreaga casă.

Samora se duse direct în faţa micului altar şi aruncă praf într-un *brasero.* Apoi murmură o incantaţie şi un val brusc de fum ieşi, răsucindu-se, din cărbunii aprinşi, risipindu-se imediat. Mirosul dulceag deveni un moment înţepător.

— Şi cu magia ta ai creat asta? întrebă Hayes, scoţând cartea de identitate din buzunar.

Samora întoarse spatele altarului, zâmbind discret.

— La popoarele de la frontiera de nord a Azaniei există o legendă, zise vrăjitorul, folosind numele bantu al Africii de Sud. Legenda războinicului Kwati Umba, care a pierit în bătălie şi a renăscut ca să lupte din nou. Nimeni nu ştie de unde vine, nici când şi unde va apărea. Dar se spune că uneori ia chipul unei pantere, ca să străbată distanţe mari, că poate să trăiască în junglă, să-şi ucidă duşmanii fără zgomot şi să, le taie corpurile în mii de bucăţi în doar câteva secunde. Dar e doar o legendă. Kwati Umba înseamnă numeroase persoane şi multe nume.

Samora puse o mână pe cartea de identitate a lui Hayes.

— Aceasta aparţine unui om pe nume Gatsha Qoboza, care trăieşte în comunele din sud.

— Şi fotografia?

— Habar n-am, Gatsha. Când am primit-o, mi s-a spus că respectivul avea nevoie de anumite acte. Mă aflu aici ca să te ajut în măsura posibilului.

Hayes nu insistă cu alte întrebări. În cursul lungii sale călătorii de la frontiera nordică şi până la Soweto, fusese observat, studiat, poate chiar recunoscut, fără ştirea lui, şi undeva, pe drum, fusese fotografiat. Fotografia de pe actul de identitate era recentă, probabil făcută după sosirea la Vanda. Stătuse cu faţa la un aparat foto pe care nu-l văzuse.

— Nu e tocmai ceea ce fac mai bine, comentă Samora cu un aer amuzat, dar am avut foarte puţin timp la dispoziţie. Trebuie să-mi spui de ce mai ai nevoie.

— Un permis de muncă ca să fiu angajat în minele de diamante ale lui Krudd. Şi un tatuaj. Îţi voi arăta ce trebuie să desenezi…

Samora îl întrerupse pe Hayes cu un gest al mâinii, se îndreptă spre uşă, o încuie cu grijă, apoi lăsă storul la fiecare fereastră. Se făcu întuneric, singura lumină din cameră venind de la razele de soare care se strecurau pe la marginea storurilor şi de la lumânările aşezate pe o masă mică din apropiere.

Fără o vorbă, Samora dădu la o parte pielea de leopard, dezvelind o trapă, o deschise şi porni în jos pe o scară.

— Vino, i se adresă el lui Claude.

Hayes îl urmă în momentul în care Samora aprindea o mică lampă cu petrol fixată în tavan. Mercenarul intră în bârlogul vrăjitorului. Etajere mari pline de poţiuni, de ierburi şi cărţi ocupau toţi pereţii. Lucrări despre medicina occidentală şi de filosofie.

— Am studiat la universitate medicina europeană şi filosofia.

Am aflat puţine lucruri pe care noi, negrii bantu, să nu le fi ştiut deja sub o formă sau alta.

— De aceea ai luat hotărârea să devii vrăjitor-vindecător la Soweto?

— Mama era medium şi tata vrăjitor-vindecător. Dar n-am ales. Guvernul a făcut asta. Mi s-a interzis să asist la cursurile de la universitate. În realitate, mi s-a interzis să părăsesc Soweto.

Samora se aşează în faţa unei mese lungi, plină de hârtii, de instrumente, de desene şi de cerneluri de culori diferite. Îşi puse pe nas nişte ochelari mici, cu ramă metalică, şi ridică ochii spre Hayes.

— Actele, te rog.

Hayes i le întinse şi se aplecă peste umărul său, în timp ce Samora le punea pe masa lungă. În faţa lui, un alt document aştepta să fie completat. Un permis fals, care autoriza un muncitor negru să caute o slujbă la Johannesburg.

— Vom începe cu asta. Cere mai mult timp. De tatuaj ne ocupăm pe urmă, îi explică Samora.

Apoi se puse pe treabă.

CAPITOLUL VII

Aparatul 747, venind de la Londra, îşi începea coborârea spre Zimbabwe, prin norii groşi de la şase mii de metri, întinzându-şi umbra deasupra junglei africane. Fluviul Limpopo, precum un şarpe argintiu, se ţâra prin frunzişul închis la culoare.

Nile Barrabas se sprijini de spateaza fotoliului în momentul în care pasagerii discutau cu febrilitate.

— E Limpopo! exclamă o persoană din faţă.

O mamă din fundul avionului îi explica copilului ei agitat:

— Curând vom zări minele, pe urmă ne vom întoarce la noi la Johannesburg.

Alături de el, Alex Nanos, zis Grecul, încerca să obţină numărul de telefon al stewardesei. Instinctele sale de mascul în călduri nu-i dădeau pace. Ştia foarte bine că, după ce va coborî din avion, va fi prea ocupat ca să se gândească la asta.

Instalaţi în faţa lor, stăteau Lee Hatton şi Geoff Bishop, pilotul canadian în stare să facă să zboare orice, de la un avion de vânătoare F-16 până la un scaun montat pe un propulsor.

Mercenarii îşi dăduseră întâlnire în ajun, la New York, unde Bishop li se alăturase venind din Canada. Nanos venise la Aeroportul Kennedy bronzat şi fericit după tradiţionalele şi excesivele sale desfrâuri din Caraibe.

Douăzeci şi patru de ore mai târziu, zburau în direcţia Aeroportului Jan Smuts, în exteriorul oraşului Johannesburg.

Iar Erika, nu numai că părăsise hotelul, ci şi ieşise din viaţa lui Barrabas. Biletul lăsat de ea îi confirma gândurile avute mai înainte de a se fi întâlnit la tavernă cu Jessup şi Hatton. Nu era acasă la ea la Amsterdam şi nici la fratele ei Gunter, căruia îi lăsase un mesaj. Telegrama pe care i-o trimisese îi aştepta întoarcerea. În felul său, îi spunea adio pentru totdeauna şi adăuga că nu voia să mai audă niciodată de ea.

Vedea roşu imediat ce închidea ochii. În starea asta, cei care i se aşezau în cale nu aveau nici o şansă să scape teferi. Totuşi, ăsta nu era cel mai bun mod de a începe o misiune.

Nile oftă şi îşi încrucişă braţele pe piept, în timp ce avionul se apropia de aeroport.

— V-am adus comanda, domnule Nanos, zise stewardesa, întinzându-i lui Alex un pahar cu whisky.

Alcoolul era total interzis în misiune, dar fusese nevoit să

găsească un pretext ca s-o atragă pe bruneta drăguţă.

— Alex, te rog. Spune-mi Alex.

— Alex, replică ea, zâmbindu-i.

Apoi puse paharul pe tăblie şi se pregăti să plece.

— Stai! exclamă Alex, căutând imediat o scuză ca să o reţină. N-ai şi ceva de ciugulit?

— Câteva migdale? zise ea, aşezând un pliculeţ lângă pahar.

Barrabas, amuzat de această scenă, schiţă un zâmbet.

— Hei! De fapt, nu la asta mă gândeam! replică Alex. Aş vrea să ştiu la cel hotel stai la Johannesburg.

— Îmi pare rău, domnule Nanos. Nu avem voie să dăm astfel de informaţii, răspunse ea, amabil, cu un zâmbet ironic, înainte de a pleca.

Nanos se lăsă în fotoliu, vizibil dezamăgit, apoi se întoarse spre colonel şi îşi dădu seama că acesta se uita la el.

— Am ratat, zise el, dând din umeri.

— Li se mai întâmplă şi altora, îl consolă Barrabas. Uite, aruncă o privire.

Nile arătă spre peisajul de dincolo de hublou.

Aparatul coborâse la o altitudine de trei mii de metri. Veldurile înalte se întindeau departe până la orizont. Coline şi stânci, în formă de semilună, întrerupeau peisajul de la est la vest, în timp ce la centru, formând deocamdată doar o pată cenuşie, se ridicau zgârie-norii din Johannesburg.

— Witwatersran, zise Barrabas, regiunea minieră cea mai bogată din lume.

Craterele minelor din jurul oraşului erau deja vizibile. Munca de extracţie a aurului forma adevăraţi munţi artificiali de nisip alb şi galben, creând o barieră între şirurile de zgârie-nori şi câmpurile întinse cu construcţii mici, care se întindeau la sud-vestul oraşului.

Faţa lui Lee Hatton apăru deasupra spetezei fotoliului.

— Ai văzut asta? Soweto.

Barrabas dădu din cap.

— Cine sunt exact prietenii tăi? întrebă Nanos.

— Nu sunt chiar prieteni. Să zicem mai curând că sunt nişte relaţii de familie. Wilhelm Krudd îl cunoştea pe tata şi îi aprecia capacitatea sa în calitate de general în Armata Statelor Unite.

Mercenarii, cu statut oficial dar secret de observatori, trebuiau să supravegheze dispozitivul de securitate al autorităţilor sud-africane pentru protejarea episcopului Toto. Birocraţii anonimi de la Washington, care se ocupaseră cu aranjamentele,

remarcaseră vechea legătură între defunctul tată al lui Lee Hatton şi bogatul Wilhelm Krudd. Mercenarii trebuiau să-l întâlnească pe episcopul Toto şi pe şeful securităţii statului la proprietatea familiei Krudd, chiar în acea după-amiază.

Lee Hatton se aşează la loc în fotoliu şi puse capul pe umărul lui Geoff Bishop, instalat lângă ea şi în faţa lui Nanos.

Bishop, un brunet înalt, era noul membru al echipei şi probabil singurul mai întreg la minte. Anii petrecuţi ca pilot de avioane comerciale îi călişeră mult nervii.

Lee îşi strecură mâna până la degetele lui şi îl întrebă:

— Ce-ai să mai pilotezi de data asta, Geoff?

Bishop îi zâmbi şi răspunse încetişor:

— Am să te pilotez pe tine.

Lee fu gata să izbucnească în râs.

Undeva, pe drum, Lee Hatton şi Geoff Bishop se îndrăgostiseră unul de altul, un secret pe care întreaga echipă îl cunoştea, dar de care nimeni nu îndrăznea să vorbească. Totuşi, imediat ce plecau în misiune, relaţia lor devenea strict profesională. Singurul agasat de această legătură era Alex Nanos, un tip loial şi protector, dar care se lăsa cu uşurinţă cuprins de o gelozie irascibilă.

Bishop îşi drese glasul şi se strădui să pară serios.

— Un elicopter. Contez pe un Huey, împrumutat de la poliţie.

Leona se apropie şi mai mult de el şi îl sărută pe gură.

„Ultima”, îşi zise ea. Misiunea începea imediat ce trenul de aterizare atingea pista.

Ceea ce se şi întâmplă câteva minute mai târziu.

Americanii se ridicară şi urmară valul de pasageri care, după ce şi-au recuperat bagajele de mână, porniră pe culoarul principal spre ieşire. Acolo, stewardesele, aliniate, îi salutau pe fiecare înainte de plecare.

Mercenarii nu fură nici ei scutiţi de acest ritual, strângând mâinile femeilor, în timp ce tinerele le spuneau la revedere cu zâmbete şi gesturi mecanice. Alex, care trăgea de câteva momente cu ochiul la brunetă, le ignoră total pe celelalte şi îi întinse brusc mâna.

— La revedere. A fost minunat, zise el cu sinceritate.

Tânăra femeie îi făcu discret cu ochiul şi îi strânse şi ea mâna:

— Vă mulţumesc, la revedere.

Apoi se întoarse cu răceală spre ceilalţi pasageri, lăsând un mic bileţel în palma lui Alex.

În timp ce Nanos se uita la el surprins, Lee Hatton îl prinse din

urmă şi îl apucă de umăr.

— Haide, Alex, zise ea, trăgându-l de cealaltă parte a uşii, până la rampa de debarcare. Vrei să-i faci necazuri?

Nanos se opri şi aruncă o privire la mica hartă unde era imprimat numele unui hotel. Puţin mai jos, numele stewardesei era scris cu litere elegante: Dianne Dionne.

— Măiculiţă, exclamă Nanos, care bloca în continuare cea mai mare parte a pasagerilor.

Leona îl apucă iar de braţ.

— Alex! Poate să-şi piardă slujba şi toată lumea te aşteaptă!

Grecul era cunoscut pentru lipsa sa totală de subtilitate. Puse harta în buzunarul pantalonilor şi surprinse privirea lui Barrabas, care se uita fix la el.

În faţa lor, câţiva ofiţeri controlau temeinic bagajele şi tot ce le atrăgea atenţia. Insistau în mod deosebit asupra anumitor cărţi, pe care le scoteau din bagajele vreunui călător. O femeie contesta vociferând atitudinea ofiţerilor, care voiau să-i confişte un volum gros.

— Ai crede că soseşti în Rusia, spuse Hatton.

— E mai rău decât acolo, replică Barrabas. Aici sunt două şiruri de control.

Jumătate din hol era plin de albii nou-sosiţi. În fundul zonei de vamă, un şir lung de negri aştepta în faţa unui birou de control.

— Colonel Barrabas?

Barrabas se întoarse. Un tânăr în uniforma celor de la securitate stătea în faţa lui în poziţie de drepţi.

— Da? răspunse Nile.

— Sunt de la serviciul de securitate al aeroportului, domnule, şi am primit sarcina să vă trec vama. Vă rog să mă urmaţi.

Tânărul soldat porni înainte fără să mai aştepte vreun răspuns şi, după câteva minute, mercenarii ajunseră într-o mică sală privată.

— Vă rog să aşteptaţi aici, le spuse tânărul. Comandantul meu soseşte imediat.

Ca şi cum ar fi fost pronunţat un cuvânt magic, o uşă se deschise şi apăru un ofiţer mai în vârstă, care purta uniforma poliţiei sud-africane. Era însoţit de patru vameşi. În spatele lor venea un hamal negru, împingând un căruţ în care se aflau bagajele mercenarilor.

— Colonele Barrabas, eu sunt maiorul Dik. Bun venit în Africa de Sud. Am fost informat despre statutul dumneavoastră în această ţară. Dacă dumneavoastră şi cei care vă însoţesc au

bunăvoinţa să prezinte paşapoartele, aceşti oameni vă vor examina bagajele. Apoi veţi putea pleca. O maşină vă aşteaptă, aşa cum a fost stabilit, ca să vă ducă la hotelul dumneavoastră din Johannesburg.

Dik făcu un semn vameşilor, care atacară imediat valizele precum vulturii cadavrele. După câteva minute, materialul mercenarilor era expus pe masă: patru pistoale-mitralieră Uzi demontate, un Colt 45 şi două pistoale Browning Hi-Power, cu destule muniţii ca să oprească două dube şi escorta lor.

Vameşii se uitau cum creşte colecţia cu un mutism semnificativ, în timp ce mercenarii îşi ascundeau cu greu supărarea.

Vameşii îşi încheiară inspecţia, scoţând două cărţi din geanta Leonei, cărţi pe care le aruncară cu dispreţ pe masă, în mijlocul armelor.

Lee dădu din umeri şi explică:

— Trebuia să mă informez despre ţara voastră, dacă tot veneam aici.

— Da, spuse maiorul Dik. Din păcate, autorul acestor lucrări este interzis la noi în ţară, ceea ce înseamnă că aceste cărţi nu sunt permise aici. Acum, în legătură cu armele…

Barrabas îl întrerupse imediat:

— Vă sugerez să le puneţi la loc acolo unde le-aţi găsit, altfel ne întoarcem la New York, spuse el cu voce fermă şi intransigentă.

— Voi întreba superiorii, replică maiorul Dik, pe un ton plin de răceală.

Maiorul se îndreptă spre telefonul de perete, plasat lângă uşă, şi conversă în africaans cu interlocutorul său. Acest limbaj al albilor sud-africani deriva din cel al primilor coloni olandezi. Nici unul dintre mercenari nu-l vorbea şi nici nu îl înţelegea. Maiorul păstră o clipă de tăcere, aşteptând dispoziţiile. Privirea lui se plimbă de câteva ori de la americani la arme.

— *Ja,* răspunse el în cele din urmă. *Ja, goot. Dag.*

Apoi închise şi se întoarse spre Barrabas.

— Puteţi să vă păstraţi armele, spuse el, pocnind din degete spre vameşi, care puseră materialul la loc, cu excepţia celor două cărţi.

Ofiţerul nu terminase însă.

— Un sfat, colonele Barrabas. Guvernul nostru primeşte cu braţele deschise reprezentanţii guvernelor străine care vin ca observatori, dar agenţii provocatori nu sunt deloc agreaţi. Aici nu

sunt toleraţi. De aceea sunt eliminaţi. Nu vă opuneţi regimului.

Apoi le întoarse spatele şi părăsi încăperea.

Tânărul ofiţer îi întinse lui Barrabas o legătură de chei, ridicând bărbia, ca şi cum în încăpere ar fi intrat un miros urât.

— Ciudat, zise Barrabas. Şi eu îl simt, dar cred că sursa tocmai a plecat.

Soldatul îi aruncă o privire mirată colonelului american, fără să înţeleagă sensul glumei.

— Vă rog să mă urmaţi. Vă voi conduce la vehiculul dumneavoastră.

Îşi luară bagajele şi îl urmară pe tânăr prin terminalul plin de lume. Afară, în parcarea rezervată persoanelor de marcă, îi aştepta un Ford albastru. Tânărul li-l arătă cu un deget şi, fără o vorbă, se întoarse în holul mare al aeroportului.

Nile privi turnurile aurii ale oraşului Johannesburg, care se ridicau deasupra munţilor artificiali ai minelor.

— Bun venit în Africa de Sud!

— Aiurea! zise Nanos. N-au nici măcar şofer.

— Mda, adăugă Geoff Bishop. Sper să aibă măcar o hartă rutieră.

*

* *

După o oră, mercenarii luau în primire apartamentul de la ultimul etaj al hotelului din centrul oraşului. Ferestrele ofereau o privelişte panoramică spre sud-vest, către comunele negrilor. În depărtare, se înălţa Drakensberg, lanţul de munţi care masca interiorul ţării coastei tropicale de la Oceanul Indian.

Încă se mai gândeau la primirea atât de puţin cordială.

Pe drum, Barrabas verificase tabloul de bord şi scaunele maşinii, până când găsise un microfon ascuns într-un colţişor al vehiculului. O cercetare similară fusese făcută şi în interiorul apartamentului, unde găsiră alte trei aparate de ascultare. Cu siguranţă că mai erau şi altele ascunse în alte părţi. *Bureau of State Security* era pregătit pentru un show, principalele vedete fiind mercenarii americani.

Barrabas aştepta în faţa hotelului într-un combinezon safari. Galoanele de pe umeri şi de pe buzunarele exterioare ale pantalonilor confereau o anumită amprentă militară, dar faptul că se afla în Africa nu-l deosebea prin nimic de oricare alt turist care se pregătea pentru o excursie de o zi într-o rezervaţie de animale sălbatice. O haină de pânză subţire ascundea Browning-ul pus în tocul lui de piele.

Trase câteva clipe dintr-un trabuc mic, aşteptând să se adune şi ceilalţi, pentru plecarea la conacul lui Krudd.

În faţa hotelului, strada mare ducea spre cartierul financiar din inima Johannesburg-ului. Trotuarele erau pline de cumpărători şi de oameni de afaceri. Singurii negri africani erau muncitorii care curăţau pubelele unui parc, de cealaltă parte a străzii. Pe un panou, fixat deasupra intrării, era scris că acel parc era rezervat numai albilor.

— Ai impresia că trăieşti într-un coşmar, nu-i aşa, colonele? zise Geoff Bishop, oprindu-se lângă Barrabas.

Colonelul dădu din cap şi răspunse cu trabucul în gură:

— Mda. E greu de crezut că-şi zic chiar ei înşişi ţară civilizată. Ai fost vreodată în nordul frontierei?

— În Zimbabwe?

— Oriunde în Africa neagră. Am fost acolo să iau parte la lupte de mercenari. Africanii ştiu că această ţară le aparţine şi cele douăzeci de milioane de negri bantu ştiu că într-o zi îşi vor ridica puterea asupra celor şapte milioane de albi care ocupă această regiune. În acest moment, aşteaptă, observă şi îşi consolidează forţele, dar spun că, dacă sunt obligaţi, îi vor împinge pe albi spre mare, în largul plajelor oraşului Cape Town. Asta şi vor să facă. Doar dacă nu cumva albii îşi vor schimba rapid optica.

— Cred că nu trebuie să ne aşteptăm la mare lucru în privinţa asta, nu-i aşa?

— Aş zice chiar că nu trebuie să ne aşteptăm la nimic!

Hatton şi Nanos li se alăturară şi ei şi, după puţin timp, Ford-ul se deplasa spre nord-est, pe drumul M-1, în direcţia indicată de cei de la hotel. Se circula bine. Barrabas era relaxat şi lăsă aerul cald şi uscat, care intra pe geamul coborât, să-i mângâie în voie faţa. La volan se afla Nanos. În spate, Hatton şi Bishop priveau imobilele moderne ale oraşului depărtându-se asemenea unei armate de giganţi din sticlă în alertă, gata să pornească la asaltul inamicului. Întrezăriră în depărtare vârfurile munţilor artificiali.

După ce trecură pe lângă imensul campus la universităţii, Alex remarcă o maşină americană, mare, care îi urmărea cu viteză mare.

— Colonele, e unul tare grăbit în urma noastră.

Barrabas scoase braţul pe geamul deschis şi ajustă oglinda retrovizoare ca să-i poată vedea pe cei din spate.

Vehiculul negru, deplasându-se cu o viteză mai mare decât a lor, începea să-i depăşească.

— Nu-i lăsa să treacă…

Barrabas nu avu timp să-şi termine fraza. Monstrul strălucitor alunecă pe lângă ei şi încetini vizibil ca să se menţină în dreptul Ford-ului.

Unul dintre geamurile fumurii coborî brusc şi lăsă să apară ţeava sinistră a unei arme.

Degetul unui alb apăsă pe trăgaci…

CAPITOLUL VIII

Nu departe de acolo, pe domeniul familiei Krudd, o altă maşină oprea în faţa porţii conacului. Wilhelm Krudd apăru în momentul în care episcopul Toto cobora din vehicul, având trăsăturile uşor încordate.

— Episcop Toto! Bine ai venit din nou în casa mea! zise el cu efuziune.

— Domnule Krudd, nu înţeleg deloc această insistenţă de a veni singur aici. Presupun că sunteţi conştient de poziţia dificilă în care mă puneţi.

— Bineînţeles, se scuză Krudd. Dar intraţi, vă voi explica.

Episcopul şi industriaşul urcară treptele şi traversară antreul imens.

— Da, aţi face bine să-mi explicaţi ce înseamnă toate astea, insistă Toto, în legătură cu acel risc de asasinat şi cu acei americani…

— Vor sosi peste puţin timp, îi răspunse Krudd. Vă rog, să mergem în biroul meu.

Îl conduse pe celebrul ecleziast până în încăperea lambrisată cu lemn de stejar, în interiorul căreia aşteptau doi oameni ai securităţii, cu feţe inexpresive şi ochelari de soare. Wilhelm Krudd închise uşa.

— Ce înseamnă toate astea? întrebă episcopul Toto, încruntându-se mirat. Mă aflu într-o situaţie delicată, continuă el. Celelalte vizite ale mele au provocat numeroase controverse. Rămân fidel celor spuse de mine cu câtva timp în urmă: oblăduirea mea se revarsă asupra tuturor, alb sau negru, dar, vă rog, domnule Krudd, nu vă faceţi nici o iluzie în privinţa taberei în care mă aflu!

— Ştiu, răspunse conspiratorul.

Apoi pocni din degete spre soldaţii postaţi în spatele lui, care se repeziră asupra episcopului. Îi prinseră mâinile la spate cu cătuşele.

— Este un ultragiu! protestă episcopul Toto.

Încercă să se zbată, dar nu reuşi mare lucru. Oamenii în uniforme îl împinseră cu violenţă spre perete.

— Am ajuns la concluzia că eşti prea periculos, episcop Toto. Nu-ţi putem permite să… continui, îi explică Krudd.

— Nu veţi scăpa chiar aşa uşor! strigă Toto, furios.

— Asta rămâne de văzut, replică Krudd, îndreptându-se spre uşă şi deschizând-o. Maior Snider!

Sidney Snider intră fără grabă în cameră, cu un zâmbet de satisfacţie pe buze.

Episcopul îl recunoscu imediat.

— Ar fi trebuit să bănuiesc că eşti în spatele a tot ce se întâmplă, domnule Snider. Eşti unul dintre cei mai mari duşmani ai poporului meu. N-ai să scapi...

Snider făcu brusc un semn în direcţia uşii. Un negru mic de statură, îmbrăcat la fel ca episcopul Toto, apăru în birou.

Episcopul nu mai fu în stare să pronunţe nici un cuvânt. Se vedea pe sine însuşi, ca într-o oglindă.

— Eşti surprins, episcop Toto? zise ironic Snider.

Şeful religios se uita cu atenţie la impostor. Acesta se ferea însă de privirea celuilalt şi aştepta ajutorul lui Krudd şi Snider.

— Nimeni nu va şti nimic. Peste două zile, omul nostru, aici de faţă, va purta mitra de episcop de Johannesburg, nu tu, spuse sarcastic Snider, ai cărui ochi luceau de satisfacţie.

Apoi, după o mică pauză:

— Luaţi-l, ordonă el oamenilor săi. În noua sa casă, sub pământ.

— Mă voi ruga pentru tine! Pentru voi toţi! exclamă Toto, ca şi cum ar fi proferat o ameninţare.

Snider izbucni într-un hohot de râs zgomotos.

— Da, te rog, fă-o. La urma urmelor, e Dumnezeul nostru contra Dumnezeului tău!

*

* *

— Ai grijă! strigă Nanos, strivind pedala frânei.

Mercenarii se aruncară în faţă. Barrabas îşi protejă faţa cu antebraţul, ca să evite şocul loviri de tabloul de bord. Cauciucurile scrâşniră. Nanos se agăţă bine de volan, blocă braţele ca să păstreze controlul vehiculului, în timp ce presiunea pe roţile din faţă avea tendinţa să scoată maşina de pe drum.

Monstrul negru îi depăşi. Omul instalat în spate se întoarse şi trase exact în direcţia lor.

— Armele! strigă Nile.

Bishop sări se deja spre geanta mare şi haina pe care Barrabas le pusese pe bancheta din spate, întinse şefului său Browning-ul şi luă şi el arma lui.

Nanos slăbi frâna şi viră brusc la stânga, peste linia de pe centrul străzii. Vehiculul protestă zgomotos. Barrabas se dădu în

spate în scaun, se sprijini cu un picior de tabloul de bord, în timp ce partea din faţă a corpului ieşea pe fereastră, pregătindu-se să tragă, consolidându-şi poziţia datorită mâinii stângi.

Tipul din cealaltă maşină trase primul.

Farurile din stânga ale Ford-ului explodară într-o ploaie de sticlă, care se abătu cu violenţă asupra parbrizului. Barrabas închise imediat ochii şi se lăsă în jos pe scaun, în timp ce fragmentele de far îi loveau faţa. Agresorul trase din nou, distrugând de data asta farurile din dreapta.

Barrabas înjură, ieşi iar pe fereastră şi trase fără să piardă nici o secundă.

Geamul din spate al maşinii adverse se sparse instantaneu sub impactul proiectilului. Maşina puternică acceleră şi se depărtă rapid de mercenari. Nanos pornea deja în urmărirea ei.

— Opreşte, ordonă Barrabas.

— Îi lăsăm să scape? zise Nanos, foarte mirat.

— Mda, trage pe marginea drumului.

Nile îşi trecu mâna peste partea de frunte atinsă de fragmentele de sticlă, ştergându-şi sângele.

— Dă-mi voie să arunc o privire, colonele, zise Leona, aplecându-se peste scaunul din faţă, în timp ce Nanos conducea încet maşina pe marginea drumului.

— OK, doctore Hatton, dar nu-i nimic grav, zise Nile, făcându-i cu ochiul.

Lee şterse sângele rănii cu o bucată de pânză.

— Ai dreptate, spuse ea, de data asta e doar o mică tăietură, dar cred că bluzonul arată mult mai prost.

Barrabas se uită în jos. Mâneca dreaptă fusese ruptă pe toată lungimea de un obiect ascuţit.

— Cel puţin, e vorba numai de bluzon, continuă Lee. Încă puţin şi ţi-ar fi atins artera. Ţine aşa până se opreşte sângele.

Barrabas tamponă de două ori rana şi aruncă pansamentul pe fereastră.

— Cine să fi fost? întrebă Bishop.

Nanos opri vehiculul şi mercenarii coborâră.

Barrabas se sprijini cu spatele de Ford şi îşi aprinse un trabuc, în timp ce Nanos se uita la partea din faţă a maşinii cu ochii mari, apoi deschise capota ca să arunce o privire la motor.

— Despre ce crezi că e vorba? îl întrebă Lee pe colonel.

— Nimic serios, răspunse el, trăgând din trabuc.

— Nimic serios! Ce vrei să spui cu asta? izbucni Nanos, dând din cap cu părere de rău, înainte de a se alătura celorlalţi.

— Sper că n-ai să te superi, colonele, dar porţi ghinion maşinilor frumoase.

Barrabas nu se putu abţine să nu zâmbească. Grecul făcea aluzie la povestea cu maşina lui T. Bird neagră, petrecută în Florida, cu câteva luni înainte. Barrabas i-o adusese înapoi ciuruită de gloanţe, în urma unei mici plimbări.

— N-am nici o putere, Alex. Sunt un tip popular.

— Deci, ce-a fost asta? întrebă Bishop. Comitetul de primire?

— Un lucru e sigur: nu aveau deloc intenţia să ne lichideze, răspunse Hatton.

Barrabas dădu din cap.

— Au vrut doar să ne spună „bonjour”, ca să ne arate de ce sunt în stare, dacă depăşim limitele.

— Tare mi-ar plăcea să le arăt de ce suntem în stare şi noi, spuse furioasă Lee.

— Mda, şi mie, mormăi Nile. Maşina poate să mai pornească, Alex?

— Mda. Nu mai are faruri, dar motorul n-a fost atins.

— Atunci, să mergem în vizită la domnul Krudd.

După ce ieşiră de pe autostradă, mercenarii localizară cu uşurinţă conacul. Acoperişul se înălţa deasupra vegetaţiei verzi care acoperea flancul colinei. În stradă, intrarea domeniului era ostentativ marcată de oamenii de pază, care patrulau cu pistoale-mitralieră şi puşti automate.

Soldaţii le verificară actele şi contactară telefonic conacul, înainte de a-i lăsa să intre.

Un tip corpolent, urmat de doi servitori, aştepta deja pe treptele casei când mercenarii opriră Ford-ul.

— Wilhelm Krudd, şopti Lee.

Mercenarii coborâră din maşină, care fu imediat dusă de acolo de un şofer negru. Krudd veni înaintea lor, cu un zâmbet larg pe buze, cu braţele întinse, exprimând o ospitalitate călduroasă.

— Bine aţi venit! Sunteţi colonelul Barrabas? Şi Lee! Ce bine îmi pare că te văd, după atâta amar de vreme! Am fost tare întristat când am aflat de moartea bruscă a tatălui tău.

— Au trecut cinci ani de atunci, zise Lee.

— Da. Un lucru teribil. A fost un om mare, Lee. Un om pe care noi toţi, cei care credem în democraţie şi în libertate, trebuie să-l admirăm.

Krudd dădu mâna şi cu ceilalţi mercenari. Barrabas arătă cu degetul spre vehiculul lor.

— Am avut un mic accident, pe când veneam încoace, îi spuse

el industriaşului. Nu mai avem faruri.

— Cum s-a întâmplat? întrebă Krudd, încruntându-se.

— O altă maşină ne-a depăşit şi un tip a tras în noi, îi explică Barrabas pe un ton calm.

Krudd dădu din cap cu un aer foarte întristat.

— E cumplit, colonele Barrabas. Aceşti terorişti sunt un adevărat coşmar pentru ţara noastră. Vin din Zimbabwe şi din Mozam…

— Mâna care ţinea arma era, totuşi, mâna unui alb, replică Leona.

— Un alb! exclamă Krudd, surprins. Evident, teroriştii au tot felul de partizani. Intraţi. Sindey Snider, şeful securităţii, a şi sosit. Vă asigur că se va face o anchetă completă, iar episcopul Toto vă aşteaptă ca să discute despre măsurile de securitate. Veţi fi foarte impresionaţi.

Mercenarii schimbară priviri complice când auziră că se va face o anchetă oficială. Îl urmară pe Krudd în interiorul casei şi un servitor închise uşile în urma lor. Un brad imens de Crăciun se afla în mijlocul antreului, contrastând cu climatul cald şi apăsător al verii africane.

— Păstrăm vechile tradiţii, spuse Krudd, văzându-i surprinşi.

Industriaşul îi conduse prin multe încăperi bogat mobilate, înainte de a ajunge în faţa unor mari uşi-ferestre deschise spre o terasă, de la care porneau un covor mare de iarbă şi câteva terenuri de tenis. Acolo avea loc o mică petrecere. Şase persoane, aşezate în fotolii de răchită, se destindeau în faţa unui cocteil, în timp ce câteva cupluri, în echipament alb, jucau tenis.

— Jucătorul acela, zise Krudd, arătând cu degetul un bărbat, e cel mai bun din toată Africa de Sud, şi poate chiar din lume. Dacă…

— … campionul mondial american n-ar fi refuzat să dispute meciul în această ţară? spuse Barrabas.

Boicotul tenisului în Africa de Sud fusese anunţat pe prima pagină a tuturor ziarelor, cu câteva săptămâni în urmă.

— Da, răspunse Krudd, oftând. Dacă măcar voi, americanii, aţi înţelege realitatea situaţiei noastre. Să ştiţi că facem progrese.

— Serios? spuse Nile, rezervat.

De la sosirea lor în Africa de Sud, oriunde se duceau, negrii trudeau în tăcere ca muncitori sau servitori, deschideau uşile, curăţau străzile, făceau paturile, păzeau maşinile… Chiar şi acolo, servitori în uniformă aranjau, pe o masă lungă, mâncarea în recipiente de argint masiv. Câţiva tineri negri în haine albe

purtau tăvile cu băuturi destinate invitaţilor. Alţi negri, nici măcar adolescenţi, se repezeau după mingile de tenis pierdute de jucători sau să servească apă jucătorilor în pauza dintre servicii.

Albii îşi petreceau timpul jucând tenis sau odihnindu-se în fotolii, în luxul cel mai indolent cu putinţă.

Un singur negru, totuşi, părea să se deosebească de semenii săi. Instalat în mijlocul celorlalţi invitaţi ai lui Krudd, episcopul Toto bea şi discuta cu o uşurinţă vădită.

Invitaţii se ridicară ca să-i salute pe mercenari.

— Domnilor, iată-i pe prietenii noştri americani, anunţă Krudd, prezentându-şi partenerii.

Toţi veniseră acolo pentru această împrejurare: Horace Bloemvaal, Sidney Snider, Pieter Van den Boos, Henry Miller şi Richard Krudd.

— Şi, bineînţeles, încheie prezentările industriaşul, episcopul Toto, care este în acest moment oaspetele meu, pentru siguranţa personală, până la consacrarea sa, care va avea loc sâmbătă. Aceşti domni şi această tânără sunt americanii care au primit sarcina să supravegheze dispozitivul de securitate pentru ceremonie. Vă rog, acum, să luaţi loc, îi invită el.

Un servitor le oferi pahare cu băuturi pe o tavă de argint.

Mercenarii refuzară.

— Poate preferaţi băuturi nealcoolizate, propuse maiorul Snider.

— Da, în acest moment şi atâta timp cât suntem în misiune, explică Barrabas.

— Dar consacrarea e abia sâmbătă, colonele Barrabas, zise Horace Bloemvaal. Profitaţi de timpul rămas ca să vă bucuraţi de frumoasa noastră ţară. Sunt sigur că veţi avea destul timp să vă gândiţi, împreună cu maiorul Snider, la măsurile luate de biroul său.

Krudd îşi drese glasul.

— Sidney, colonelul Barrabas şi oamenii săi au fost victimele unei agresiuni pe autostradă.

— Serios, colonele? Vreţi să-mi explicaţi?

— Un vehicul ne-a depăşit şi cineva a tras în faruri, spuse cu răceală Nanos, fără să mai aştepte răspunsul şefului său. Şi aş vrea să ştiu de ce.

— Chiar, de ce? zise Snider, luând în mână paharul cu Pierlant. Puteţi vedea ce fel de probleme avem în această ţară, ceea ce ne obligă să luăm măsuri excepţionale pentru securitatea cetăţenilor noştri.

— Da, înţeleg perfect, răspunse Barrabas.

Nile remarcase imediat luminiţa din ochii lui Snider, când se vorbise despre incident.

— Bineînţeles, comentă Richard Krudd, cu o voce rece şi distantă, controlăm perfect situaţia.

— În orice caz, fiţi bineveniţi în ţara noastră ca observatori, zise Snider. Ca să arătăm guvernului american că suntem un popor curtenitor şi primitor, îmi voi trimite imediat oamenii să se ocupe de această poveste.

Barrabas surprinse privirea lui Snider. Cei doi bărbaţi se studiară cu aceeaşi fermitate, recunoscând fiecare în celălalt un inamic. Snider îşi feri primul privirea.

Nile Barrabas se uită o clipă la episcopul Toto, care discuta cu Lee Hatton, şi zise:

— Episcop Toto, sunteţi destul de controversat de la ultima apariţie chiar în acest loc, cu o săptămână în urmă. Iar acum v-aţi hotărât să rămâneţi aici?

— Tocmai despre asta vorbeam cu încântătoarea dumitale colegă, răspunse episcopul, zâmbindu-i Leonei. Toţi vor înţelege peste puţin timp. Ţin şi la cei cu care sunt în dezacord. Aceşti oameni sunt prietenii mei şi, deşi continuu să-i educ (zâmbi lui Wilhelm Krudd şi celorlalţi invitaţi), ne înţelegem în multe privinţe.

La celălalt capăt al încăperii, Geoff Bishop intervenea într-o conversaţie între Alex Nanos şi Horace Bloemvaal.

— Bună ziua, sunt Horace, se prezentă Bloemvaal pilotului. Încântat.

— Eu nu, replică Geoff.

Individul grăsuţ afişă o clipă o expresie de surpriză amestecată de dispreţ, la care renunţă aproape imediat, cu o toleranţă nepăsătoare, care îi permitea să scape din acest gen de situaţii.

— Tocmai discutam cu prietenul dumitale despre aventurile voastre fascinante. De exemplu, cea în cursul căreia aţi smuls nişte tinere sclave albe din mâinile libienilor care voiau să le vândă. După care, frumoasele creaturi v-au mulţumit cu multă căldură şi energie…

Alex tuşi zgomotos, stingherit că se lăsase surprins în mijlocul unei istorii atât de rocamboleşti.

— Ei bine, Bishop, zise el, ridicând paharul cu apă şi gheaţă, să bem pentru fosta noastră misiune în Libia. Da?

— Pentru fosta noastră misiune, îl susţinu Geoff.

Deodată, un tip slab intră brusc între cei trei, uitându-se la cei doi mercenari cu nişte ochi de bufniţă, în spatele unor ochelari cu lentile groase.

— Domnilor, zise ecleziastul, daţi-mi voie să vi-l prezint pe colegul meu, doctorul Henry Miller, directorul Institutului pentru Dezvoltare Separată a studiilor de la Cape Town.

— Dezvoltare separată? întrebă Geoff Bishop.

— Apartheid-ul, explică Miller cu entuziasm.

— Mda, ei bine, nu ştiu dacă mi-ar plăcea acest sistem de „albii aici" şi „negrii dincolo", comentă Nanos, care era clar că nu-i agrea deloc pe cei doi interlocutori sud-africani. Aveam un prieten bun negru, ceea ce ar fi însemnat că aici n-aş fi putut nici măcar să mă aşez cu el pe aceeaşi bancă din parc.

— Dar, oare, nu asta e toată problema? reluă Bloemvaal. Lumea nu înţelege ce vrem noi să facem aici.

— Exact, zise şi Miller. Sistemul e uman, deseori flexibil. Luna trecută, de exemplu, ministrul de Interne a notificat numărul de persoane autorizate să-şi schimbe statutul rasial, ca să se poată căsători. Astfel, cinci sute optsprezece *coloreds* au devenit albi, paisprezece albi au trecut la *coloreds,* iar nouăsprezece indieni sunt acum malaezi.

— Şaptesprezece, îl corectă ecleziastul.

— Poftim? zise directorul institutului.

— Şaptesprezece indieni au devenit malaezi; ai zis nouăsprezece.

— A, da, exact. La fel, optzeci şi nouă de negri au devenit *coloreds* – *coloreds* însemnând, de fapt, „metişi" – şi cinci *coloreds* au devenit negri.

Nanos se uită la Geoff Bishop, dând din cap.

— Unde ne aflăm? zise el ironic. Într-un Monty Python Show?

Cei doi mercenari se uitară la director şi la reverend, amândoi nişte buni cetăţeni. Împins de entuziasm, Miller continua să-şi debiteze statisticile:

— Trei negri au devenit indieni, un altul a devenit asiatic şi un malaez a devenit chinez, conchise el satisfăcut.

Apoi:

— Doar dacă nu cumva a devenit vietnamez? zise el, adresându-se reverendului.

— Chinez…

— Nu, cred că era filipinez…

Cei doi mercenari se depărtară discret.

În acest timp, de cealaltă parte a mesei, Wilhelm Krudd le

explica lui Nile Barrabas şi Lee Hatton de ce episcopul Toto era invitatul său.

— Cele mai multe persoane implicate au considerat că episcopul Toto ar fi mai în siguranţă aici, până la ceremonia consacrării. Trebuie să înţelegeţi, colonele Barrabas, că, atunci când conducătorul unui popor alege să urmeze o politică de moderaţie, se expune în mod automat focurilor celor două extreme.

— Mă întreb ce extremă a tras în noi pe autostradă, zise Nile, îndreptându-şi apoi privirea spre jucătorii de tenis.

Krudd şi Snider părură momentan jenaţi de aceste cuvinte. Un tânăr părăsi terenul cel mai apropiat, ştergându-şi faţa cu prosopul întins de unul dintre copiii de mingi.

— Trebuie neapărat să-l cunoaşteţi pe fiul meu cel mic, zise Krudd, ca să pună capăt tăcerii apăsătoare. Paul! strigă el spre jucător.

Tânărul păru uşor plictisit, dar traversă peluza şi se apropie de ei.

— Paul, îţi voi prezenta alţi americani.

Apoi se adresă mercenarilor:

— Paul a trăit în America cu mama lui, fosta mea soţie, explică industriaşul. S-a întors de curând în Africa de Sud.

Paul fu rapid prezentat mercenarilor.

— Tocmai le explicam cât de mult îţi iubeşti ţara natală, chiar şi după lunga şedere în Statele Unite, îi zise Krudd fiului său.

— Da, tată, e adevărat, răspunse Paul, întorcându-se spre americani. Sper să vă placă la fel ca mie.

— Invitaţii noştri nu au fost niciodată într-o mină de diamante, Paul, şi le-am promis că vor vizita una. Aş dori să-i conduc chiar eu, mâine. Şi, pentru că şi tu vei fi acolo, îi putem însoţi amândoi.

— Dar, tată, am... începu fiul să protesteze.

Wilhelm ridică o mână ca să-l întrerupă:

— Nu, Paul. Trebuie să dăm dovadă de celebra noastră ospitalitate sud-africană.

— OK, zise până la urmă Paul. Atunci pe mâine după-amiază. Bucură-te de această şedere, colonele Barrabas, împreună cu prietenii dumitale. Vei vedea, Africa de Sud e plină de surprize, zise el cu oarecare animozitate nedisimulată.

Apoi le întoarse spatele şi plecă spre casă.

— Nu reuşesc deloc să mă obişnuiesc cu apucăturile astea americane, zise parcă pentru sine Wilhelm Krudd. Sunteţi atât de direcţi, de bruşti...

Industriaşul dădu din cap, întristat.

Urmă un moment de tăcere. Barrabas profită ca să urmărească sfârşitul meciului campionului de tenis sud-african.

— E un jucător excelent, nu-i aşa? zise maiorul Snider.

Nile dădu din cap.

Tânărul partener al campionului servi prost şi mingea ajunse pe peluză. Jucătorul se întoarse, căută cu privirea băieţii de mingi, dar numai unul era prezent, aşezat pe o bancă lângă cabana cu echipamente, cu nasul într-o revistă. Campionul fluieră, ordonându-i să recupereze o altă minge, şi băiatul dădu fuga ca să aducă una nouă câteva secunde mai târziu. Campionul o luă, apoi îl pălmui furios pe puşti.

Barrabas îşi simţi brusc muşchii crispându-se, în urma unui val de furie. Se pregătea să se ridice, dar mâna lui Lee Hatton i se aşeză cu fermitate pe braţ. Nile renunţă.

— Nu fiţi şocat, colonele, zise Snider. Aveţi aici doar un mic exemplu al incapacităţii populaţiei bantu de a conduce ţara. Sunt nişte leneşi.

Lee se întoarse spre Wilhelm Krudd, fără să-şi ascundă deloc dispreţul.

— Permiteţi aici acest gen de atitudine?

Krudd trecu printr-o secundă de perplexitate înainte de a răspunde:

— A, bineînţeles că nu!

Industriaşul pocni din degete şi un servitor apăru imediat lângă el.

— Matubu, ocupă-te de tânărul de colo.

— Imediat, domnule.

Servitorul se retrase fără zgomot. După câteva clipe, doi membri în uniforma poliţiei private a lui Krudd apărură în grădină şi îl luară de acolo pe puşti.

Barrabas îl urmărea cu coada ochiului pe episcopul Toto. Părea incredibil că şeful religios nu remarcase nimic din scena care se derulase sub ochii lui.

— Colonele Barrabas, să nu crezi că… începu Krudd.

— Nu, nu cred, replică Barrabas, tăios.

Nile se ridică brusc din fotoliu şi se îndreptă rapid spre casă. Ceilalţi mercenari porniră imediat după el. Lee Hatton îl prinse din urmă pe Barrabas mai înainte ca acesta să fi ajuns la conac.

— Colonele, am impresia că e ceva ciudat cu episcopul Toto.

— Ce vrei să spui?

— Nu a reacţionat.

— Ştiu, am putut să-mi dau seama singur.

— Nu-i aşa cum îl credeam, interveni Geoff. Ziarele îl descriu ca un mare lider negru în această ţară şi singura speranţă de schimbare în politica actuală. Totuşi, acest tip n-are nici un pic de carismă, nicio...

— ... energie, îl ajută Nanos. Asta dovedeşte încă o dată cum sunt manipulaţi oamenii de mass-media!

În timp ce ajungeau la maşina garată în faţa conacului, Wilhelm Krudd îi prinse din urmă alergând.

— Trebuie să înţelegeţi că lucrurile sunt complet diferite în această ţară, explică industriaşul, străduindu-se cu disperare să potolească furia observatorilor americani. Vreau neapărat să vă arăt mina de diamante şi să mai avem şi alte discuţii despre problema africană.

Barrabas fu o clipă tentat să-i spună că problema era albă. Ceva „puţea” rău de tot în situaţia asta. Nile lovi cu pumnul în capota maşinii.

— Şi ce ar trebui să facem, după părerea dumitale? i se adresă el lui Krudd. Să ne plimbăm liniştiţi şi să privim la acest gen de scene fără să zicem nimic? Unele lucruri îi scandalizează pe americani.

Wilhelm Krudd se legănă nervos de pe un picior pe altul, stingherit.

— OK, zise Barrabas după câteva secunde de gândire. Vom fi gata mâine dimineaţă.

CAPITOLUL IX

La trei sute de metri sub pământ, în fundul minei de diamante a lui Krudd, un şir lung de muncitori negri înainta cu greutate pe un culoar lung, care ducea la o grotă mare, dată cu var. Cei mai mulţi purtau salopete şi căşti de protecţie, dar unii, cu pieptul gol, aveau torsurile pline de sudoare. Erau xhosa, basutos, pondo şi zuluşi, toţi tineri, puternici şi viguroşi, provenind din satele pe care fuseseră autorizaţi să le părăsească pentru a lucra un timp în mină.

Când muncitorii ajunseră în grotă, şirul se desfăcu în mici grupuri de oameni din diferite triburi, care se aşezară imediat ca să mănânce. Conversaţiile constituiau un amestec de limbi şi dialecte din diferite regiuni.

În apropierea unui grup de xhosa, un tânăr stătea singur.

Claude Hayes se lăsă pe vine într-un colţ şi scoase o bucată de carne rece din traista cu mâncare. Apoi se sprijini cu spatele de peretele rece al grotei, ca să-şi mai odihnească muşchii. Sarea, impregnată în cămaşă din cauza sudorii, făcea să-l usture locul tatuajului, încă sensibil. Începu să-şi mănânce bucata de carne.

Actele date de Samora fuseseră perfecte. Oamenii solizi erau tot timpul căutaţi pentru acest gen de muncă. Fusese angajat pe o durată de şase luni şi imediat dus în tabăra indigenilor ataşaţi minei, unde muncitorii trăiau în nişte barăci lungi, până la expirarea contractului. Spre deosebire de minele de aur, cei care munceau în minele de diamante erau, practic, într-un cadru prea puţin diferit de cel al lagărelor de concentrare. Sistemul era conceput în mod deliberat ca să elimine contrabandiştii şi hoţii de pietre preţioase.

Claude începuse lucrul chiar de a doua zi dimineaţă. La prima oră a zilei, cobora la peste trei sute de metri, în vechile coşuri vulcanice, unde gemele se formaseră, la o presiune şi o căldură de-a dreptul fantastice, cu un milion de ani în urmă.

Supravegheaţi de contramaiştri albi, sute de muncitori săpau coturile cele mai depărtate ale tunelurilor ce străpungeau stâncile vulcanice. Pietrele diamantifere, prelevate din pereţii stâncoşi, erau apoi încărcate în vagoneţi şi transportate până la liftul central. Tunelurile se lungeau de la o zi la alta. Hayes reuşea să-şi menţină corpul într-o condiţie bună, dar muşchii i se obişnuiau cu dificultate la acest gen de muncă şi la monotonia

permanentă.

După spusele lui Samora, omul pe care îl căuta, omul de legătură cu celula care efectua contrabanda de diamante, îl va găsi pe mercenar într-un fel sau altul. Dar în tabără erau sute de muncitori, şi ar fi putut să treacă săptămâni întregi fără să se întâmple nimic, dacă respectivul renunţase sau fusese arestat de poliţie.

Un tânăr înalt se desprinse de un grup şi se apropie de el.

— Pot să mă aşez lângă tine, Gatsha? zise el, folosind numele de împrumut al lui Hayes.

Mercenarul dădu din cap, trase într-o parte traista cu mâncare şi îi făcu loc. Peter Uthuku se împrietenise cu el la barăci. După cum arătau foarte bine înălţimea şi lungimea oaselor de la mâini şi picioare, era zulus din ţinutul Kwazulu.

— Nkono are pică pe tine, zise el, aruncând o privire rapidă spre un muncitor xhosa enorm, aşezat în fundul grotei.

De la venirea lui Claude, Nkono îi arunca priviri ostile, fără să-i fi adresat vreun cuvânt.

— De ce? întrebă Hayes. Ce-are cu mine?

— În acest moment, e şeful taberei. Tu eşti aproape la fel de solid ca el, reprezinţi, deci, o ameninţare. Vrea să se bată cu tine.

— Dar eu nu vreau să mă bat cu el.

— E posibil să te forţeze, Gatsha.

În acel moment, Nkono întoarse capul şi surprinse privirile celor doi îndreptate spre el. Zâmbi şi adresă câteva cuvinte celor din jurul său.

— Care e cel mai mare diamant descoperit în această mină, Peter? întrebă Claude, privind cu atenţie faţa tânărului.

Acesta nu manifestă nici cea mai mică surpriză.

Peter dădu din umeri:

— Nu există aşa ceva. Cele mari vin de la Kimberly, cam la vreo şaizeci de kilometri de-aici.

— De-acolo provine „Steaua Africii”, nu?

Peter dădu din cap, fără să ridice ochii.

— Da. Diamantul din mijlocul coroanei de diamante a reginei Angliei.

— Se spune că „Steaua” e doar o mică parte dintr-un diamant cu mult mai mare şi că cealaltă jumătate a fost trimisă în munţi, spre nord, de contrabandişti.

Peter dădu iar din umeri şi continuă, cu gura plină:

— E o poveste veche, Gatsha. În orice caz, dacă e adevărată,

eu n-am văzut niciodată acest faimos diamant care s-ar fi volatilizat. E doar o poveste.

Cineva bătu brusc în pământ în faţa lor. Un nor de praf le agresă feţele. Cei doi bărbaţi ridicară ochii. Nkono stătea înaintea lor, cu mâinile în şolduri, provocator.

Hayes şterse cu o mână pâinea şi nu-l băgă în seamă.

Nkono stătea perfect nemişcat. Conversaţiile se opriră imediat şi curând toţi îşi îndreptară privirile spre scena provocării.

Hayes muşcă din sandviş şi, din nou, Nkono bătu cu piciorul în pământ, provocând un alt nor de praf, care îl învălui pe mercenar.

Claude se opri din mâncat. Simţea cum îl cuprinde furia. Dorise să evite problemele, dar fusese forţat…

— Vrei ceva, Nkono? întrebă el, ridicând încet ochii de la sandviş.

Nkono se limită să răspundă bătând din nou cu piciorul în pământ.

Claude inspiră profund şi se ridică lent în faţa adversarului său. Nu exista decât un singur mod de a rezolva problema cu acea brută: neutralizarea lui înaintea primelor mişcări de ostilitate.

Sări brusc înainte, folosindu-şi capul ca berbece. Nkono, care nu era pregătit pentru o reacţie atât de bruscă, mârâi ca un animal căruia îi iese oxigenul cu violenţă din plămâni. Şocul îl făcu să se dea câţiva paşi înapoi, şi se clătină fără să cadă, cu ochii plini de o furie provocată de durere şi de umilinţa suferită.

Ceilalţi mineri se ridicară ca să-i încurajeze zgomotos pe cei doi adversari.

Cu mâinile crispate pe stomac, Nkono se uita la Hayes cu un aer ameninţător. Răsuflarea li se accelera, fiecare studiind cele mai mici mişcări ale celuilalt, în timp ce se deplasau într-un cerc imaginar, cu braţele depărtate, gata să înceapă o luptă pe viaţă şi pe moarte. Nkono arăta mai greu decât mercenarul şi era susţinut de mulţime.

Nkono spuse două vorbe unuia dintre muncitori şi acesta îi aruncă un retevei de lemn, lung de cel puţin un metru. Apoi înainta, ameninţător, cu bâta ridicată deasupra umărului. Pe urmă lovi în capul americanului. Claude blocă bâta cu antebraţul. Celălalt profită ca să-l lovească cu pumnul în dreptul diafragmei, apoi îl izbi peste genunchi cu bâta, într-o înlănţuire extrem de rapidă.

Hayes se trase înapoi, clătinându-se, cu ochii plini de lacrimi,

de care scăpă clipind rapid, în timp ce se străduia să-şi tragă sufletul. Fu gata să cadă din cauza durerii care îi fulgera piciorul.

Nkono nu-şi ascundea bucuria. Zâmbi cu toată gura, în timp ce savura aclamaţiile mulţimii, dându-se înapoi, ca să poată vedea mai bine suferinţele adversarului său.

Claude rămase aplecat în faţă, trăgându-şi cu greu răsuflarea, cu privirea ţintită spre picioarele inamicului, ca să răspundă următorului atac. Genunchiul îl durea foarte tare.

Nkono se decise, în sfârşit, să se apropie. Hayes se îndreptă în momentul în care bâta urma să-i dea lovitura fatală. Americanul bloca din nou bâta cu antebraţul stâng. Mâna adversarului se lovi de încheietura mâinii mercenarului, care se răsuci sub braţul întins al agresorului ca să-l apuce.

Nkono încercă zadarnic să-şi deplaseze greutatea în faţă. Prea târziu. Prinzând braţul lui Nkono între mâini, americanul se trase înapoi. Adversarul său se opuse ca să-şi păstreze echilibrul, cei doi luptând corp la corp, făcând risipă de forţă şi îndemânare. Lent, centimetru cu centimetru, Hayes câştiga teren, dezechilibrându-l treptat pe african. Nkono încercă să-l apuce de gât pe adversar, dar îi prinse doar tricoul acestuia, pe care îl rupse, în timp ce Hayes îşi schimba poziţia.

Contraatacul eşuă, permiţând lui Claude să obţină unghiul dorit. Îşi adună puterile şi trase violent de braţul adversarului. Acesta ţipă şi se prăbuşi greoi, trăgându-l pe Claude după el.

În cădere, Hayes apucă bâta, o smulse din mâinile adversarului şi se răsuci ridicându-se. Celălalt se ridică precum un animal rănit, cu faţa plină de sudoare, privirea feroce exprimând întreaga furie a umilirii suferite. Cântecul ritmat şi aplauzele celorlalţi adversari încetară brusc, în timp ce intensitatea luptei îşi propaga unda de şoc în rândul mulţimii.

Nkono atacă brusc, cu pumnii în faţă, şi încercă o directă spre faţa adversarului, uitând că acesta avea acum bâta. Greşeală…

Hayes lovi scurt în dreptul cotului lui Nkono şi acesta ţipă de durere, apoi îşi apucă braţul lovit. Suplu ca o felină, americanul se deplasă în spatele africanului, trăgând braţul după el, într-o figură Nelson, pe care nu o închise decât după ce plasă bâta în scobitura cotului agresorului său.

Reteveiul forma acum o pârghie perfectă pe care începu să apese.

— Nuuuuuu! urlă africanul.

Pe lângă durere, braţul său rupt ar fi însemnat şomaj.

Hayes se opri, dar păstră apăsarea, care forţa braţul să stea

într-o poziţie nefirească. Cei doi adversari respirau sacadat, epuizaţi, plini de sudoare, fiecare aşteptând o reacţie din partea celuilalt.

Sătul de aşteptare, Hayes trase bâta şi îl îmbrânci pe negru în faţă. Acesta îşi pierdu echilibrul şi se prăbuşi în ţărână.

Mulţimea începu să-l aclame pe învingător, celebrându-l prin dansuri spontane şi zgomotoase. Un mic grup rămase deoparte, ajutându-l pe Nkono să se ridice.

Peter îşi croi drum până la Hayes.

— L-ai bătut pe şef, dar Nkono şi prietenii săi nu vor accepta chiar atât de uşor înfrângerea, îl preveni tânărul.

Tricoul rupt îi dezvelea lui Claude umărul şi pieptul. Peter remarcă imediat capul unei pantere. Un fluierat prelung puse capăt atmosferei vesele. Contramaiştrii veneau să-şi ia echipele de lucrători.

Tânărul zulus se uită ciudat la mercenar, ridică partea ruptă peste tatuaj şi făcu un pas, cu intenţia de a se îndepărta, suflecându-şi mâneca dreaptă, destul ca să-i permită lui Claude să vadă capul unei pantere tatuate pe pielea închisă la culoare.

— Haide! Mişcaţi-vă! ordonă unul dintre contramaiştri. Vom primi vizita unor persoane foarte importante azi. Hai să le arătăm ce treabă bună facem noi aici!

Aceste îndemnuri nu-i însufleţiră deloc pe muncitorii bantu. Fiecare se trase lent la grupul său de lucru, după care o porniră spre galeriile tunelurilor.

În timp ce se îndepărta, Peter se uita la american cu insistenţă. Cei doi se studiau într-o tăcere complice.

Hayes îşi găsise omul.

— Ei, tu de colo! Mişcă-te mai repede! se răsti un contramaistru.

Claude se întoarse spre grupa sa. La celălalt capăt al grotei, Nkono îl privea fix cu o ură infinită!

*

* *

Nile Barrabas privea peisajul prin cockpit-ul elicopterului. Veldul înalt se întindea de la oraşele Johannesburg şi Pretoria până la muntele Drakensberg, la est. Ziua însorită oferea o vizibilitate perfectă a teritoriului din jur: savană, periferia oraşului Johannesburg şi străzile Pretoriei, marcate de şirurile purpurii de salcâmi înfloriţi.

Pilotul arătă spre nord locuinţele din cărămidă ale indigenilor ndebele. La sud apăreau colibele cu acoperişuri rotunde ale unui

sat zulus, poziţionat în cerc, în jurul unui coral unde aşteptau vitele.

În ajun, când se întorseseră la Johannesburg, Geoff Bishop se dusese să ia în primire elicopterul promis de serviciile de securitate, elicopter pentru uzul lor personal. Lee Hatton şi Alex Nanos urmau să-i întâlnească pe maiorul Snider şi oamenii lui, ca să discute despre dispozitivele preliminare de securitate pentru ceremonia de a doua zi. Barrabas se duse, deci, sigur la întâlnirea cu Wilhelm Krudd la mina de diamante.

— Iat-o, colo, drept în faţă, zise pilotul.

Câţiva kilometri mai departe, drumul se termina brusc în faţa unor clădiri răspândite şi a unor grămezi înalte de rocă sfărâmată. Complexul era înconjurat de numeroase şiruri de sârme electrificate. Din elicopter se puteau distinge posturile de supraveghere şi patrulele motorizate.

Tot în interiorul complexului, dar puţin mai retrase, nişte bărăci lungi din lemn – locuinţele muncitorilor africani – erau şi ele înconjurate de un zid înalt electrificat.

Aparatul îşi începu coborârea şi ateriză curând pe pista de pământ, la opt sute de metri de intrarea principală. Un şofer aştepta lângă un jeep, ca să-l conducă pe Barrabas în interiorul complexului.

Deşi plecarea sa bruscă de la proprietatea lui Krudd, în ajun, fusese justificată, asta nu constituia cea mai bună politică într-o astfel de situaţie. Dar colonelul nu prea se avea bine cu diplomaţia. Totuşi, voia să dea impresia că mercenarii făceau tot ce le stătea în putinţă ca să rămână neutri. Nile simţea că acea vizită avea drept scop să-l convingă că negrii din complex erau bine trataţi.

Paul Krudd îl aştepta cu nerăbdare în faţa jeep-ului. Faţa i se întunecă la apropierea lui Barrabas.

— Tata nu a putut să vină, zise el.

— Nu s-ar părea că asta te întristează prea tare.

— Nu, răspunse simplu tânărul. Nu sunt un copil răsfăţat şi, sincer vorbind, nu prea-mi place să fac pe ghidul.

Totul era foarte clar: Barrabas era indezirabil. Mercenarii nu erau apreciaţi şi asta era destul.

— N-aş vrea să ratez asta pentru nimic în lume, zise colonelul.

— Atunci, dacă sunteţi gata, mergem direct la complex, replică cu răceală Paul, urcând la volanul jeep-ului.

Barrabas se instală lângă el.

Vehiculul porni în jos pe pista care ducea la poarta mare de la

intrare.

— Nu pari prea doritor să faci această vizită, zise Nile, privind tot timpul drumul.

Paul întoarse o clipă capul, ca să se uite la americanul cu păr alb.

— Asta nici nu se discută, răspunse el.

— Faci, pur şi simplu, ce-ţi cere tatăl dumitale…

— Exact, replică Paul, cu buzele strânse, stăpânindu-şi în mod vizibil furia. Şi tata mi-a spus să vă arăt mina, ca să puteţi remarca felul în care sunt trataţi muncitorii, ceea ce veţi putea constata şi singur. Numiţi asta propagandă sau cum vreţi, dar asta e.

Barrabas se uită atent la tânăr, crezând că surprinde o notă de sarcasm în vocea lui, fără să fie, totuşi, sigur.

Paul Krudd continuă cu aceeaşi animozitate:

— După părerea mea, oamenii ca dumneata nu vor face nimic bun aici. Nu înţelegeţi situaţia şi nu o veţi înţelege niciodată.

— De ce? Pentru că nu sunt sud-african?

— Exact. Nu eşti, eşti american.

— Parcă şi tu eşti?

Paul ezită o clipă înainte de a răspunde.

— Am fost, dar acum fac ceva, contrar unor persoane pe care le cunosc, conchise el enigmatic.

Vehiculul îşi reduse viteza şi se opri în faţa porţii înalte de peste trei metri, care marca intrarea în complex. Gardienii înarmaţi până în dinţi deschiseră porţile mari ca să lase să treacă jeep-ul. Cei doi bărbaţi îşi continuară drumul până la clădirea principală într-un mutism aproape perfect.

CAPITOLUL X

Claude Hayes aruncă ultima parte de stâncă spartă în cărucior, apoi se dădu un pas înapoi. Un muncitor împinse puternic căruţul, care înaintă lent pe şinele metalice, apoi porni prin tunel, până ce lovi un alt vagonet, plin de diamante brute.

Muncitorii traseră aproape un alt cărucior gol, apoi, fără o vorbă, reîncepură să atace peretele. Mai aveau o jumătate de oră de muncă până la ieşirea din schimb.

Singurul mod de a face faţă epuizării şi monotoniei muncii era să-ţi blochezi total mintea şi să devii un adevărat automat timp de opt ore. Hayes aştepta cu nerăbdare întoarcerea la barăci, unde avea să doarmă profund, visând vagonete pline de diamante.

Contramaistrul încă nu se întorsese de la inspectarea celorlalte grupe de lucru. Claude sprijini lopata de peretele stâncos, străbătu tunelul până la bidoanele de apă, îşi dăţi gura şi scuipă. La picioarele sale, pe pământul pietros, două pietricele semănau cu nişte bucăţi de sticlă opace. Le luă de jos şi le răsuci între degete. Fiecare dintre cele două diamante brute valora în jur de o mie de dolari pe piaţa mondială.

— Gatsha!

Tresări auzindu-şi numele. Peter apăru brusc în faţa lui.

— Ce faci aici? întrebă Claude, alarmat.

Peter făcea parte din altă grupă de lucru, care acţiona în altă parte a minei. Ar fi putut avea mari necazuri dacă ar fi fost prins în acel loc.

— Fiul proprietarului examinează locul şi condiţiile de muncă, îi explică rapid Peter. Azi e cu el un vizitator american important.

Tânărul pronunţase ultimele cuvinte aproape cu regret.

— Toţi contramaiştrii s-au dus la cabina centrală. Grăbeşte-te, avem foarte puţin timp. Urmează-mă, conchise el, depărtându-se fără măcar să aştepte răspunsul.

Hayes ezită o fracţiune de secundă, cât să arunce o privire în jur, ca să vadă că nimeni nu-i observa.

Peter îl conduse în galeria principală. Grota imensă, dată cu var, era pustie. Zgomotul vagonetelor deplasându-se pe şine se auzea undeva în depărtare. Peter se grăbi spre şinele care duceau spre galeria centrală şi sări între două trenuri de vagoneţi, plini cu preţioasa lor încărcătură.

Ajunseră, în sfârşit, într-un pasaj secundar, închis de o barieră din lemn. Peter trecu peste ea şi dispăru în întuneric. Cealaltă parte a micului tunel era cufundată în întuneric. Tânărul zulus aprinse lampa căştii.

— Acest tunel a fost epuizat, explică el lui Hayes.

Apoi adăugă:

— Cel puţin, aşa cred ei.

Îşi continuă înaintarea, ghidat de lampa căştii. În apropiere de capătul tunelului, atmosfera se încălzi şi deveni greu de respirat.

Peter se opri şi se întoarse spre însoţitorul său:

— Am crezut că n-ai să mai vii niciodată, zise el. Contractul meu expiră peste două săptămâni. Mă vei înlocui? De ce organizaţia nu a mai dat nici un semn de viaţă atât de mult timp?

— Celula a fost distrusă, îi explică pe scurt Hayes. Ceilalţi sunt la închisoare.

— Asta înseamnă că sunt în pericol, zise Peter, ca şi cum ar fi fost vorba de o problemă lipsită de importanţă. Până la urmă, metodele lor de a interoga oamenii dau rezultate.

Hayes dădu din cap.

— Au descoperit zona de contact de la frontieră.

— Cred că l-au făcut să vorbească pe Chikorema, fiindcă numai el ştia. De ce-ai venit?

— Ca să dau de tine şi să găsesc „Noua Stea”.

Războinicul zulus studie rapid faţa lui Claude.

— Din ce trib faci, de fapt, parte?

— Sunt american.

Peter dădu din cap, ca şi cum ar fi început să înţeleagă.

— Mai există un motiv, văd asta în privirea ta. O flacără arde în tine. Nu cumva e vorba de răzbunare?

— Flacăra asta nu arde şi în tine? întrebă Hayes. Pentru că eşti sclav…

— Uneori, răspunse Peter. Dar victoria arde mai tare decât răzbunarea, şi căldura focului ei încălzeşte mai mult timp. Unii albi ne ajută în lupta noastră pentru libertate. Cum aş putea să vreau răzbunare împotriva celor care pot să fie şi aliaţii mei? Dar, vino să-ţi arăt ceva; vom discuta mai târziu.

Se lăsă în genunchi şi începu să sape, la baza peretelui, cu mâinile protejate de mănuşi. Pământul se împrăştia cu uşurinţă, dezvăluind pietre sfărâmate. Le dădu la o parte până când lampa lumină un bloc mai deschis la culoare, pe care îl scutură de praf. Suprafaţa sa lucea ca sticla. Diamantul enorm era în parte vârât în pământ, dar partea expusă avea deja mărimea unei mingi de

fotbal.

— „Noua Stea”! murmură Hayes cu răsuflarea tăiată.

Valoarea lui atingea zeci de milioane de dolari.

— Este cel mai mare descoperit vreodată, explică Peter. Îl ştim de luni de zile, dar îl ţinem ascuns.

— Toţi muncitorii ştiu de el? întrebă Claude.

— Cei mai mulţi. Dar nu vor spune nimic, pentru că ştiu că albii îl vor scoate din ţară, iar el ne aparţine nouă.

— Cum îl vei scoate?

— Persoana căreia îi dau diamantele poate să le scoată, zise Peter, zâmbind, dar cu acesta e mai greu din cauza mărimii.

Tânărul negru luă mâna lui Hayes şi o puse pe obrazul său. Americanul simţi ceva tare mişcându-se sub pielea zulusului.

Aceasta zâmbi din nou.

— Tot timpul cât am vorbit, nici măcar n-ai observat că era plin de diamante!

Hayes rămase o clipă cu gura căscată.

— Dar e clar că nu poţi face acelaşi lucru şi cu acesta mare.

Peter luă asta drept o glumă foarte amuzantă şi începu să râdă.

— Nu! exclamă el, după ce se potoli. Nu, omul meu de legătură va rezolva problema, vei vedea. Dar trebuie să ne grăbim.

Cei doi bărbaţi acoperiră la loc, repede şi cu mare grijă, marele diamant.

— Spune-mi cine e omul tău de legătură, îi ceru Hayes.

Peter zâmbi.

— Uită-te la mine şi spune-mi dacă vezi cui dau diamantele, zise el. Îţi voi da un indiciu, înainte de a ajunge în sala de inspecţie.

— Dar… începu Hayes.

Dar tânărul zulus pornise deja pe drumul de întoarcere.

Ajunşi în faţa barierei de lemn, cei doi bărbaţi auziră fluieratul strident al opririi lucrului. Sute de mineri invadau galeria, mergând spre cabinele ascensoarelor, care aveau să-i ducă la suprafaţă.

Hayes şi Peter se strecurară discret în mijlocul valului de oameni şi îl urmară până la grota mare, unde se afla ascensorul. Acolo, un grup mic de albi, în salopete curate, îşi croia drum prin faţa mulţimii de muncitori africani.

— Vizitatorii, murmură Peter la urechea prietenului său.

O lumină roşie pâlpâi deasupra uşii ascensorului, anunţând

sosirea iminentă a cabinei. Uşile se deschiseră în sfârşit şi contramaiştrii îi respinseră pe minerii grăbiţi să urce la suprafaţă. Vizitatorii fură invitaţi să urce în ascensor.

Hayes putea să le vadă feţele pe măsură ce urcau. Primul se întoarse şi se uită la mulţime ca şi cum ar fi căutat pe cineva.

— Primul e Paul Krudd, murmură din nou Peter. Familia lui e proprietara minei.

Claude dădu din cap, auzind cuvintele fără să le înregistreze, prea şocat ca să mai vadă şi altceva în afara feţei unui alt vizitator.

Părea imposibil, dar, sub casca tipului înalt care îl urma pe Paul Krudd, recunoscuse o persoană familiară.

Nile Barrabas.

Colonelul se afla în tabăra inamicului.

*

* *

Uşor stingherit, Barrabas aştepta împreună cu Paul Krudd sosirea cabinei, când muncitorii începură să intre în grotă.

În momentul în care lumina roşie începu să clipească, ceva îi atrase atenţia în marea de feţe negre. Silueta unei fantome. Omul pe care îl observa se trase ca să vorbească vecinului său. Căştile şi salopetele de lucru făceau deosebirea dificilă, totuşi, ar fi jurat că era vorba de faţa lui Claude Hayes.

Imposibil, Claude Hayes murise.

— Pe aici, colonele Barrabas.

Paul Krudd îl invită să urce în ascensor. Muncitorii înaintară şi ei, vizibil grăbiţi să revadă lumina zilei şi să respire aerul proaspăt de la suprafaţă.

Nile aruncă o ultimă privire spre mulţime, dar faţa dispăruse printre celelalte. Minerii pătrunseră şi ei în cabină şi ascensorul începu să urce.

Vizita fusese doar o pierdere de timp, cumplit de plictisitoare. Paul Krudd avea o animozitate incredibilă faţă de american, punându-l să străbată foarte repede marele complex de la suprafaţă, unde, cu tonele, diamantele erau vărsate în jgheaburi enorme, trecute prin sită, triate, numărate, cântărite şi ambalate pentru transportarea lor spre atelierele de tăiat de la Cape Town şi Amsterdam.

Plimbarea subterană fusese mai interesantă, dar, chiar şi aici, Barrabas se simţise apăsat de miile de tone de pământ şi de stâncă de deasupra capului său, de claustrofobia provocată de marile caverne şi de aerul închis pe care îl respirau minerii.

— Ce veţi face acum? întrebă Paul.

— În seara asta, voi discuta cu oamenii mei despre dispozitivul de securitate.

— Sunt sigur că cel al maiorului Snider va fi mai mult decât suficient. E foarte eficace în munca lui.

— Krudd, tot ceea ce spui poate să fie înţeles în două moduri diferite, zise tăios Barrabas, exasperat de atitudinea tânărului.

Paul îi întoarse spatele, fără să răspundă.

Cabina se opri, în sfârşit, şi uşile se deschiseră. Muncitorii se adunară într-o zonă de aşteptare, încadrată pe două laturi de imobile care adăposteau săli de duşuri şi vestiare. A treia latură era formată de un gard înalt electrificat şi prevăzut cu sârmă ghimpată. Câţiva oameni în uniformă patrulau în perimetru. Câinii pe care îi ţineau în lesă lătrau permanent spre negrii care ieşeau din ascensor.

— Muncitorii trebuie să se dezbrace şi să facă duş. Hainele lor sunt examinate cu grijă, ca să nu fi ascuns vreun diamant. După duş, se duc goi în vestiare ca să-şi îmbrace propriile haine. Astfel, după cum vezi, n-au nici o posibilitate să fure diamante, explică Paul.

— Doar dacă nu cumva le înghit, sugeră Barrabas, sau şi le bagă în…

— În tabără au fost luate şi alte măsuri de precauţie. Mai înainte de a părăsi complexul, la sfârşitul contractului de muncă, fiecare miner e examinat cu raze X.

În timp ce coborau şi ei din cabină, Paul arătă spre o uşă, situată la celălalt capăt al curţii.

— Intră pe-acolo, vin şi eu imediat. Trebuie să vorbesc cu unul dintre contramaiştri.

Tânărul trecu prin mulţimea de muncitori bantu în direcţia albilor, care discutau mai la o parte. În acelaşi moment, Barrabas îl localiză pe negrul înalt şi solid, pe care îl luase mai devreme drept Claude Hayes, şi se uită ţintă la el. Nu reuşea să-i distingă faţa, dar alura şi mersul îi erau extrem de familiare.

Uşa unuia dintre imobile se deschise brusc şi o duzină de poliţişti în uniformă se năpustiră spre mulţime, dând la o parte minerii din drumul lor. Câinii de pază, în jurul perimetrului, începură să latre furioşi, provocând tulburare şi panică.

— Acolo! strigă unul dintre poliţişti. Ăla de colo!

Ceilalţi muncitori se depărtară brusc de omul arătat cu degetul.

Un miner tânăr şi înalt, cu caracteristicile unui zulus, se

pomeni izolat în mijlocul curţii, cu spaima zugrăvită pe faţă.

Tânărul se uita cu disperare în jur. Nu avea decât un singur mijloc de salvare: să treacă peste gard. Şi o luă la fugă.

Paul apăru brusc lângă Barrabas.

— Ce s-a întâmplat? întrebă mercenarul.

Krudd dădu lent din cap.

— Nu ştiu, răspunse el, fără să reuşească să-şi ascundă nervozitatea.

Gardienii porniră în urmărirea tânărului zulus, dar picioarele lungi ale acestuia îi permiseră să se distanţeze cu rapiditate de urmăritori.

Atunci au fost dezlegaţi ciobăneştii germani. Sărind ca nişte animale furioase, câinii goneau spre pradă, excitaţi de spaima crescândă a celui urmărit. Minerul nu se întoarse decât în momentul în care aceştia se pregătiră să sară asupra lui. Cu un reflex instinctiv, negrul se aruncă la pământ. Împinşi de elan, ucigaşii cu patru labe săriră cu mult peste corpul inert şi parcurseră câţiva metri, înainte de a-şi da seama de noua poziţie a prăzi.

Tânărul indigen alerga deja în direcţia grilajului peste care sări, propulsat de picioarele lungi. Firele metalice pârâiră imediat, degajând steluţe mici albastre şi galbene. Corpul blocat în sârma ghimpată fu cuprins de spasme incredibil de puternice, în timp ce curentul electric trecea prin el, făcând să-i clocotească sângele din vene. Un fel de plasă purpurie ţâşni la suprafaţa pielii şi se răspândi pe tot corpul. Părul şi hainele începură să fumege, apoi îşi opri brusc agitaţia şi încremeni ca o păpuşă dezarticulată. Câinii lătrau la picioarele cadavrului. Poliţiştii le strigară câteva ordine. Cuprinşi de oroare, muncitorii lăsară capetele în jos, uitându-se în pământ, cuprinşi de ruşine şi de furie.

Mâna dreaptă a cadavrului se deschise lent, lăsând să cadă câteva diamante brute în băltoaca propriului sânge.

Barrabas se întoarse spre Paul Krudd, cu o expresie sinistră pe faţă.

— Ca să văd asta m-ai adus aici?

Krudd rămase o clipă amuţit, într-o stare de năuceală.

— Nu… să plecăm de-aici, reuşi el, în sfârşit, sa spună, intrând brusc în interiorul barăcii.

Afară, contramaiştrii ordonau muncitorilor să se ducă la vestiare. Fiecare negru se deplasă acolo în tăcere şi începu să se dezbrace. Curentul gardului fu oprit din sala de comandă. Vreo şase mineri fură puşi să scoată cadavrul din capcana mortală.

— Hei, tu! Mişcă-te mai repede! Şi nu te mai uita aşa! se răsti un poliţist la un negru musculos, care se uita la cadavrul lui Peter Uthuku, transportat în acel moment în afara zonei.

Claude Hayes se uită brusc la poliţist cu furie, apoi intră în vestiare, unde îşi scoase salopeta cu mâinile tremurânde.

„Lângă fiul proprietarului minei era chiar Barrabas, îşi zise el. Ce căuta acolo? Cu siguranţă că e vorba de o nouă misiune. Dumnezeule mare! Drumurile noastre se întretaie într-o situaţie afurisită! De partea cui e colonelul?”

Asta era marea întrebare. În general, mercenarii din SOB lucrau pentru bani sau cereau concesii în cursul acţiunii.

Care era poziţia lui Barrabas?

În privinţa misiunii sale, acum nu mai avea nici o îndoială.

Se alătură, gol, celorlalţi muncitori, care se înghesuiau în sala duşurilor, şi intră sub apa caldă.

După moartea lui Peter, el rămăsese singura persoană de legătură care cunoştea locul celui mai mare diamant descoperit vreodată. Şi, mai înainte ca poliţiştii să se repeadă asupra lui Peter, Claude mai remarcase ceva.

Peter trecuse cuiva o mână de diamante.

Jetul puternic de apă îi cădea pe faţă, calmându-l treptat.

Acum ştia cum ieşeau gemele din minele lui Krudd.

CAPITOLUL XI

Deţinutul negru, care stătea pe scaun în biroul maiorului Snider, transpira abundent din cauza spaimei.

Cătuşele de la mâini şi de la picioare îi vătămau membrele. Pe faţa sa se puteau vedea numeroase echimoze. Cu umerii lăsaţi, cu capul în jos, nu îndrăznea să se uite la omul care stătea în faţa lui: omul care punea întrebările.

— Te-ai comportat bine până acum, Mthuli, zise Snider cu calm, cu braţele încrucişate la piept şi privindu-l ţintă pe deţinut. Dar, dacă nu-mi spui urmarea la ceea ce vreau să ştiu, va trebui să te dau încă o dată pe mâinile lui Ernie şi Johann.

Negrul începu să tremure şi mai tare, dar nu scoase nici o vorbă.

Răsună soneria telefonului, întrerupând interogatoriul. Maiorul Snider ridică receptorul şi rosti câteva cuvinte.

— Foarte bine, conchise el.

Apoi puse receptorul în furcă şi se întoarse la deţinut.

— Tânărul tău prieten zulus, Peter, a ales calea cea mai uşoară ca să ne părăsească. S-a electrocutat în gard, încercând să fugă. Acum depinde numai de tine să ne spui cui ar fi trebuit să dea diamantele.

Încă o dată, deţinutul se înfioră, dar nu vorbi. Maiorul Snider mai aşteptă câteva secunde.

— Foarte bine, zise el cu un aer ostenit.

Apoi ridică receptorul telefonului şi apăsă pe butonul liniei interioare:

— Să vină la mine în birou Ernie şi Johann. Mă duc la masă.

*

* *

Paul Krudd urcă la volanul maşinii sale Ferrari şi demară. Maşina ieşi din parcarea minei de diamante, stârnind un nor de praf. Elicopterul care îl ducea pe american înapoi la Johannesburg se vedea acum ca un punct negru pe cer.

Paul Krudd părăsi şoseaua principală şi intră pe Drumul 101, la est de Pretoria, evitând capitala şi mergând mai departe spre nord, până când noi panouri îi indicară direcţia centrului Athatsawana.

În ciuda stării proaste a drumului, abia dacă redusese puţin viteza. Veldul arid se întindea până la munţii Drakensberg şi

Soutpansberg la nord şi la est. Peisajul era format din cactuşi, baobabi şi smochini sălbatici. Densitatea arbuştilor sporea pe măsură ce colinele înverzite dispăreau, lăsând locul regiunii împădurite Bushveldt, la vest, unde lanţul munţilor Magaliesberg forma un alt zid.

Paul intră, în sfârşit, pe un drum îngust şi plin de gropi, depăşi o grămadă mare de pietre şi opri câţiva metri mai departe, ca să se uite la borna ciudată, căreia indigenii bantu îi ziceau „Isivivane” sau „lucky heaps”. Dispuse cam peste tot în Africa, ele reprezentau cele mai vechi panouri rutiere din Azania şi din Namibia. Fiecare călător adăuga o piatră şi cerea zeilor forţa şi norocul de a-şi continua drumul.

Paul Krudd coborî din maşină, luă o piatră de pe marginea drumului şi o aruncă până când aceasta ajunse în vârful grămezii, fără să cadă.

Adierea blândă a vântului, uscat şi parfumat de copăceii înfloriţi, îi mângâia faţa şi braţele goale. La est, orizontul se acoperea încetişor de vălurile nopţii, în timp ce la vest, masa portocalie a soarelui aluneca puţin câte puţin în spatele munţilor. Norii care se formau la nord anunţau furtună. Paul aruncă o ultimă privire spre „Isivivane”.

— Dă-mi noroc, zise el. Vom avea mare nevoie de el.

După zece minute, se apropia de marginea centrului Athatsawana.

Centrele constituiau partea esenţială a politicii de apartheid a guvernului. Doar cu puţin mai acceptabile decât rezervaţiile pentru indigenii africani, ele permiteau albilor să existe ca rasă unică şi în pace. Caracterizarea centrelor ca independente constituia o parodie vulgară a adevărului permis în absenţa oricărei recunoaşteri internaţionale a dreptului lor de a se autoguverna. Guvernul alb al Africii de Sud controla poliţia, justiţia, armata şi economia, atât cât puteau să existe în aceste teritorii aride, formate din cincisprezece la sută dintre cele mai proaste pământuri pe care Africa de Sud le putea oferi. Centrele, uscate şi muntoase, erau complet inutilizabile pentru agricultură. Negrii, respinşi din oraşele lor şi duşi în aceste centre, trăiau într-o sărăcie sordidă, la limita inaniţiei, fără nici o posibilitate de a pleca şi nici de a avea dreptul legal să pătrundă în interiorul zonelor ţării controlate de albi.

Centrele semănau cu nişte imense lagăre de concentrare.

Soluţia finală.

Paul Krudd se simţea din nou cuprins de furie. Asta i se

întâmpla foarte des de la întoarcerea în Africa de Sud. Pe când era doar un băieţel, mama sa se despărţise de Wilhelm Krudd ca să se întoarcă în Statele Unite, ţara sa natală. Dezgustată de propria sa experienţă în Africa de Sud, ea îl prevenise pe Paul despre ceea ce va găsi aici. Numai că realitatea depăşea cu mult spusele mamei sale.

Opri maşina în faţa gărzilor înarmate de la frontiera centrului Athatsawana. O inscripţie agăţată de gheretă indica cu claritate faptul că toată lumea trebuia să prezinte actele.

Un negru, îmbrăcat în uniforma armatei sud-africane, cu emblema centrului Athatsawana cusută pe mânecă, se apropie de maşină.

— Permisul, domnule, vă rog.

Nici un alb nu avea voie să intre în aceste zone fără autorizaţia comisarului sud-african al centrelor. O astfel de formalitate nu constituia nici o problemă pentru Paul Krudd, a cărui familie avea foarte multe relaţii. Pretextul era simplu: colecţionarea de statuete ndebele din lemn.

— Ah, domnul Krudd! zise paznicul. Bine aţi venit în centru, domnule.

Soldatul puse o ştampilă pe permis şi Paul îi întinse doi *rand,* plata dreptului de intrare.

— Documentele, domnule.

Paul aruncă o privire pe ele. Unul dintre ele îi ura bun venit în statul independent Athatsawana. Celălalt îl declara persoană cu acces interzis, conform paragrafului 4 (1) din Actul 59, şi era ameninţat cu închisoarea dacă îndrăznea să intre acolo.

Absurditatea era atât de mare, încât fu gata să izbucnească în râs.

Soldatul ridică bariera metalică şi Paul ieşi din Africa de Sud şi intră în centru.

După câţiva kilometri, ajunse la Sampane, capitala republicii-marionetă. La fel ca Soweto, oraşul era doar o întindere de căsuţe din cărămidă şi noroi, cu acoperişuri din tablă ondulată. Femei ndebele mergeau pe străzi, cu capul ras, cu gâtul şi braţele pline de coliere şi brăţări de perle şi de cupru. În jurul lor, copiii în pielea goală stăteau în praf sau se ascundeau în hainele lungi şi colorate ale mamelor. Paul traversă lent strada, apoi intră pe un drum care urca uşor spre o zonă rezidenţială, care domina micul oraş. Negri bogaţi existau şi în Africa de Sud, fiind, în general, negustori sau intermediari. Unii trăiau acolo, precum primul-ministru al „statului” Athatsawana, Kaiser Bophusta Ran.

Trotuare şi ziduri de argilă, pline de desene geometrice, încadrau strada de fiecare parte. Printre casele mari cu acoperiş de paie, ce se ridicau cu puţin deasupra palisadelor colorate, proprietatea primului-ministru, în stil african ca toate celelalte, era uşor de localizat: drapelul „statului” Athatsawana fâlfâia în faţa porţii mari de la intrare şi câţiva oameni, înarmaţi cu pistoale-mitralieră, patrulau pe străzi, ca să-l protejeze pe omul considerat colaboraţionist şi trădător de către luptătorii de gherilă şi de propriul său popor.

Paul intră cu maşina în prima curte, apoi coborî şi se apropie de marea intrare în formă de boltă, unde îl aştepta un servitor.

— Athustra, zise Paul.

Servitorul dădu din cap şi dispăru fără să scoată o vorbă, încăperea imensă, de formă circulară, a clădirii principale, era luminată doar de lumina zilei, care pătrundea prin interstiţiile uşii, şi de mici lămpi cu petrol, aşezate pe mese elegante din lemn, dispuse pe lângă pereţi. În fund, o estradă din lemn, plină de perne, te îndemna să stai jos. Nimic altceva nu se mai afla în acea încăpere. Locuinţele africane erau cunoscute pentru simplitatea lor.

După un moment, servitorul îşi făcu din nou apariţia şi îl conduse în altă sală rotundă, cu tavan înalt. O traversară, până la altă curte situată în spatele locuinţei, în mijlocul căreia se afla o mică fântână arteziană. Câteva plante creşteau pe un pământ pietros, ce se întindea pe lângă ziduri.

În faţa fântânii arteziene, stătea o tânără africană. Spic deosebire de celelalte femei ndebele, colierele şi brăţări le sale erau din aur şi argint. Părul negru, pieptănat în coadă împletită, prinsă deasupra capului, era împodobit cu numeroase perle colorate. Pânza subţire în care era înfăşurată lăsa să se deseneze perfect contururile taliei fine şi a sânilor voluptuoşi. Se uită la el cum intra în curte, expresia de nepăsare de pe faţă mascând cu grijă cel mai mic sentiment.

— Athustra, zise servitorul, făcând o plecăciune.

— Lasă-ne singuri, ordonă tânăra femeie.

Omul făcu iar o plecăciune şi plecă.

— Paul, zise, în sfârşit, tânăra negresă, după câteva secunde de tăcere.

Faţa i se relaxă vizibil. Străbătu rapid distanţa dintre ei şi se ghemui în braţele sale. Paul o strânse uşor, trase pe nări parfumul ei, profită de cele câteva secunde de tandreţe, apoi o respinse uşurel.

— Ce s-a întâmplat, Paul? întrebă ea, îngrijorată de expresia feţei sale.

Scoase o mică pungă de piele din buzunar şi lăsă diamantele să-i alunece în palmă.

— Asta a luat Peter azi? întrebă africana.

— Doar jumătate. L-au omorât.

Tânăra femeie rămase încremenită.

— A murit, zise el cu o voce răguşită. Peter a murit. Probabil că l-au capturat pe Mthuli şi l-au obligat să vorbească.

— Atunci, tu…

— Cu mine e altceva, zise Paul, întrerupând-o. E sunt alb şi tata e unul dintre cei mai bogaţi oameni din Africa de Sud. Asta înseamnă că întreaga operaţiune e distrusă. I-au lichidat pe oamenii noştri care treceau diamantele în Mozambic. Acum, cel care ne furniza diamantele din mină a murit.

Paul agita cu nervozitate braţul.

— E una dintre problemele cu organizarea celulelor. Sunt închise la fiecare capăt. Acum suntem izolaţi. Nu cunoaştem pe nimeni ca să-l înlocuim pe Peter.

Athustra se apropie de el şi îi puse mâinile pe braţe.

— Cunosc pe altcineva, zise ea cu calm.

— Unde? spuse Paul, fără să reuşească să-şi ascundă descurajarea.

— La Soweto. Trebuie să mă duc acolo. Tata a arestat nişte opozanţi aici, în Athatsawana. Plec în seara asta. Îţi voi da instrucţiuni ca să mergi şi tu acolo. E vorba de casa unui om pe nume Samora, un vrăjitor-vindecător. Sunt foarte îngrijorată pentru tine.

— Totul va fi bine.

— Te iubesc, Paul, zise ea, lăsându-şi capul pe pieptul lui.

— E ilegal pentru o femeie neagră să iubească un alb, răspunse el, scuturând din cap.

— Puţin îmi pasă. Oricum te iubesc. Nu pot să proscrie dragostea.

Paul o prinse în braţe ca şi cum s-ar fi agăţat de viaţă.

— Totuşi, asta au făcut.

— Atunci, ar trebui să fim scoşi în afara legii.

— Da, spuse el, sărutând-o pe frunte. Asta şi suntem.

*

* *

Când maiorul Snider se întoarse de la cină, Mthuli zăcea mort pe podeaua biroului.

Johann, un tip înalt şi corpolent, a cărui specialitate îi asigura o slujbă în cadrul aparatului securităţii de stat, stătea pe un scaun metalic, ştergându-şi mâinile mari şi petele de sânge de pe cămaşă cu o cârpă udă.

Maiorul aruncă o privire spre cadavru, apoi se instală la birou, deschise sertarul şi scoase teancul mare de formulare de „Rapoarte de deces”.

— Deci, cine deturnează diamantele? îl întrebă el pe Johann, scoţând stiloul.

— Chiar vreţi să ştiţi?

— Bineînţeles, răspunse maiorul, scriind numele şi matricola cadavrului.

— Paul Krudd, zise Johann, ridicându-se ca să citească raportul lui Snider, peste umărul acestuia.

Stiloul maiorului se opri o clipă deasupra liniei corespunzătoare „cauzei decesului”.

— Eşti sigur?

— Asta mi-a spus, zise Johann, arătând cu capul spre cadavru. Şi pe mine nu mă minte nimeni când pun întrebări.

Snider scrise pe linia respectivă cuvântul „sinucidere”.

— Vă surprinde? întrebă torţionarul.

— Aveam unele bănuieli.

Johann se aplecă peste birou şi puse un deget pe foaie.

— Şi ultimul s-a sinucis, remarcă el.

— Exact, replică Snider, mototolind hârtia şi luând alt formular. Ai vreo propunere?

Johann dădu din umeri, se îndreptă spre uşă şi aruncă în trecere o privire spre cadavru.

— Moarte în cursul unei încăierări?

— Bună idee, spuse Snider, completând imediat rubrica respectivă.

CAPITOLUL XII

Geoff Bishop deschise uşile de sticlă mată şi intră în sala de sport a hotelului. Alex Nanos ridica haltere şi îşi arăta cu mândrie muşchii unei femei frumoase. Un angajat negru curăţa cu mare grijă suprafaţa piscinei.

Nanos puse halterele pe suport, când îl văzu pe Bishop apropiindu-se. Pilotul o salută pe tânăra femeie şi se prezentă.

— Erai în avion, nu-i aşa? întrebă el, recunoscând-o pe stewardesă.

— Exact. Mă cheamă Dianne. Eşti pilot?

— Când trebuie să fac ceva să zboare, replică el, râzând.

— Ce cauţi aici aşa devreme? îl întrebă Nanos, bosumflat.

— Asta voiam să te întreb şi eu. Vin de la biroul aeroportului celor de la BOSS, unde mi s-a spus să mă duc. Le-am vorbit despre elicopterul pe care ar fi trebuit să ni-l pună la dispoziţie şi mi-au răspuns: „Elicopterul?” ca şi cum n-ar fi auzit în viaţa lor de inovaţia asta.

— Şi-atunci?

Bishop scoase din buzunar nişte chei de maşină.

— Nimic. Pretind că au primit instrucţiuni să ne pună la dispoziţie un Land Rover 4x4. E o maşină mişto, dar nu zboară. Dar tu? Credeam că eşti cu Lee şi discutaţi despre problemele de securitate…

— Asta am şi vrut să facem, dar Snider a anulat întâlnirea, răspunse Nanos, întorcându-i spatele.

— Vino, Dianne, se adresă el tinerei femei. Vreau să-ţi arăt cum îmi pun la treabă muşchii abdominali!

Bishop intră în vestiar şi îşi puse slipul. Când se întoarse în sala mare, Alex făcea deja gimnastică.

— Unde a dispărut prietena ta? întrebă Bishop cu un aer nevinovat.

Continuându-şi mişcările, Nanos nu răspunse. Era încruntat.

— Ce s-a întâmplat, Alex? insistă Geoff, surprins de atitudinea grecului. Uneori eşti un tip cât se poate de amabil, dar alteori te porţi cu mine de parcă ţi-aş purta ghinion.

— Uneori, băiete, îmi porţi ghinion.

— Ce te supără, Alex? Ia spune!

Grecul îşi întrerupse brusc exerciţiile şi se ridică.

— Te-am văzut cum încercai s-o agăţi pe Dianne când ai venit.

Bishop făcu ochii mari, mirat la culme.

— Alex, ai luat-o razna…

— Nu te chinui să găseşti scuze, ţi-am văzut foarte bine jocul, bătrâne!

Înfuriat, Nanos se repezi la Bishop, cu pumnii ridicaţi, cu obrajii roşii de furie. Pilotul se dădu înapoi, protejându-şi faţa cu braţele, încercând să-l calmeze pe grec, dar gata să treacă la acţiune, dacă ar fi fost necesar.

Nanos nu terminase.

— Ştiu că vrei să mi-o sufli, cum ai făcut cu Lee Hatton!

Geoff rămase mut. Relaţiile sale cu Leona ar fi trebuit să fie secrete.

— Mda, băiete, ştiu tot. Toţi ştim. Dar să nu-ţi închipui că vei reuşi să-mi mai faci încă o dată figura!

Alex întoarse brusc spatele pilotului şi se îndreptă spre uşă.

— Alex, eşti gelos! exclamă Bishop.

Grecul se întoarse şi arătă cu degetul spre el, pentru ca vorbele sale să aibă un impact mai mare:

— Nu uita, Bishop. Eu şi ceilalţi formăm o echipă solidă de amar de vreme. Tu eşti nou, aşa că, te rog, cască ochii pe ce teritoriu te aventurezi, pentru că într-o zi, în toiul unei misiuni, e posibil să n-ai lângă tine toţi prietenii de care ai avea nevoie.

— E o ameninţare, Alex?

— E un avertisment, amice.

În acelaşi moment, uşa se deschise şi intră Barrabas, cu un ziar împăturit în mână.

— Ceva nu-i în regulă? întrebă el, descoperind atmosfera tensionată dintre cei doi bărbaţi.

— Nu, răspunse Nanos, aruncând o ultimă privire pilotului. Totul e OK.

— Atunci, aş vrea să ştiu cum aţi petrecut după-amiaza? zise el, amintindu-le astfel de sarcinile pe care le aveau.

În timp ce le asculta explicaţiile, Barrabas ridică o halteră de opt kilograme, pe care aproape că o aruncă de perete.

— S-ar zice că şi în cazul tău treaba nu a mers prea bine, remarcă Bishop.

Fără să mai adauge ceva, Alex le întoarse spatele şi părăsi încăperea, lăsându-i singuri pe Barrabas şi pe pilot.

— Ce s-a întâmplat, Geoff?

— Nimic, răspunse Bishop, străduindu-se să îşi păstreze aerul nevinovat.

Apoi apucă o halteră şi începu să facă câteva exerciţii.

Barrabas lăsă jos haltera şi se uită cu atenţie la pilot. Colonelul era fără pereche în luptă, dar rezolvarea conflictelor din sânul echipei sale îl depăşea. Cea mai simplă soluţie era să anunţe pe unul sau pe cei doi mercenari că erau daţi afară din grup, şi că trebuiau să-şi rezolve problemele cum credeau de cuviinţă. Dar, pe lângă faptul că Barrabas nu adopta niciodată soluţia cea mai uşoară, cei doi erau nişte soldaţi excelenţi şi îndeplineau un rol important în cadrul echipei.

— Ce crezi că se întâmplă, colonele? întrebă Bishop, ca să schimbe subiectul. Krudd şi Snider dispar şi în locul elicopterului primim un Land Rover: totul pare mai curând o conspiraţie decât o coincidenţă.

— La asta mă gândeam şi eu, spuse el, adăugând încă o greutate halterei lăsate de Nanos. Încearcă să ne tragă pe sfoară.

— Cu alte cuvinte, ne comunică s-o lăsăm mai moale.

— Exact, răspunse Barrabas, apucând zdravăn haltera.

— Ai vreo idee despre următoarele evenimente?

— Mda. Mai întâi voi ridica de o sută de ori această halteră, până voi fi destul de vlăguit ca să mă mai enervez.

Bishop începu să râdă.

— Şi apoi? insistă el.

— Ai citit titlurile articolelor din ziare?

— Nu.

Bishop luă de jos ziarul aruncat de Barrabas. Un titlu ţipător îi sări imediat în ochi: „Trădează Toto?”. Lectura câtorva paragrafe arăta că celebrul episcop se instalase la proprietatea familiei Krudd. Organizaţiile negrilor tunau şi fulgerau şi cereau explicaţii. Episcopul promitea o nouă conferinţă de presă în timpul serii.

— Cred că ar trebui, toţi patru, să-i facem în seara asta o vizită lui Krudd, zise Barrabas.

Înaintând până la marginea piscinei, Bishop se pregătea să plonjeze în apă.

— Geoff! zise colonelul.

Pilotul canadian se întoarse spre şeful său. Acesta rămăsese cu haltera deasupra capului şi avea faţa marcată de efort.

— Dacă Nanos îţi face necazuri, vreau să ştiu.

— Bineînţeles, colonele, dar nu-i nici o problemă.

— Foarte bine.

Nile lăsă uşor în jos haltera, dând afară aerul din plămâni. Făcu o mică pauză, apoi ridică din nou haltera.

— Nu-mi plac problemele, conchise el cu voce tare.

În sinea lui, Bishop era furios din cauza agresivităţii stupide a grecului faţă de el. Plonjă în bazin şi înotă până când obosi.

*

* *

Se făcuse noapte când Paul Krudd se întoarse la proprietatea familiei la Parktown. Soarele coborâse dincolo de orizont, răspândind la vest ultimele raze, în timp ce aerul, care se răcorea, era străbătut de o adiere uşoară, care legăna vârfurile copacilor înalţi. Noaptea iminentă părea aducătoare de evenimente sumbre.

În faţa porţilor mari, aleea spaţioasă era plină de dube şi era luminată de reflectoarele mari ale televiziunii.

Paul bombăni şi bătu cu pumnul în volan. Uitase cu totul de conferinţa de presă a episcopului Toto. Era destul de ciudat că episcopul hotărâse să stea la tatăl său ca invitat. Dar încă nu reuşea să-şi dea seama de unele lucruri ale politicii sud-africane.

Urcă rapid treptele casei, având grijă să nu se împiedice de cablurile care se întindeau din antreu şi până la dube, ca nişte spaghete fierbinţi. Înăuntru, câteva asistente zâmbitoare se amestecau printre tehnicieni.

Servitorul îl întâmpină cu bucurie. Sub candelabrul de două tone din marele salon, numeroase persoane se îmbrânceau ca să-şi găsească poziţia printre camerele de luat vederi, cabluri şi poliţişti.

Episcopul Toto stătea la capătul unei mese aşezată în capătul marelui hol, scăldat de lumina albă a spoturilor dispuse în jurul încăperii. La stânga lui, Wilhelm Krudd oferea un zâmbet radios telespectatorilor, invizibili în faţa ecranelor televizoarelor. În dreapta sa, unul dintre ajutoarele sale îl asculta vorbind, cu o expresie sceptică pe faţă. Episcopul provocase multă agitaţie cu aşa-zisa sa deschidere spre populaţia albă din Africa de Sud.

Richard Krudd se apropie de tânărul său frate cu dezinvoltură.

— Am aflat ce s-a întâmplat azi la mină, Paul.

— Şi asta nu pare să te tulbure prea tare, replică Paul, în timp ce ocoleau mulţimea.

— De ce ar trebui să fiu tulburat?

— Poate pentru că un om a fost ucis!

— Era un hoţ, un terorist şi un criminal. Merita să moară. Grilajul electrificat i-a scutit pe poliţişti de o treabă.

— Înţeleg, răspunse cu răceală Paul.

— Nu fi prea tulburat de povestea asta.

— N-am să mai fiu, promise Paul.

Putea să-i vadă pe Horace Bloemvaal, Henry Miller şi Pieter Van den Boos prin mulţime. Toţi oamenii care participau la adunările secrete organizate de tatăl său erau prezenţi. De mult timp voia să afle ce se urzea în spatele uşilor închise ale biroului. În seara aceea era pregătit să afle.

— Tata pregăteşte o mică reuniune în seara asta? îl întrebă el pe fratele său.

Acesta păru uşor surprins.

— Da, într-adevăr. De unde ştii?

— Toţi membrii clubului se află aici în sală. Despre ce discutaţi închişi acolo în birou? întrebă el cu nevinovăţie.

Richard se grăbi să găsească un răspuns plauzibil:

— Oh… mai ales despre opere de caritate, mutări de fonduri şi alte lucruri de genul ăsta.

— Da, înţeleg, răspunse Paul, ca şi cum ar fi înţeles. Un grup de filantropi, care se adună ca să decidă ce să facă cu câştigurile lor.

— Da, exact.

La masă, Wilhelm Krudd anunţa sfârşitul conferinţei de presă. Ridică mâna ca să-şi confirme decizia de a nu mai răspunde la întrebări.

Curând, tehnicienii începură să se împrăştie ca să-şi demonteze reflectoarele şi să-şi strângă cablurile. Episcopul Toto strângea mâna multor asistenţi şi colegi negri, pregătindu-se să părăsească încăperea. Wilhelm Krudd se apropie de fiii lui.

— E teribil ce s-a întâmplat azi la mină! îi zise el lui Paul. Un lucru oribil. Dumnezeu ştie câte diamante s-au pierdut până la neutralizarea teroristului!

— Ai dreptate, răspunse Paul.

Un moment, simţi că îi e lehamite de jocul său şi era tentat să-şi scoată masca – atât de apăsătoare – ca să le spună ce credea despre ei şi despre rasismul lor. Dar dădu din cap, zâmbi şi aprobă spusele tatălui său.

— Richard, ne vom aduna imediat în birou, dacă vrei să vii şi tu. Paul, acest Barrabas şi echipa lui vor trece pe aici în seara asta. Mai mult ca sigur că vor fi uşor crispaţi. Unii membri ai guvernului american au insistat să ne fie trimis un grup de control al dispozitivului de securitate. Am acceptat şi, de la sosirea lor, am făcut în aşa fel, încât să le facem treaba cât mai grea cu putinţă. De aceea n-am putut să vin la mină azi. Nu avem nevoie ca străinii să vină şi să-şi bage nasul în treburile

interne ale Africii de Sud. Dacă vin când suntem în birou, contez pe tine să-i calmezi şi să-i ţii de vorbă.

Paul protestă împotriva sarcinii neplăcute care îl aştepta.

— Ştiu că nu e deloc plăcut, zise tatăl său, dar e important. Richard?

Wilhelm făcu semn fiului său mai mare să-l urmeze şi amândoi părăsiră sala cea mare.

Salonul, părăsit de reporteri şi tehnicieni, rămăsese ocupat doar de câţiva ofiţeri de securitate şi de servitorii care se străduiau să repună totul în ordine.

Paul se îndreptă rapid spre scările în spirală care duceau la primul etaj, trecând prin faţa încăperii unde fusese pregătită cafea pentru participanţii la conferinţă. Episcopul Bishop se afla acolo singur. Paul se opri un moment şi se ascunse după perdelele care încadrau uşile mari, privindu-l cu atenţie.

Crezând că nu-l vedea nimeni, episcopul îşi scosese un şir de dinţi falşi şi îşi băga în gură o mână de bucăţi de zahăr.

Paul rămase perplex văzând atitudinea acelui om. Celebru în lumea întreagă, teologul creştin de mare renume, unul dintre conducătorii negri moderaţi cei mai devotaţi luptei împotriva apartheid-ului din Africa de Sud, urma să fie consacrat la Johannesburg peste o zi. Cu toate astea, se comporta ca un muncitor înfometat, ieşit direct dintr-un centru de negri săraci-lipiţi. Atitudinea să nu se potrivea deloc cu cea a unui episcop în momentele sale private.

Paul dădu din cap, foarte mirat, apoi se întoarse discret spre trepte, le urcă în grabă, intră în camera de oaspeţi şi încuie uşa în urma lui. Apoi îşi scoase încălţările şi merse în penumbră pe vârful picioarelor, până la un covor indian aşezat în centrul camerei. Se lăsă pe vine, dădu uşor covorul la o parte şi se aplecă deasupra unei găuri mici făcută în podea. Toate dispozitivele de securitate costisitoare ale tatălui său erau complet ineficace în faţa unei simple găuri, făcută de Paul cu o zi înainte, în mare secret. Întinzându-se pe burtă şi rotindu-se lent, putea să-i audă cu claritate pe toţi conspiratorii.

Membrii reuniunii tocmai se instalaseră în birou: Horace Bloemvaal, primarul durduliu al bisericii africane albe; Henry Miller, directorul fragil şi nervos al Institutului de Studii pentru Dezvoltare Separată; Pieter Van den Boos, un tip slab, proprietarul minei de aur; Wilhelm Krudd, destul de satisfăcut ca totdeauna, şi detestabilul său frate, Richard. Salvatorii rasei albe.

Wilhelm Krudd îşi drese glasul şi cei de faţă îi acordară imediat

toată atenţia.

— Treaba merge, zise Krudd. Conferinţa de presă din seara asta a fost un adevărat succes.

Van den Boos schiţă un zâmbet, aproape fără să vrea, şi zise:

— Trebuie să adaug că Sidney a făcut o treabă excelentă. Nimeni nu bănuieşte că e vorba de un impostor. Mă îndoiam că va fi posibil, dar trebuie să recunosc că a reuşit perfect.

În încăpere răsună soneria telefonului. Krudd ridică receptorul, spuse câteva cuvinte şi reveni la colegii săi.

— Îl veţi putea felicita pe maiorul Snider personal, căci a sosit şi curând va fi aici.

— Dar putem să fim foarte siguri că planul de mâine va funcţiona? întrebă Miller, clipind rapid din ochi în spatele ochelarilor cu lentile groase.

Krudd şi Van den Boos schimbară o privire.

— Cred că da, răspunse Wilhelm.

— Da, acţiunea lui Snider a fost foarte eficace pe toate planurile, spuse Van den Boos. Impostorul nostru a creat într-adevăr o tensiune şi o incertitudine importantă, făcând numeroase concesii guvernului. Principalele organizaţii ale negrilor sunt dezlănţuite. Radicalii vor declanşa mai mult ca sigur o răzmeriţă.

— De altfel, adăugă Richard cu un aer de suficienţă, forţele de securitate vor avea propriii lor agenţi răspândiţi în mulţime.

În timp ce vorbea, uşa biroului se deschise şi maiorul intră în cameră. De unde se afla, Paul nu putea să-i distingă silueta, dar recunoscu imediat vocea ofiţerului.

— Nu numai că agenţii mei vor asigura o răzmeriţă, ci şi moartea lui Toto, dacă revoltaţii nu o vor face ei înşişi.

Snider se apropie spre fotoliul gol şi se trânti în el, cu un aer relaxat şi satisfăcut.

— Felicitări, maiorule, spuse Van den Boos, ai făcut o treabă excelentă.

— Dar aş fi curios să ştiu unde se află adevăratul episcop Toto şi ce vei face cu el, zise Bloemvaal.

— Deocamdată trăieşte, într-un loc secret. El rămâne poliţa noastră de asigurare, atâta timp cât îl vom ţine în viaţă. După moartea impostorului, va fi executat.

Paul ridică o clipă capul, tulburat de descoperirea planului macabru care se pregătea. Totul i se părea incredibil. Se înfioră şi teama puse stăpânire pe el, dar se strădui să asculte urmarea discuţiei.

— Mai există un lucru despre care trebuie să discutăm, continuă maiorul Snider, bătând darabana cu degetele pe braţul fotoliului, fără să se uite la ceilalţi membri ai micii adunări.

— A, da! zise Wilhelm Krudd. Povestea cu diamantele... Chestia de azi a fost ceva grozav, Sidney.

— Păcat că zulusul a fost ucis atât de repede, spuse Van den Boos. S-ar fi putut obţine informaţii.

— Nu mai avem nevoie de informaţii, răspunse Snider, privindu-i pe ceilalţi pentru prima dată de la sosirea sa.

Faţa sa era foarte severă.

— Avem toate informaţiile necesare.

— Ce vrei să spui? întrebă Richard Krudd. Moartea acestui miner a încheiat ancheta?

— Poate că uitaţi, domnilor, că este imposibil pentru un muncitor să scoată diamante din complex. Deci, chiar dacă muncitorul care a fost ucis a reuşit să scoată câteva la suprafaţa minei...

— Avea nevoie în mod obligatoriu de cineva ca să scoată diamantele din complex! spuse Van den Boos cu o expresie triumfătoare.

— Deci, cine este această persoană? vru să ştie Wilhelm Krudd.

Snider făcu o pauză, se uită la faţa fiecăruia şi aruncă bomba:

— Fiul tău. Paul.

În cameră se făcu o tăcere apăsătoare. Toate privirile se îndreptară spre Wilhelm Krudd.

— Eşti sigur? zise lent industriaşul, fără să trădeze nici cea mai mică emoţie.

— Aceasta este informaţia pe care am obţinut-o în cursul unui interogatoriu. Oamenii mei au făcut imediat o anchetă despre vizitele fiului tău la mine. Ele corespund întocmai cu toate livrările cunoscute, care au ajuns în Mozambic şi la Amsterdam. Nu mai poate să fie nici o îndoială... Se pare că America a avut o influenţă proastă asupra lui.

— Da, bineînţeles, asta explică veşnica lui irascibilitate... comentă Richard Krudd, al cărui entuziasm era evident.

— Gura! se răsti Wilhelm.

Apoi, după o scurtă pauză, zise:

— În acest moment se află aici în casă. Faceţi în aşa fel ca vina să cadă asupra teroriştilor.

— Ce să facem? zise Snider.

— Ei bine...

— Vrei să spui…
— Da! Omorâţi-l! Acum! Vreau să-l văd mort!

CAPITOLUL XIII

Nile Barrabas şi oamenii săi ajunseră cu Land Rover-ul în faţa porţilor proprietăţii lui Krudd. Geoff Bishop se afla la volanul a ceea ce numea elicopterul său sud-african. Barrabas coborî din vehicul şi întinse actele echipei soldatului înarmat cu o FN-FAL şi a cărui faţă părea de marmură. Soldatul cercetă cu atenţie fotografiile, apoi se uită la mercenari, iar aceştia constatară că avea o privire rece, lipsită de orice expresie.

— Suntem aşteptaţi, zise cu fermitate Barrabas.

Soldatul aruncă o privire pe lista prinsă pe o tăbliţă.

— Sunteţi americanii, zise el. Foarte bine, sun la conac.

„Omul de marmură” se îndreptă spre cabina paznicilor şi apăsă butonul interfonului. În aşteptarea răspunsului de la conac, le dădu voie celorlalţi soldaţi să deschidă porţile şi să lase Land Rover-ul să intre. Barrabas urcă în vehicul. Bishop dădu drumul la frâna de mână şi maşina înaintă lent. Deodată, de pe vârful colinei, unde se afla conacul, răsună un foc de armă, urmat imediat de răpăitul unei puşti automate şi zgomotul furios al unui motor de maşină.

Cei doi soldaţi se uitară la şeful lor, aşteptând instrucţiuni. Acesta apăsa energic butonul interfonului, ca să obţină atenţia superiorilor săi, strigând în receptor. Totuşi, nu primi nici un răspuns.

— Închide porţile! strigă el, agitând braţele.

Cei doi soldaţi începură să împingă batanţii grei de fier forjat, dar Land Rover-ul se afla chiar în dreptul porţilor. Li se strigă mercenarilor să dea înapoi.

— Intră, îi zise Nile lui Bishop.

Canadianul răsuci volanul şi începu să ambreieze, dar un soldat se aşeză imediat în faţa vehiculului. O puşcă automată, îndreptată spre parbriz, garanta imobilitatea vehiculului.

Celălalt soldat şi comandantul său începură să închidă porţile grele.

Deodată, la capătul aleii apărură două faruri, apropiindu-se cu mare viteză de Land Rover, acum inundat de lumina agresivă din jur. Soldatul se afla între cele două vehicule.

— O să dea peste noi! exclamă Bishop, pregătind Land Rover-ul ca să ţâşnească înainte.

Soldatul, dându-şi seama că va fi strivit între cele două maşini,

se aruncă brusc într-o parte, strigând.

Bishop apăsă brusc pe acceleraţie şi răsuci volanul spre dreapta, ca să scoată vehiculul din zona periculoasă. Automobilul Ferrari, de culoare roşie, al lui Paul Krudd trecu pe lângă ei la o distanţă de câţiva centimetri. Derapă, cu un scrâşnet strident de cauciucuri, în timp ce omul de la volan viza deschizătura îngustă dintre cei doi batanţi de fier.

Cu o săritură aproape simultană, cei doi soldaţi se dădură la o parte, dar unul dintre ei reacţionă prea târziu şi fu aruncat în aer ca o minge de cauciuc, căzând pe capota maşinii care îşi continua drumul. Corpul tipului se rostogoli pe parbriz şi fu aruncat cu brutalitate. Capul său se sparse de asfalt ca un pepene prea copt...

Cealaltă santinelă se ridica în picioare, scoţând un revolver de la centură.

Maşina Ferrari se fofilă rapid pe stradă, frânând uşor la viraje, apoi îşi reluă foarte repede cursa nebună. Ofiţerul trase degeaba în bolidul care dispăru cu rapiditate.

Sărind din Land Rover, mercenarii se repeziră spre rănit. Alte vehicule îşi făcură apariţia pe alee, venind dinspre conac, frânând puternic în faţa porţilor.

Snider coborî din prima maşină, vociferând isteric:

— Cine a deschis nenorocita asta de poartă?

Văzându-i pe americani, tonul vocii sale urcă şi mai mult.

— De data asta, intervenţia voastră a depăşit limitele. Eliberaţi drumul!

Lee Hatton se aplecă peste soldatul rănit şi îi luă pulsul.

— E mort, anunţă ea.

— Nu era nevoie să-mi spui, zise Barrabas, descoperind creierul cadavrului răspândit pe drum în spatele capului.

Snider şi doi dintre oamenii săi apucară cadavrul de mâini şi de picioare şi îl aruncară pe peluza grădinii. Bucăţi de carne însângerată se împrăştiară pe gazon.

— Ce s-a întâmplat? zise Barrabas.

Snider îi aruncă o privire plină de ură.

— Au încercat să-l asasineze pe episcopul Toto şi l-au luat ostatic pe Paul Krudd. Sunteţi răspunzători de fuga lor! strigă el, arătând cu degetul spre colonelul american.

Mai înainte ca Barrabas să fi putut să răspundă, ofiţerul de la BOSS şi oamenii săi săriră în vehicul şi ţâşniră prin faţa lor, afară de pe proprietate.

Nanos îl ajuta pe al doilea soldat să iasă din tufişurile unde se

aruncase. Sărind într-o parte ca să scape de moarte, omul se rănise la picior.

— Aveţi în cabină o staţie radio? îl întrebă Barrabas pe ofiţer.

Tipul dădu afirmativ din cap.

— Geoff, porneşte-o şi încearcă să afli încotro se duc.

Maşina Rolls Royce a lui Wilhelm Krudd se ivi şi ea, reduse viteza în dreptul porţii şi industriaşul se aplecă la fereastră.

Nile Barrabas se apropie de el.

— Aţi putea să-mi explicaţi ce e toată nebunia asta? zise el.

— Terorişti. Erau doi. Au intrat, nu ştiu cum, şi au încercat să-l lichideze pe episcop. Maiorul Snider şi oamenii mei i-au urmărit, dar au reuşit să-l ia ostatic pe Paul şi să fugă cu maşina lui.

— Totuşi, nu mi s-a părut că în maşina aia ar fi terorişti, zise cu claritate Barrabas, privind cu atenţie faţa interlocutorului său.

— Ce vrei să spui? strigă Krudd, furios.

— Ei bine, a trecut repede, dar mi s-a părut că la volan se afla chiar Paul. Şi era singur.

— Te înşeli, replică ferm Wilhelm Krudd. Probabil că n-ai văzut bine din cauza vitezei.

— Atunci, înseamnă că au fost nişte terorişti foarte mici, dacă au putut să se ascundă într-o maşină atât de mică, zise Nile.

Krudd deschise gura să răspundă, apoi păru că se gândeşte şi afişă o expresie indignată.

— Mă faci cumva mincinos? zise el în cele din urmă.

— Da, cred că asta fac, replică Barrabas, calm.

În acelaşi moment, Geoff Bishop se întoarse din cabina paznicilor cu informaţii.

— Colonele, maşina Ferrari a părăsit oraşul Johannesburg. Se pare că a făcut destule stricăciuni. Poliţiştii care o urmăresc se deplasează mai încet şi maşina a reuşit să forţeze două baraje. În acest moment, părăseşte Main Reef Road.

Krudd asculta cu atenţie. Barrabas se întoarse spre el.

— Soweto! zise industriaşul.

Apoi ridică geamul şi scoase Rolls-ul în stradă, lăsându-i baltă pe americani.

— Nanos! Hatton! strigă Nile.

Dar aceştia erau deja în plină acţiune. Nanos deschise uşile din spate ale Land Rover-ului şi săltă capacul greu al compartimentului roţii de rezervă. Lee scoase pistoalele-mitralieră Uzi, alese pentru că erau uşoare şi eficace.

Mercenarii se echipară cât ai clipi din ochi. Barrabas urcă în maşină.

— Să mergem! spuse el oamenilor săi.

— Soweto? întrebă Bishop, urcând la volan.

— Acolo se va derula totul.

— Ce vom face după ce vom ajunge acolo? întrebă Hatton, instalată pe bancheta din spate.

— Vom cere răspunsuri, replică Barrabas.

*

* *

Claude Hayes coborî în grabă scările gării din Johannesburg şi îşi croi drum prin mulţime, în partea opusă panoului pe care scria, cu litere mari, NUMAI PENTRU ALBI. O platformă separată era rezervată negrilor africani, obligaţi să părăsească oraşul la căderea nopţii. Se apropia ora interdicţiei de circulaţie. Cei mai mulţi dintre cei două sute de mii de muncitori zilieri părăsiseră deja Johannesburg-ul. Întârziaţii urcau pe platformă în fugă, de teamă să nu încalce regulamentul.

După moartea minerului zulus, Hayes ceruse contramaistrului său permisiunea să se ducă la Soweto, pretextând moartea iminentă a mamei sale foarte în vârstă. Văzând că şeful său refuzase să-i furnizeze actele necesare părăsirii complexului, mercenarul american îi strecurase „ciocolata”. „Ciocolata” însemna bancnotele de douăzeci de *rând* pe care le primeau minerii ca salariu. Aruncând o privire spre bani, contramaistrul îi băgă repede în buzunar şi puse în locul lor permisul de ieşire de care avea nevoie Claude.

Hayes fusese luat de unul dintre camioanele care aprovizionau tabăra, sosise la Pretoria pe la sfârşitul după-amiezii şi intrase în Johannesburg două ore mai târziu, ca să se strecoare prin mulţimea de muncitori care părăsea oraşul.

În jurul lui, bărbaţi şi femei, încotoşmănaţi în pardesiele lor, ţineau mâinile bine strânse pe lângă corp ca să se ferească de hoţi. Samora îl prevenise pe Hayes în legătură cu trenurile electrice, înainte de plecarea sa la mină. Câteva bande de golani africani, în uniforme şcolare, profitau de boicotul politic al şcolilor ca să terorizeze pasagerii din trenuri. Poliţia secretă de supraveghere, cea mai sofisticată din lume, era aparent neputincioasă în faţa acestui fenomen de agresiune.

Câţiva soldaţi erau postaţi la intervale regulate în faţa vagoanelor de clasa I, unde negrii bogaţi îşi citeau ziarele, instalaţi confortabil. Restul muncitorilor se afla în vagoane de clasa a III-a. Aproape cinci sute de muncitori într-un vagon, înghesuiţi la limita asfixierii şi fiindu-le aproape imposibil să se

mişte.

În sfârşit, uşile se închiseră şi trenul porni. Făcea treizeci şi cinci de minute până la staţia *New Canada* din Soweto.

Imediat ce trenul ieşi din tunelul subteran, în atmosfera vagonului în care se afla Hayes, se răspândi un miros puternic de marijuana. Pasagerii se crispară vizibil. Mirosul indica prezenţa uneia dintre acele bande de hoţi şi iminenţa pericolului.

Mulţimea din vagon fu agitată de o mişcare bruscă şi un grup de negri înalţi, îmbrăcaţi în hainele tradiţionale ale etniei xhosa, îşi croi dram cu umerii prin masa comprimată de oameni, care era fericită să-i lase să treacă.

Fiecare dintre ei avea un baston scurt. „Ruşii", cum le spuneau locuitorii din Soweto, constituiau grupuri de vigili africani, care patrulau prin oraşe şi trenuri, ca să-şi protejeze ei înşişi fraţii, acolo unde autorităţile sud-africane nu reuşeau, voit sau nu. Aceste comitete îşi arestau propriii criminali, îi duceau în propriile lor tribunale şi îi judecau după legile lor. Nimeni nu intervenea vreodată.

„Ruşii" ajunseră, în sfârşit, la celălalt capăt al vagonului şi se opriră, cu o expresie ameninţătoare, în faţa unui grup de trei adolescenţi în uniforme şcolare. Mirosul de marijuana se menţinea puternic, dar ţigările şi tuburile dispăruseră.

Studenţii afişară un aer nevinovat, care nu-i împiedică pe „ruşi" să pună mâna pe ei şi să-i lipească de perete. Mulţimea se depărtă rapid din zona de acţiune şi fiecare încercă să se uite în altă parte. Unul dintre adolescenţi protestă şi fu imediat calmat de o lovitură de baston dată pe spate.

Alţi doi vigili îi percheziţionară pe adolescenţi, scoţând din buzunarele lor nişte cuţite grosolane din cositor, pe care le făcuseră probabil singuri, şi începură să-i bată. Hayes închise ochii, apoi se uită şi el în altă parte. Nu era deloc plăcut să auzi zgomotul loviturilor şi gemetele victimelor.

După câteva minute, trenul se opri în faţa platformei staţiei *New Canada.* Împingându-şi prizonierii în faţă, vigilii părăsiră primii vagonul.

Aerul se umplea de urletul depărtat al sirenelor, şi Hayes putu să vadă maşinile poliţiei deplasându-se cu mare viteză pe drumul din vale. Un blocaj bara intrarea în oraş. Puţin mai departe, dintr-un imobil de lemn de pe stradă ieşeau flăcări, îngrijorarea încremeni feţele pasagerilor.

Hărmălaia era mult prea mare pentru un simplu incendiu. Convoiul lung al camioanelor armatei indica derularea unor

evenimente grave.

Hayes se apropie de grupul „ruşilor”, ocupaţi cu urcarea adolescenţilor într-o camionetă veche, trasă la marginea trotuarului. Negrul înalt, căruia i se adresă, îl privi bănuitor.

Claude îşi prezentă actele şi permisul de călătorie.

— Mi-e frică de poliţie, zise el cu umilinţă.

Cel mai înalt dintre vigili, un bărbat cu faţa plină de cicatrice, examină atent actele necunoscutului.

— Nu-ţi face griji, zise el, schiţând un zâmbet. Samora face treabă bună.

Apoi luă din camionetă un baston de cauciuc şi i-l întinse.

— Noroc, zise negrul, după care îşi văzu de treburile lui.

Claude dispăru în noaptea agitată.

CAPITOLUL XIV

După trei baraje, Barrabas şi oamenii lui se opriră în faţa postului de gardă de la intrarea în oraşul negrilor. Noaptea, împânzită de fasciculele roşii ale girofaruri lor, era plină de strigătele poliţiştilor aflaţi în plină activitate. Şiruri lungi de camioane staţionau pe marginea drumului. Din ele coborau soldaţi echipaţi cu căşti şi scuturi, cu bastoane de cauciuc şi puşti. Alte camioane opreau în spatele celorlalte. În partea opusă a oraşului, de-a lungul unui drum principal, aflat la o distanţă de câţiva kilometri, avea loc o scenă similară. Soweto, încercuit, era închis puţin câte puţin. De cealaltă parte a postului de gardă, o maşină de depanare remorca în direcţia lor o maşină Ferrari roşie, goală şi grav accidentată, în timp ce trecea prin faţa luminilor girofarurilor, Barrabas remarcă sângele din abundenţă împrăştiat pe scaunul şoferului.

Înconjurat de un grup de ofiţeri şi oameni din securitate, maiorul Snider stătea la câţiva metri de baraj. Barrabas se duse la el, abţinându-se cu greutate să-l lecuiască, după metoda lui, de expresia încrezută şi dispreţuitoare, care i se citea pe faţă în momentul apropierii americanului.

— Toate astea sunt din vina voastră, colonele Barrabas, zise tăios Snider, în mijlocul hărmălaiei care invada Soweto. Iată ce se întâmplă când americanii intervin în treburile sud-africanilor! Trebuie să pleci de-aici cu oamenii tăi!

Barrabas nici măcar nu se gândea la asta! Întinse braţul, îl apucă pe Snider de gulerul cămăşii şi îl răsuci astfel încât să pună capăt aroganţei ofiţerului, pe care îl ridică câţiva centimetri de la pământ.

În jurul lor, soldaţii puseră imediat mâna pe arme. Doi dintre ei se repeziră la american.

— Opriţi-vă! ordonă Bishop.

Oamenii securităţii se întoarseră şi îi descoperiră alături pe Nanos şi Hatton. Cei trei mercenari îi ameninţau cu pistoalele-mitralieră.

— Spune-le oamenilor tăi să se potolească, Snider.

Străpuns de privirea lui Barrabas, Snider se gândi şi ordonă:

— Depărtaţi-vă! le zise oamenilor săi. Înapoi!

Soldaţii lăsară armele în jos şi se depărtară. Barrabas îi îngădui câţiva centimetri ofiţerului de la BOSS, fără însă a-i da

drumul la guler.

— Snider, zise el pus pe harţă, poate că eşti un poliţai important aici, iar instrucţiunile mele spun să cooperez cu tine şi cu oamenii tăi, dar m-am săturat de tâmpeniile tale şi de tâmpeniile lui Krudd. Te previn că, dacă nu de hotărăşti să cooperezi din acest moment, aici va avea loc o chestie urâtă de tot. Acum vreau să ştiu exact ce s-a întâmplat.

Nile îi dădu drumul brusc lui Snider, care îşi duse mâna la gât. Privirea lui exprima o ură vizibilă faţă de Barrabas şi faţă de tot ce reprezenta America şi poporul ei.

— Sunt un om civilizat, colonele Barrabas, iar această ţară este civilizată.

— Serios?

— Mda, răspunse Snider. Vreţi să vedeţi rezultatul intervenţiei voastre? Haideţi.

Maiorul arătă cu capul spre străzile din Soweto.

În oraş pătrundeau câteva trupe de soldaţi. Răpăitul ritmat al cizmelor răsuna lugubru în atmosfera încordată.

— Ai permisiunea mea. Oamenii mei vă lasă singuri. Duceţi-vă, zise provocator Snider.

— Unde e Paul Krudd?

— Teroriştii l-au luat cu ei. Am găsit maşina, dar Paul nu era înăuntru. Vom cerceta oraşul, casă cu casă, până vom da de el.

Lovituri de bastoane de cauciuc în uşile închise răsunară brusc în noaptea agitată. Bătăile în uşi fură urmate de strigătele soldaţilor, de pârâitul uşilor sparte, de ţipetele femeilor şi copiilor terorizaţi, apoi ale bărbaţilor bătuţi şi împinşi în stradă până la baraj.

Trupa de soldaţi se despărţi în mai multe grupe de oameni, răcnind cu sălbăticie, asemenea unor brute furioase, uşă după uşă, casă după casă, familie după familie.

Barrabas se întoarse spre oamenii săi.

— Să plecăm de-aici! ordonă el, strigând ca să se facă auzit în acel vacarm.

Sări în Land Rover, urmat rapid de echipa lui.

— Unde mergem? întrebă Bishop, urcând la volan.

— În mijlocul haosului ăsta! răspunse colonelul.

Merseră pe lângă şirul de camioane militare goale, oprite pe marginea drumului, apoi pe lângă primele case din Soweto, în faţa cărora plângeau femei şi copii. Vreo doisprezece bărbaţi zăceau pe burtă în praf, în timp ce soldaţii îi percheziţionau fără menajamente şi le puneau cătuşe.

Americanii îşi continuară drumul, lăsându-se depăşiţi de un jeep plin de ofiţeri.

Geoff Bishop se pregătea să accelereze când un nou convoi se ivi în spatele lor. De data asta, era vorba de dube.

— Bine, să coborâm. Mergem mai departe pe jos, spuse Barrabas.

După un minut, mercenarii îşi luau armele şi părăseau vehiculul. Puţin mai departe, un imobil incendiat era mistuit de flăcări.

Mercenarii îşi începură marşul.

La capătul străzii, în faţa unei clădiri lungi, o mulţime de derbedei şi de „ruşi" se adunase împotriva duşmanului comun, alimentată în mod regulat de vreo sută de manifestanţi, care veneau de pe străzile învecinate, cântând şi sfidându-i pe soldaţii ameninţători. Începu să plouă cu pietre din toate părţile. Câţiva tineri negri, protejaţi de scuturi din tablă ondulată, le loveau ritmic cu bastoane de lemn, provocând un vacarm asurzitor.

La rândul lor, soldaţii postaţi în linie de-a lungul străzilor aşteptau ordine. Câteva vehicule blindate se iviră în mijlocul străzii şi se plasară în faţa mulţimii de protestatari.

Pietre şi sticle erau aruncate cu furie asupra soldaţilor, care stăteau nemişcaţi, nepăsători.

Mercenarii se adăpostiră în spatele unei dube, ale cărei geamuri se făcură ţăndări sub impactul proiectilelor.

Apoi vacarmul manifestanţilor fu punctat de zgomotul caracteristic al grenadelor cu gaze lacrimogene aruncate de soldaţi. Luat de vânt, gazul se rotea un moment, înainte de a se deplasa spre primul front de revoltaţi, care dădu imediat înapoi. Unii fură cuprinşi de panică şi o luară la fugă. Valul de pietre scăzu în intensitate. Soldaţii, protejaţi de măştile de gaze, începură să înainteze.

Brusc, un ofiţer strigă un ordin, care fu imediat urmat de răpăitul furios a o duzină de puşti. Gloanţele loviră oamenii fără discernământ şi negrii căzură la pământ. Mulţimea dădu înapoi, apoi întoarse spatele soldaţilor ca să o ia la fugă şi să se împrăştie în toate direcţiile. Precedate de vehiculele blindate, trupele mergeau după inamic, trecând peste trupurile primelor victime.

— Pe-aici! strigă Barrabas oamenilor săi.

Alergară pe o străduţă pustie, traversară o curte plină de fiare vechi şi ajunseră pe o stradă invadată de sute de manifestanţi care fugeau. Panica amestecată cu furie se citea pe feţele

negrilor, ca nişte cuvinte gravate în stâncă.

Americanii se lipiră cu spatele de peretele unei case.

— Dacă intrăm printre ei, vom fi doar nişte albi, nimic mai mult, spuse Barrabas.

Brusc, africanii se opriră din fugă şi se întoarseră să riposteze. Începu din nou să plouă cu pietre şi sticle, acţiune oprită de o nouă salvă de gloanţe. Oamenii începură să ţipe. Corpurile căzură ca muştele şi sângele se răspândea cu repeziciune. Apoi supravieţuitorii o luară din nou la fugă, urmăriţi de trupe. Mulţi dintre ei se împiedicau şi căzeau unii peste alţii, cuprinşi de panică.

— Să plecăm, zise Barrabas. Vreau să am un avans faţă de poliţişti.

Făcând cale întoarsă, mercenarii pătrunseră şi mai adânc în inima oraşului. Furia bătăliei scăzu treptat, pe măsură ce se depărtau de locul înfruntărilor. Între spaţiile care separau casele, putea să-i zărească pe locuitorii din Soweto adunându-se în stradă. Aleea se termina cu un viraj în unghi drept, care ducea la o intersecţie mare, unde se înfruntau noi linii de luptă. De o parte, trupele în marş, de cealaltă, sute de negri, protejaţi de scuturile lor rudimentare.

Barrabas avea impresia că trăieşte un adevărat coşmar, din care nu era în stare să se trezească, fără să ştie unde merge, nici unde îi conducea pe mercenari, nici în cine trebuia să tragă.

Totuşi, după derularea evenimentelor, cineva merita să moară. Mercenarii nu se aflau în tabăra care se cuvenea, şi nici unul nu-şi putea schimba culoarea pielii.

Ceva îl împingea pe Nile înainte, spre inima oraşului Soweto, unde nu exista nici un adăpost, în acel *no man's land* dintre fronturile luptelor rasiale.

O altă rafală anunţă înaintarea trupelor. Atmosfera fu din nou invadată de mirosul înţepător şi de fumul agresiv al gazelor lacrimogene, amestecate cu strigătele protestatarilor, care se revărsau pe străzi, hăituiţi de trupele de soldaţi, care îşi agitau cu furie bastoanele de cauciuc.

Străduţa pe care se refugiaseră mercenarii fu invadată brusc de câteva sute de negri fugari, majoritatea bărbaţi tineri, femei tinere şi adolescenţi.

— Înapoi! ordonă Barrabas.

Mercenarii se aruncară la adăpost, între o palisadă înaltă de lemn şi o dependinţă din curtea unei case.

Trupele începuseră să tragă.

Câteva persoane căzură la pământ în faţa mercenarilor. Aproape imediat, soldaţii se repeziră înainte, în urmărirea fugarilor, iar alţii se postau în faţa corpurilor căzute, lovindu-le cu bastoanele sau cu piciorul. În sfârşit, un ofiţer traversă lent şi cu răceală hecatomba de corpuri, căutând printre ei supravieţuitorii, cărora le dădea lovitura de graţie cu un glonţ în cap.

Barrabas ridică ţeava armei. Măcelul durase destul.

*

* *

În timp ce soldaţii îşi continuau marşul sacadat şi zgomotos asupra locuitorilor din Soweto, Claude Hayes dădea ocol răzmeriţei, străbătând străduţe întunecoase, ca să ajungă cât mai repede la casa lui Samora. Ocolul nu-i folosise la nimic. Manifestanţii veneau spre el.

Dând colţul unei străzi, descoperi la vreo treizeci de metri de el manifestanţi care alergau ca să-şi salveze viaţa. Nu departe în urma lor, o trupă de soldaţi înainta cu rapiditate după ei, protejată de scuturi solide. Prima linie se lăsă în jos ca o cortină, descoperindu-i pe ceilalţi soldaţi. Puştile traseră. Doi negri căzură nimeriţi de gloanţe.

Mercenarul strânse în mână bastonul, străduindu-se să înţeleagă cât mai repede situaţia. O armată mitraliind civili neînarmaţi nu corespundea deloc cu propria sa definiţie a unei lupte cinstite.

Prima linie de soldaţi se ridică pentru a înainta din nou. Manifestanţii, grupaţi la capătul străzii, vedeau cum se micşorează spaţiul dintre ei şi agresorii lor.

Prins între două focuri, Hayes se trase lent înapoi, într-un mic pasaj întunecos, perpendicular cu strada, şi căută o cale de ieşire. Dând înapoi, se lovi de carcasa unei maşini pusă pe butuci, şi se întoarse destul de repede ca să vadă o siluetă aruncându-se în spatele barei de protecţie. Pronunţă câteva cuvinte în swahili, nu primi nici un răspuns, apoi dădu ocol vehiculului, gata să folosească bastonul.

Dar nu fu nevoie să se folosească de el.

Bărbatul care se juca de-a v-aţi-ascunselea cu Claude părea grav rănit, gata să leşine, abia mai respirând. Hayes se aplecă peste caroserie şi întinse mâna ca să apuce cămaşa plină de sânge a albului. Acesta, cuprins imediat de panică la vederea negrului, încercă să scape, târându-se cu disperare.

— Hei, nu te speria! zise Hayes în engleză, ca şi cum ar fi vrut să liniştească un animal cuprins de spaimă. Nu-ţi fac nici un rău.

Omul se opri şi se uită la el o clipă. Claude se lăsă în genunchi lângă el şi îl recunoscu imediat pe Paul Krudd.

— Lucrez la mină. V-am văzut azi şi l-am văzut pe Peter dându-vă diamantele.

— Eşti american? zise Paul cu greutate.

Hayes dădu din cap şi întrebă:

— Pe tine te caută?

Vacarmul răzmeriţei continua pe străzile învecinate.

— Aşa cred, răspunse Paul. Poliţia mi-a descoperit activitatea. Mă vei ajuta?

— Bineînţeles, dar eşti rănit. Glonţul ţi-a trecut prin spate şi prin piept, ratând cu puţin plămânii. Poţi să mergi?

— Nu prea bine, dar pot să încerc. Dacă reuşesc să…

— Sprijină-te de mine. Dacă va fi nevoie, te voi duce în braţe.

Hayes îl ajută pe tânăr să se ridice şi îl prinse cu un braţ după mijloc ca să-l susţină.

— Unde voiai să ajungi? întrebă Claude.

— Aveam nişte indicaţii scrise, ca să ajung la un anume Samora, dar le-am pierdut când…

Paul se strâmbă brusc din cauza durerii.

— OK, pot să te duc acolo. Dar mai întâi va trebui să trecem de liniile de poliţişti.

— Sunt gata.

Îl duse pe Krudd până în stradă. Trupele, care se depărtaseră deja, îi hăituiau pe manifestanţi spre centrul oraşului.

Cei doi înaintară spre o intersecţie de la capătul străzii. Zgomotul luptelor, strigătele amestecate cu focuri de armă se auzeau din toate părţile, intensificându-se pe măsură ce înaintau.

Noi înfruntări se produseră în locul unde se aflau cei doi. O mulţime de manifestanţi, fugind, răcnind şi aruncând cu pietre şi sticle, sosea în valuri în mijlocul intersecţiei, împinsă de trupe.

Paul, epuizat, se sprijinea acum cu toată greutatea de mercenar. Hayes îl apucă zdravăn, îl ridică de la pământ, apoi o luă la fugă în spatele liniei de manifestanţi, traversând astfel strada.

În timp ce loviturile se abăteau asupra celor mai neputincioşi, în timp ce oamenii se prăbuşeau la pământ, agonizând pe şosea, şi sângele se răspândea în rigole, soldaţii atacau din ce în ce mai agresiv mulţimea.

Manifestanţii se năpusteau cu brutalitate în jurul lor, într-o retragere orbească, iar Hayes se străduia să-l ţină pe Paul în

braţe. Clătinându-se un moment, strânse din dinţi şi îşi trase sufletul, apoi străbătu ultimii zece metri până la o stradă mai liniştită.

Claude estimă rapid distanţa şi se avântă.

Prea târziu.

Un soldat corpolent, cu faţa schimonosită de o grimasă, îi bară drumul, ridică bastonul plin de sânge deasupra capului său şi lovi cu violenţă.

CAPITOLUL XV

Soldatul sud-african ridică ochii o secundă, şi abia avu timp să-l vadă pe Barrabas apăsând pe trăgaciul pistolului-mitralieră Uzi.

Nile trase o rafală care seceră braţul soldatului. Acesta urlă de durere, atrăgând atenţia altor doi colegi din apropiere, care îşi îndreptară puştile în direcţia mercenarilor.

Nanos şi Bishop îi lichidară pe loc. Armele celor doi tipi zburară în aer, în timp ce mâinile şi braţele, ciuruite de gloanţe, se transformau într-o masă de carne informă şi însângerată.

— Să mergem! zise Barrabas.

Cei patru mercenari îşi părăsiră adăpostul şi porniră în fugă în direcţia intersecţiei. Cele două tabere se amestecaseră acum şi se înfruntau într-o luptă sângeroasă.

Întregul Soweto părea cuprins de o nebunie de coşmar. Pietre şi sticle împotriva gloanţelor şi gazelor lacrimogene! Oamenii luptau în faţa caselor incendiate. Câteva grupuri mici de manifestanţi aruncau cu pietre, înainte de a fugi, ca să se regrupeze la o depărtare de cincisprezece metri. Poliţia, înaintând pe o bandă îngustă, îşi dădu deodată seama că inamicul o înconjurase. Grenadele cu gaze lacrimogene, zăcând pe stradă, emanau lent fumul agresiv în toate direcţiile. Câţiva medici, coborând din camioane, îi duseră pe soldaţii răniţi la adăpost. Negrii erau lăsaţi acolo unde zăceau.

Mulţimea de femei şi copii ieşea din clădirile cuprinse de flăcări. Ferestrele şi uşile locuinţelor erau sistematic sparte de soldaţi.

Gloanţele nu cruţau pe nimeni.

Cu faţa şiroind de sudoare şi ciudat iluminată de flăcări, Barrabas observa totul neputincios.

— Nu putem să facem nimic, le zise oamenilor săi.

— Mda, răspunse Bishop.

Trupele se grupau ca să formeze un zid uman solid în marş împotriva manifestanţilor. Aceştia aruncau o ploaie de proiectile ca să încetinească înaintarea poliţiei, apoi se retrăgeau mai departe pe stradă, după intrarea micului pasaj unde stăteau mercenarii.

— Colonele! zise Nanos, ridicând arma. Dumnezeule mare! Priveşte!

Barrabas văzuse şi el scena. Un negru înalt susţinea un alb,

aparent rănit, străduindu-se să traverseze strada. Cei doi erau cu spatele la ei, dar mercenarii recunoscură imediat silueta lui Paul Krudd.

Brusc, poliţiştii se desfăcură în două şi un nou val de soldaţi cu bastoane se ivi în mijlocul pieţii.

Mercenarii se aruncară în învălmăşeală, ca să-l prindă din urmă pe Paul Krudd. Nimeni nu părea să remarce culoarea pielii lor în mijlocul panicii generale. O nouă salvă de grenade cu gaze lacrimogene semnală atacul soldaţilor. Fumul umplu rapid atmosfera.

— Să ne ocupăm de ăştia! strigă Nanos, ţinându-şi respiraţia şi apucând una dintre capsule, pe care o aruncă spre adversar.

Bishop făcu şi el la fel. În acelaşi moment, un soldat sud-african se repezi la el ca să-l lovească cu bastonul.

Nanos reacţiona imediat, oprind arma soldatului cu ţeava pistolului-mitralieră, după care i-o vârî cu brutalitate în stomac. Tipul se îndoi în faţă din cauza durerii, şi Alex îl lovi în cap cu patul armei, trimiţându-l la pământ total inconştient.

— Am o datorie faţă de tine, îi zise Bishop.

— Două! replică Nanos, privindu-l fix, timp de câteva secunde.

În timp ce continuau să-şi respingă agresorii, Barrabas şi Lee Hatton ajunseră la Paul Krudd. Negrul înalt, care îl susţinea, se clătina din cauza greutăţii rănitului, în timp ce se străduia să ajungă pe cealaltă parte a străzii.

Un soldat le bară brusc drumul, gata să-l lovească cu bastonul. Leona se repezi să-i ajute. Sud-africanul avea prea puţine puncte vulnerabile cu combinezonul antiglonţ. Lee localiză două, îi trase o lovitură puternică de genunchi între picioare şi continuă cu un pumn în gât. Bastonul tipului căzu, în timp ce se sufoca precum un peşte scos din apă.

Nile apucă celălalt braţ al lui Paul Krudd şi îl ajută pe negrul înalt să-l transporte pe trotuarul opus. Apoi se uitară unul la celălalt.

— Dumnezeule mare! exclamă Barrabas, zâmbind. Nu-i adevărat!

— Bun venit în zona de luptă, colonele! zise Claude Hayes. Eşti de partea lor sau de partea noastră?

Nile nu avu nevoie să se gândească.

— De partea voastră, Claude. Şi îi avem aici şi pe prietenii noştri.

Lee Hatton se întoarse spre Claude, îl luă în braţe şi îl sărută amical pe amândoi obrajii.

— Se zicea că eşti mort! zise ea, ştergându-şi lacrimile provocate de gazele lacrimogene.

— Ei bine, probabil că am nouă vieţi, răspunse în glumă Hayes, zâmbind cu toată gura.

În mijlocul intersecţiei, o nouă salvă de proiectile se abătu asupra mulţimii. Cineva arunca cocteiluri Molotov. Flăcările cuprinseră imediat vehiculele de transport ale trupelor, din care ieşiră rapid câţiva soldaţi.

Bishop şi Nanos traversară intersecţia şi se alăturară şefului lor, în timp ce sute de manifestanţi se revărsau în jurul lor. Trupele înaintau din nou, trăgând cu gloanţe în fugari, sporind şi mai mult numărul cadavrelor răspândite în tot oraşul.

Nanos se uită repede la Claude Hayes, fără să manifeste nici cea mai mică surpriză.

— Eşti viu? zise el cu simplitate.

— Hu-hu, sunt cât se poate de viu!

— Atunci s-o ştergem de-aici, răspunse grecul, care ştia destul despre starea prietenului său.

— Treci în faţă, Claude, ordonă Barrabas, luându-l în spate pe Paul Krudd.

Hayes luă conducerea micului grup, deplasându-se pe lângă faţadele caselor, urmat de Hatton şi Nanos. Curând, mercenarii fură prinşi în mijlocul panicii generale, în timp ce manifestanţii furioşi se năpusteau la adăpost în clădirile şi străzile vecine.

Hayes intră în pasajul îngust, care şerpuia printre curţi şi case mici, înfundându-se în labirintul din Soweto, lăsând în urma lui bătălia sângeroasă.

După câteva minute, ajunseră în faţa unei locuinţe a cărei uşă era împodobită cu o pereche de coame de impala. O negresă tânără, de o mare frumuseţe, ieşi din casă şi se repezi la Paul.

— Să intrăm, repede, zise Hayes.

Barrabas transportă rănitul inconştient în capătul de sus al scărilor. Un omuleţ curios, înfăşurat într-o cuvertură de lână, aştepta pe peron, alături de un adolescent de vreo doisprezece ani.

— Sunt Samora. Intraţi repede în casă, zise el, conducându-l pe Barrabas spre pat.

— Pune-l aici.

Un moment mai târziu, în cameră intrară şi ceilalţi mercenari. Lee Hatton se aplecă imediat spre Paul Krudd, îi deschise cămaşa şi îi examină rana.

— Nu puteţi rămâne aici, zise repede Samora. Poliţia va face

cercetări şi în această casă.

— Cât timp avem la dispoziţie? întrebă Barrabas.

— Poate vreo zece minute.

După cum se auzea vacarmul, trupele păreau că se apropie.

— Avem un Land Rover. Se află în Soweto, la Main Reef Road.

— Şi ai acte ca să treci prin liniile soldaţilor?

Nile dădu din cap afirmativ.

— Hector! zise Samora, pocnind din degete.

Băiatul urmărea cu atenţie discuţia, uitându-se pe rând la toţi mercenarii. Vrăjitorul-vindecător îi adresă câteva cuvinte în dialect bantu, apoi se întoarse spre colonel.

— Vă va duce la vehiculul vostru pe un alt drum. Îl veţi aduce aici. Apoi Athustra vă va indica un loc sigur, explică el, arătând spre tânăra femeie aplecată deasupra lui Paul.

— Alex! Geoff! Plecaţi cu băiatul! zise Barrabas.

Hector se uită la grec şi la pilot:

— Urmaţi-mă, repede, le zise el în engleză, înainte de a se îndrepta spre uşă.

Ce doi mercenari se luară după el.

Samora se apropie de Lee Hatton, care îl examina pe Paul Krudd. Tânăra femeie scutură din cap.

— Trebuie să-l cos, dar a pierdut mult sânge. Dacă nu opresc sângele, nu va supravieţui.

— Presupun că eşti medic, zise Samora.

Lee dădu din cap. Bătrânul se întoarse spre Athustra.

— Adu apă pentru spălarea rănii! Grăbeşte-te!

Apoi scotoci într-un sertar şi scoase o gentuţă din piele neagră.

— Şi eu am fost medic. Mai am aici câteva ustensile.

Leona aruncă o privire în geanta care conţinea fire sterilizate, câteva ace, cleme şi bandaj.

— Mai am şi asta, spuse Samora, arătând o sticlă plină cu un lichid de culoarea ambrei.

Lee se uită la ea, intrigată.

— Când practicam această artă, am aflat că medicina europeană nu deţine monopolul vindecării. Poporul meu numeşte asta poţiunea magică. În realitate, e vorba de un preparat pe bază de extract de baobab.

Samora turnă puţin lichid pe o bucată de vată şi începu să tamponeze rana. Ca prin minune, sângele încetă foarte repede să mai curgă.

Athustra se întoarse cu un lighean cu apă caldă şi un burete.

Hatton se apucă imediat de treabă, îndepărtând hainele murdare, ca să cureţe pielea în jurul rănii. O clipă, privirea ei se opri asupra tinerei negrese, rămasă lângă ea, şi a cărei tristeţe trăda mai mult decât o simplă prietenie faţă de Paul Krudd. Dragostea şi teama de a-l pierde se puteau citi foarte clar pe faţa ei chinuită de angoasă.

În timp ce Lee şi Samora se ocupau de rănit, Barrabas şi Claude Hayes se uitau unul la altul. Mercenarul negru schiţă un zâmbet.

— Colonele, îmi pare tare bine că te revăd.

— Nu la fel de mult ca noi. Te credeam mort. Făceai parte dintr-un grup de oameni lichidaţi la frontiera Mozambicului, în cursul unui raid, în urmă cu două săptămâni.

— Două săptămâni, repetă Hayes, oftând. Am impresia că au trecut ani de zile.

Apoi spuse povestea diamantelor deturnate.

— Paul Krudd era omul de legătură, conchise el, întorcându-şi privirea spre rănit.

— Ceea ce explică ostilitatea lui faţă de noi, comentă Barrabas. Refuza să aibă încredere în oricine părea să coopereze cu autorităţile.

— Dar de ce-aţi venit aici, colonele?

— Mâine va avea loc consacrarea episcopului Toto. Am fost trimişi ca să inspectăm dispozitivele de securitate, un fel de concesie acordată guvernului american. În cercurile serviciilor de informaţii, circulă zvonul unei tentative de asasinare a lui Toto.

— Azi, toţi liderii africani sunt la închisoare, cu excepţia episcopului, zise Hayes. El reprezintă ultima speranţă. Nu numai pentru negri. Nu va dura prea mult şi ţara va fi scăldată într-o baie de sânge.

— Şi albii vor fi împinşi spre mare de pe plajele de la Cape Town?

— Douăzeci de milioane de africani sunt ţinuţi în stare de sclavie de şapte milioane de albi, care deţin totul şi care nu fac nimic ca să schimbe ceva din această situaţie.

— Ştiu, răspunse Barrabas. De la sosirea noastră, în urmă cu două zile, tipii cu care ar fi trebuit să lucrăm ne obstrucţionează în mod deliberat. E ca şi cum n-am exista.

— În orice caz, ne-aţi găsit! zise Hayes cu un zâmbet radios. Şi acum ne vei scoate de-aici.

— Colonele Barrabas, îl strigă Samora de lângă pat. Paul începe să vorbească.

Nile se apropie de pat, unde Lee Hatton sfârşea cu cusutul rănii lui Paul Krudd.

— Trebuie să ne grăbim, murmură, temător, Samora.

Zgomotele de uşi forţate, ferestre sparte şi vocile soldaţilor care alergau pe stradă deveneau din ce în ce mai puternice. Armata sud-africană îşi continua înaintarea, căutându-l pe Paul Krudd.

— Ultimele puncte, zise Lee.

— I-am administrat narcotice, explică Samora. Nu simte nici o durere.

Paul deschise ochii, fixând cu insistenţă persoanele adunate în jurul lui, ca şi cum s-ar fi aflat departe de ele. Privirea i se opri la faţa lui Nile Barrabas, pe care păru că o recunoaşte.

Lăsându-se în genunchi în faţa patului, Samora vorbi cu blândeţe la urechea tânărului:

— Sunt prietenii noştri. Curând te vor scoate de-aici. Trebuie să le spui ce mi-ai povestit şi mie.

Privirea lui Paul părăsi faţa colonelului şi se îndreptă spre tavan.

— Am terminat, anunţă Lee, tăind firul şi acoperind rana cu pansament.

Paul se uită din nou la colonel şi se exprimă cu o voce slabă:

— Episcopul Toto, cel care va fi consacrat mâine, este un impostor.

Se întrerupse, fără să-şi ia privirea de la Nile. Colonelul aşteptă fără cea mai mică reacţie. Tânărul se uită apoi la Samora, care îi şterse faţa cu o cârpă umedă.

— Continuă, insistă el. Trebuie să le spui totul.

— Au făcut o substituire. Adevăratul episcop e închis undeva. Mâine, la Johannesburg, vor provoca o răzmeriţă. Va fi ucis de propriul său popor.

— Şi unde se află adevăratul Toto? întrebă Barrabas.

Paul scutură din cap.

— ... Nu ştiu... E în viaţă, dar e ţinut prizonier undeva, îl vor ucide mai târziu...

— Cine se află în spatele acestei poveşti?

Barrabas se apropie de tânăr ca să-i audă mai bine răspunsul.

— Maiorul Snider, ceilalţi, Van den Boos, Miller, Bloemvaal şi...

Vocea lui slăbea din ce în ce mai mult.

— Paul! zise cu fermitate colonelul, aplecându-se spre el. Şi mai cine?

Tânărul păru că iese din toropeala narcotică şi îl privi în ochi

pe Nile.

— … şi tatăl meu, zise el cu simplitate.

Ochii i se închiseră şi capul îi căzu moale într-o parte, adormind profund.

— Am terminat, zise Hatton, legând ultimul bandaj în jurul pieptului tânărului rănit.

Uşa se deschise brusc şi Nanos apăru în cameră.

— Hei, colonele! Prinde!

Alex îi aruncă două grenade. Barrabas le prinse din zbor, apoi le examină şi trimise una înapoi grecului.

— De unde le-ai luat?

— De la un soldat rănit din spatele liniilor poliţiei. Le avea agăţate la centură.

Barrabas puse grenada în buzunarul pantalonilor, rezervând-o unei folosiri ulterioare.

Geoff Bishop aştepta în faţa uşii locuinţei.

— Soldaţii sunt destul de aproape de-aici şi înaintează repede, zise el.

— Să ne grăbim, îi îndemnă Samora, învelindu-l pe Paul într-o cuvertură.

Claude Hayes îl ridică pe rănit şi îl transportă afară.

— Vii cu noi? îl întrebă Nile pe bătrân.

Samora scutură din cap.

— Nu, nu sunt ameninţat aici. Plecaţi, şi grăbiţi-vă. Spiritul lui Kwati Umba, războinicul nemuritor, e cu voi. Curând veţi fi în siguranţă.

Un zâmbet ciudat îi lumină faţa când spuse:

— Vă va ajuta să ne salvaţi ţara.

CAPITOLUL XVI

Hayes îl întinse pe Paul Krudd pe podea, în partea din spate a Land Rover-ului. Athustra urcă şi ea şi se întinse alături de bărbatul pe care îl iubea. Claude îi ascunse, punând peste ei o cuvertură mare.

Bishop se instală la volanul vehiculului. Barrabas stătea lângă el, cu arma în mână, Hatton şi Nanos urcaseră pe bancheta din spate, Hayes fiind culcat în spaţiul care mai rămăsese între picioarele lor. Nile cunoştea perfect drumul acum şi îl ghida pe Bishop, observând doar acoperişurile caselor prin parbriz.

Soldaţii ajunseseră la capătul străzii. Câteva grupuri se opreau din casă în casă, în timp ce câţiva oameni făceau de pază sau duceau cu ei prizonieri ocazionali. Bătălia continua în alte cartiere ale oraşului. Protestul miilor de voci se auzea destul de bine, în pofida distanţei. La trecerea Land Roverului, soldaţii aruncară câteva priviri curioase spre vehicul, fără să acorde o atenţie deosebită americanilor.

În timp ce treceau prin intersecţia care servise drept câmp de bătălie cu puţin timp în urmă, mercenarii remarcară un camion mare, care era umplut cu o încărcătură macabră; soldaţii îngrămădeau cadavrele ca pe nişte simpli buşteni.

La marginea oraşului Soweto, drumul se transformase într-un adevărat fluviu de poliţişti, de vehicule ale securităţii şi de camioane ale armatei. Bishop frână în faţa unui baraj de soldaţi înarmaţi instalaţi în mijlocul şoselei.

Un sergent, cu o faţă bovină, se apropie fără grabă de vehicul. Barrabas îi dădu actele pe geam.

— Ah! zise bănuitor sergentul. Americanii.

Ofiţerul strânse din buze şi le aruncă o privire plină de antipatie, după care se dădu la o parte ca să-i lase să treacă.

Barrabas nu terminase încă. Deschizând portiera, se adresă sergentului, în timp ce acesta se depărta.

— Hei, tipule!

Sergentului nu-i plăcu tonul, dar Barrabas era o persoană importantă.

— Mda? răspunse sergentul.

— Unde e Snider? Maiorul Snider.

— La cartierul general din Johannesburg. Va fi acolo toată noaptea.

Sergentul îi întoarse spatele şi se apropie de un grup de prizonieri, care era împins într-o dubă.

— Îi pregătim de lucru, conchise el cu o plăcere evidentă.

Nile intră în vehicul şi Bishop conduse mai departe Land Rover-ul.

— Colonele, ai remarcat ce se petrece acolo? zise pilotul, arătând cu degetul spre stânga.

În mijlocul unui câmp, pe o platformă de aterizare improvizată pentru elicoptere, se puteau vedea câteva aparate. Spoturi portabile înconjurau zona şi câţiva soldaţi transmiteau semnale de aterizare unui alt aparat, cel al câtorva ofiţeri, veniţi să arunce o privire asupra derulării evenimentelor.

— Sunt nişte vechi Kiowa, remarcă Bishop. Poate şterpelim unul? sugeră el.

— Bună idee, zise Barrabas. Alex, Lee, ajutaţi-l pe Bishop să piloteze acest aparat, pe care ar fi trebuit să-l primim în cursul dimineţii.

— Va fi o adevărată plăcere, răspunse Nanos, care abia aştepta să treacă la acţiune.

— Şi eu? interveni Claude Hayes, lungit pe podeaua maşinii.

— Ţie îţi rezerv altceva, Claude, explică Barrabas.

Apoi se întoarse spre Bishop, arătând spre vehiculul luxos al lui Krudd, garat într-un loc mai ferit de şirul lung de vehicule.

— Apropie-te de Rolls-ul maro, acolo.

În acel loc, circulaţia se reducea la câteva dube, care părăseau oraşul încărcate de prizonieri.

— Ce ai de gând să faci, colonele? întrebă Bishop.

— Să-mi dau seama dacă domnul Krudd ştie să ia decizii sănătoase. Peste cât timp să vin la voi?

— Ei bine, răspunse Bishop, dacă nu ne întoarcem peste cincisprezece minute…

— Uitaţi de existenţa noastră şi plecaţi, conchise Alex, scotocind prin buzunare ca să-şi verifice muniţiile.

Lee şi grecul luară câteva încărcătoare de Uzi. Bishop conduse vehiculul în spatele Rolls-ului şi mercenarii părăsiră Land Rover-ul.

Alergând prin iarba care creştea de-a lungul drumului, Lee, Nanos şi Bishop făcură un arc de cerc mare, care îi duse în spatele zonei de aterizare a elicopterelor. Pe una dintre laturi, câmpul avea o pantă uşoară, care le permise să observe scena de la vreo zece metri distanţă de acţiune.

Trei elicoptere erau în aşteptare, într-o poziţie puţin mai

retrasă. Un aparat tocmai decolase, ca să lase locul altuia.

Cu faţa încadrată de căşti, un tip primea mesaje prin intermediul unor aparate de comunicaţie instalate într-o camionetă.

— OK. Există două mijloace ca să ajungem acolo, zise Alex. Primul: ne ducem jos, luăm un aparat şi, dacă cineva încearcă să ne împiedice, îl lichidăm.

— Şi a doilea mijloc? întrebă Bishop, nu prea convins.

— Ne ducem acolo, luăm un elicopter şi lichidăm pe oricine vrea să ne împiedice.

Grecul era cu siguranţă un om care se mulţumea cu o simplitate dusă la extrem.

— Alex, eşti…

— Ce sunt, Bishop?

— Hei, calmează-te!

— Lăsaţi gura amândoi! se răsti la ei Leona. Uitaţi-vă mai bine ce se întâmplă.

Doi piloţi se apropiau de camioneta în care se aflau gecile lor, ca şi cum s-ar fi pregătit de zbor.

— Mai există un mod de a acţiona în aşa fel încât nici măcar să nu-şi dea seama. Voi, băieţi, în timp ce vă duceţi la elicoptere, eu mă voi strecura lângă camionetă, ca să aflu ce aparat va decola primul. Pe urmă…

— Am înţeles! o întrerupse Bishop, căruia ideea i se părea strălucită.

— Şi noi cum vom şti în ce aparat să urcăm? zise Nanos.

— Aş putea aprinde o brichetă. Cu toate luminile din jur, nimeni nu va observa nimic.

— N-am brichetă, nu fumez, replică Nanos.

— Nici eu, spuse Bishop.

— La dracu’! Aş fi preferat să aveţi obiceiuri proaste decât să vă certaţi pentru toate tâmpeniile! Bine, voi face în aşa fel încât să ajung la voi înaintea piloţilor. Nu uitaţi să faceţi asta.

Leona băgă degetele în pământ şi îşi mânji faţa.

— Bună idee, zise Nanos.

Cei doi bărbaţi o imitară rapid pe tânăra femeie, apoi începură să se târască prin iarba înaltă. Nanos şi Bishop se refugiară în spatele colinei, pe care o ocoliră ca să se apropie de partea din spate a celor trei aparate.

Leona ajunse în apropierea camionetei, în faţa căreia cei doi piloţi flecăreau, bând cafea. Operatorul radio vorbea cu repeziciune în aparatul său, încercând să atragă atenţia unui

responsabil aflat de partea cealaltă a liniei.

Lee Hatton se strecură cu agilitate şi fără zgomot sub camionetă.

— Numărul doi, băieţi! zise, în sfârşit, operatorul radio. Şi mai repede! Am alt aparat care soseşte. Plecaţi acum.

Lee nu mai avea timp să-i prevină pe Nanos şi Bishop.

*

* *

Grecul şi pilotul canadian ajunseră în apropierea elicopterelor când îi văzură pe cei doi piloţi alergând în aceeaşi direcţie.

— Ce folosim ca să…

Bishop anticipă, desfăcând rapid breteaua pistolului-mitralieră Uzi. Alex înţelese imediat.

— Se îndreaptă spre al doilea elicopter, zise Geoff.

— Şi Hatton! îi aminti Nanos.

— O să vină şi ea imediat.

Cei doi mercenari ţâşniră din iarba înaltă şi alergară spre marginea zonei de aterizare.

Uşa din spate a elicopterului nu era încuiată. Bishop urcă primul şi se ghemui în spatele scaunului pilotului. O clipă mai târziu, Alex urcă şi el şi luă poziţie alături de Bishop.

După câteva secunde, cei doi ofiţeri urcară la bord pe uşile laterale, se instalară şi îşi legară centurile. Pilotul aprinse tabloul de bord şi porni motoarele. Nici unul dintre ei nu se gândi să se uite peste umăr.

Mare greşeală!

Curelele fine alunecară brusc în jurul gâturilor lor, pe care Bishop şi grecul le strânseră într-o sincronizare impecabilă. Tipii se zbătură violent, dar era prea târziu. Limbile le ieşiră din gură şi agonia se instală rapid. Bishop îşi strânse şi mai tare victima de gât şi rugă cerul ca moartea să pună rapid stăpânire pe bietul om. În sfârşit, spasmele pilotului deveniră mai rare, apoi corpul deveni inert. Victima lui Nanos trăi doar câteva secunde în plus.

Cooperând fără zgomot şi prompt, grecul îl ajută pe Bishop să transporte cadavrul în şapte, în fuzelaj.

Geoff îi scoase geaca de piele şi o îmbrăcă el.

— Auzi, un tip cu o lampă ne face semne, strigând ceva.

— E semnalizatorul, şi ne cere să decolăm, îi explică rapid Bishop.

— Grăbeşte-te, vine încoace!

— Ridică în sus celălalt cadavru!

Geoff zări o şapcă pe podea şi o puse imediat pe cap, apoi se

aşează la manşă.

— Ce tot faceţi acolo? bombăni o voce afară. Semnalizatorul stătea la şase-şapte metri de aparat. Bishop spori debitul gazului şi aprinse lămpile exterioare de semnalizare. Palele luară viteză.

— Nici o problemă, strigă el prin geamul deschis. Plecăm!

— Ia de-aici grămada asta de fiare, fir-ar să fie!

Zgomotul puternic al motoarelor acoperi vocea tipului.

Bishop ridică încet elicopterul deasupra solului.

— Hatton! murmură Nanos cu vehemenţă, din spatele scaunului.

— O vom recupera.

La altitudinea cuvenită, Bishop întoarse aparatul în direcţia luminilor oraşului Johannesburg. Alte două elicoptere aterizau în acelaşi timp, provocând o diversiune pentru semnalizator şi toţi cei care urmăriseră decolarea lor. Geoff duse aparatul deasupra câmpului, ridicându-se gradat.

— Ai remarcat ce avem pe flancuri? strigă Bishop.

Alex aruncă o privire rapidă. Elicopterul Kiowa avea un armament bilateral.

— E un montaj de tir XM-27, îi explică Bishop. Comenzile sunt aici, pe tabloul de bord al copilotului.

— Fantastic!... Hei, n-o uita pe Hatton! îi reaminti el lui Bishop.

— Uită-te jos dacă o vezi!

Grecul scrută întunericul din jur.

Bishop stinse luminile aparatului şi redresă lent elicopterul spre zona de aterizare, ca să localizeze poziţia Leonei.

*

* *

Lee Hatton văzu aparatul decolând în clipa în care nu ajunsese la jumătatea traseului. Înjură, aruncă pistolul-mitralieră Uzi pe umăr şi o porni în fugă spre drum, cu ochii la aparatul Kiowa, care se deplasa deasupra câmpului, fără să fie sigură că Bishop şi Nanos se aflau la bord. Brusc, luminile se stinseră şi elicopterul dispăru pe fondul cerului nopţii. Atunci, ştiu că aparatul se afla în mâinile mercenarilor.

Marea umbră neagră a elicopterului Kiowa trecu curând pe deasupra capului ei, agitând aerul în jurul său, în timp ce cobora ca o pasăre de pradă. Lee se opri şi agită braţele, crezând că puteau să o vadă, dar hainele ei de culoare închisă şi faţa înnegrită de pământ o făceau aproape invizibilă în întuneric. Trebuia să fluture ceva deschis la culoare, şi nu-i veni în minte decât un singur lucru. Tânăra femeie desfăcu, foarte repede,

cămaşa, o ridică şi îşi scoase sutienul alb, pe care îl flutură în aer.

Câteva secunde mai târziu, elicopterul se răsuci şi îşi îndreptă botul în direcţia ei. Lee aruncă imediat sutienul şi începu iar să alerge.

Aparatul lunecă deasupra solului în dreptul umerilor, în momentul în care ea se avântă în spatele lui. Un junghi o străfulgeră brusc într-o parte. Văzu uşa din spate a elicopterului Kiowa deschizându-se şi se forţă să alerge mai repede. O mână ieşi din elicopter. Nanos...

Lee ştia destule despre acele aparate ca să-şi dea seama cât de greu îi era lui Bishop să menţină o viteză atât de mică aşa de aproape de sol. Pasărea de oţel acceleră exact în clipa în care Lee urma să apuce mâna grecului. Alex strigă câteva cuvinte, agitând braţul, ca să o îndemne să se apropie. Strângând din dinţi, ea alergă şi mai repede. Nanos întinse din nou mâna. Degetele lor se atinseră uşor, palmele se prinseră una de alta, şi Alex strânse cu fermitate încheietura mâinii ca să o tragă spre el. Lee îşi simţi picioarele părăsind solul, în momentul în care aparatul lua altitudine. Apoi Nanos o ridică lent până la nivelul podelei, şi tânăra femeie se agăţă de ea. În sfârşit, putu să urce picioarele ca să ajungă pe burtă în interiorul fuzelajului. Grecul închise imediat uşa în urma ei.

— N-ai păţit nimic? întrebă Bishop.

Lee înghiţi în sec şi dădu din cap, în timp ce îşi trăgea sufletul. Plămânii o dureau la fiecare respiraţie.

— Nu, e bine, răspunse Alex, gâfâind aproape la fel ca şi ea.

Leona îşi dădu seama, în acelaşi timp cu Nanos, de starea puţin convenţională în care se afla. Cu sânii goi, cu cămaşa desfăcută, cu cureaua armei peste piept, Lee semăna cu o amazoană. Îşi încheie cămaşa şi izbucni în râs.

— Deci, asta am văzut mişcându-se jos? zise Nanos.

— Am fost sigură, Alex, că nu vei putea să nu vezi un sutien, răspunse Lee, scoţându-şi cureaua pistolului-mitralieră Uzi de după gât. Trebuie să scăpăm de ăsta, adăugă ea, arătând spre cadavrul pilotului de pe scaunul din faţă.

*

* *

La bordul Land Rover-ului, Barrabas îşi scotea haina ca să-şi desfacă tocul de piele, pe care i-l întinse lui Hayes, împreună cu pistolul său Browning Hi-Power. Apoi scoase din buzunar un încărcător de treisprezece gloanţe de 9 mm parabellum.

— Ăsta ar putea să-mi confere o autonomie de cel puţin un minut, remarcă Hayes, punându-şi tocul la subsuoară.

— Cel puţin, până când găseşti o puşcă automată, adăugă Nile.

— Aveam un AK-47, când am sosit în Africa de Sud. Dar l-am dat pe grâu şi mâncare. Nu poţi mânca gloanţe.

— Aşteaptă aici cu Paul şi cu fata, zise colonelul. Mă duc să-i cer câteva explicaţii lui Krudd.

Nile coborî din Land Rover şi se apropie de Rolls, unde Krudd aştepta la volan. Bătu în geam şi se uită ţintă la industriaş. Dând cu ochii de el, Krudd tresări violent şi apăsă imediat pe butonul de blocare automată a portierelor. Barrabas sprijini ţeava pistolului-mitralieră Uzi de geam. Krudd coborî lent geamul şi se uită la ţeava armei care i se lipi de frunte.

— Dă-te mai încolo, îi ordonă Barrabas.

Apoi deschise portiera şi urcă în maşină. Industriaşul trecu pe scaunul pasagerului, vru să protesteze, dar Nile îi vârî ţeava în gură.

— Gândeşte-te la asta, Krudd, şi în timp ce te gândeşti la pagubele pe care le-ar putea face câteva gloanţe în capul tău de ticălos, spune-mi unde se află adevăratul episcop Toto.

Krudd începu să tremure şi saliva i se scurgea pe ţeava armei.

— Nu ştiu! mormăi el.

— Cum, nu ştii, Krudd? Priveşte la degetul meu pe trăgaci şi gândeşte-te la gloanţele care îşi vor croi drum prin creierul tău.

Barrabas vârî şi mai adânc ţeava armei, împingând pe spate capul lui Krudd. Cuprins de spasme, industriaşul clănţănea din dinţi pe ţeava metalică a armei.

— Nu ştiu! repetă el cu o voce ascuţită.

— Cine ştie?

— Snider, răspunse Krudd, tremurând din ce în ce mai tare.

— Unde e acum?

Barrabas trase uşor arma din gura lui.

— La Johannesburg.

— Bine. Acum ar fi bine să-mi spui cum îl pot contacta, pentru că, dacă nu ştie, o s-o păţeşti rău de tot.

Barrabas îl eliberă complet de Uzi, fără a pune, totuşi, capăt ameninţării. Wilhelm să mai linişti puţin, dar continuă să tragă cu ochiul la ţeava neagră.

— Trebuie să ne întâlnim la mine acasă, răspunse el. La şase dimineaţa, ca să pregătim consacrarea episcopului. Snider va fi prezent.

— Foarte bine, Krudd.

— Cei vei face cu… cu mine?

— Asta depinde de tine. Deocamdată, voi coborî din maşină şi vreau să treci încet în faţă, foarte încet. Pe urmă vom merge spre Land Rover. Ai înţeles?

Krudd dădu din cap, grăbit să coopereze. Barrabas luă cheile maşinii, din pură precauţie instinctivă, apoi se dădu în spate şi deschise portiera. Imediat ce puse piciorul pe asfalt, îl apucă pe Krudd de cămaşă, îl trase spre el ca să-l facă să coboare şi îl împinse până la Land Rover.

— Mâinile pe capotă!

Krudd ezită o secundă, puţin obişnuit să primească ordine. Colonelul îl apucă zdravăn, îl lipi de caroserie şi îi puse mâinile pe acoperiş, apoi îi înfipse ţeava armei între omoplaţi.

— Hayes! strigă el.

Negrul scoase capul afară din maşină.

— Cât e ceasul? întrebă Nile.

— Douăsprezece noaptea.

— Krudd pretinde că numai Snider ştie unde se află adevăratul episcop Toto, iar Snider nu va fi disponibil decât la ora şase, la conac.

— Îl crezi?

— Nu ştiu.

— Înseamnă că mai avem şase ore.

Soweto ardea mai departe de cealaltă parte a câmpului şi, în spatele lor, drumul era încă plin de poliţişti şi de trupe militare.

— De fapt, dacă mă gândesc bine… începu Nile. Ţii să recuperezi diamantul de care mi-ai vorbit?

Hayes dădu din cap.

— Ei bine, s-ar zice că avem câteva ore la dispoziţie şi un mijloc excelent de acces în mină, zise Barrabas, împungându-l cu ţeava armei în spate pe Krudd.

— Mi se pare o idee bună, colonele. Ce facem cu Paul şi cu fata?

Numele lui Paul îl făcu pe Krudd să tresară.

— Mda, Krudd, exact. Fiul tău Paul trăieşte, foarte aproape de aici, în acest Land Rover, confirmă Barrabas. Claude, vino să-mi iei locul un minut, vreau să le vorbesc câteva clipe.

Hayes scoase revolverul, lipi faţa industriaşului de maşină şi îi puse ţeava armei în ceafa.

— Nu te grăbi, colonele.

Barrabas urcă în Land Rover şi se uită la cei doi tineri. Aşezată

pe podea, Athustra se liniştise. Paul, întins cu ochii închişi, îşi venise în fire.

— Cum vă simţiţi?

— Foarte bine, colonele, răspunse Paul cu o voce fermă, indicând astfel că-şi recăpătase din vitalitate.

Acum părea în afara oricărui pericol.

— Unde se află acel loc de care a vorbit Samora? o întrebă Nile pe tânăra femeie.

— Lesotho, răspunse ea.

Lesotho, mică ţară independentă, situată la sud de Johannesburg, înconjurată în totalitate de Africa de Sud, semăna cu o insulă de libertate în mijlocul unui ocean de ţinuturi nemiloase.

— Dacă reuşim să trecem frontiera, vom putea să zburăm oriunde în siguranţă.

— Ştii să conduci? întrebă Nile.

Tânăra femeie dădu afirmativ din cap.

— Foarte bine, veţi lua Rolls-ul.

— Vom avea nevoie de două ore şi jumătate ca să ajungem la frontieră.

— Şi barajele?

— Cunosc bine drumurile ţării. În această maşină, nimeni nu va îndrăzni să ne oprească.

— Îl vei duce pe Paul în Lesotho, zise Barrabas. Noi mai avem o treabă. Paul, vrei să vorbeşti cu tatăl tău?

Tânărul se uită o clipă fix la mercenarul cu păr alb, apoi îşi feri privirea şi răspunse:

— Nu.

Nile se pregătea să coboare.

— Stai! strigă Paul.

— Da?

— Vreau să-mi cer scuze, colonele.

— De ce?

— Pentru că… pentru că n-am avut încredere în dumneata.

— Nu aveai de unde să ştii.

— Da, dar ar fi trebuit să bănuiesc. N-am făcut niciodată nimic bun înainte de a reveni în această ţară. Dar când am văzut ce se petrecea cu adevărat, ei bine…

Făcu o pauză, apoi continuă:

— … mama m-a dus departe de-aici pentru că voia să mă educe ca un american, ca ea. Spunea că americanii ştiu să deosebească binele de rău, contrar sud-africanilor, şi că atunci

când un american descoperă ceva rău face tot ce poate ca să schimbe asta. N-am putut să suport ce se întâmplă aici.

— Atunci, ai făcut ceva.

— Cel puţin, am încercat.

— Ai reuşit. Era nevoie de mult curaj.

— Athustra m-a ajutat foarte mult.

Paul adresă un zâmbet tinerei africane.

— Aici nu avem dreptul să ne întâlnim, continuă el. Nici să ne iubim.

— Ai două motive ca să pleci, spuse Barrabas.

Zgomotul crescând al unui elicopter acoperea treptat zarva pe care o făceau trupele care invadaseră Soweto.

— Poţi să mergi? îl întrebă pe Paul.

— Cred că da.

Nile deschise portiera Land Rover-ului şi îl ajută să se ridice. Elicopterul cobora lent deasupra drumului.

— Du-l pe Krudd în elicopter, îi ordonă el lui Claude. Hatton şi Nanos alergau deja înaintea lor. Industriaşul fu dus până la aparatul Kiowa, în timp ce Nanos îl ajuta pe Barrabas să-l transporte pe Paul pe scaunul din faţă al Rolls-ului. Athustra urcă la volan şi demară imediat.

— Unde mergem, colonele? strigă Geoff ca să se facă auzit.

— Spre est! răspunse Nile, trântindu-se pe unul dintre scaune, lângă Wilhelm Krudd.

Acesta, încremenit, palid la faţă, privind pe furiş la armele lui Nanos şi Hatton, se simţea îngrozitor.

Barrabas îşi îndreptă şi el arma spre industriaş, fixându-l cu răceală. Krudd îşi feri imediat privirea.

— Zburăm spre mina de diamante a lui Krudd. Proprietarul ne va indica drumul cu cea mai mare bucurie.

Wilhelm Krudd nu părea, totuşi, doritor să coopereze.

CAPITOLUL XVII

Poliţia privată a lui Krudd aşteptă aterizarea elicopterului securităţii în mijlocul curţii protejate de gardul electrificat.

Paznicii alergară spre aparat şi luară imediat poziţie de drepţi când îl văzură pe Wilhelm Krudd coborând, însoţit de americanul cu păr alb, de o femeie şi de un negru. Nanos şi Bishop îmbrăcaseră uniformele victimelor lor, după care le aruncaseră de la bord.

Încet, şeful poliţiei private se apropie de Krudd, cu o suspiciune evidentă faţă de însoţitorii săi. Nu erau gărzile de corp obişnuite ale industriaşului.

— Totul este în regulă, căpitane Jenkins, îl linişti Krudd. Aceşti oameni lucrează pentru mine. Vreau să cobor în mină pentru o verificare.

— Foarte bine, domnule, răspunse ofiţerul, dându-se la o parte.

Krudd îi conduse pe mercenari până la una dintre clădirile din curte.

— Trebuie să ne îmbrăcăm, domnilor. Este interzis să se între în mină fără cască, fără salopetă şi fără încălţări potrivite.

Barrabas aruncă o privire spre Hayes.

— Avem nevoie de lanterne sau de căşti de miner.

— Căştile vor fi de ajuns, Krudd. Pentru restul nu avem timp.

Industriaşul îi conduse în marele hangar, servind drept vestiar şi spălător. Locul, bine luminat, era ocupat de câţiva membri ai personalului, care măturau, aşteptând întoarcerea la suprafaţă a echipei de noapte. Krudd luă patru căşti şi îi duse, în sfârşit, pe mercenari în faţa ascensorului, alături de care operatorul stătea într-o cabină de comandă.

— Lee, vei rămâne aici, îi murmură Nile tinerei femei. Supraveghează-l pe acest tip. Nu vreau să aducă ascensorul sus înainte de întoarcerea noastră.

Lee Hatton dădu din cap şi luă poziţie în faţa cabinei. Krudd şi mercenarii urcară în ascensor şi începu coborârea lentă.

— Mă îndoiesc că veţi scăpa, zise tăios Krudd.

— De ce? Până acum totul merge bine, nu?

— Până la urmă, cineva va bănui ceva, răspunse Krudd, aranjându-şi reverele hainei deasupra gulerului desfăcut al cămăşii. Ţara noastră este pregătită pentru inşi de teapa

voastră.

Barrabas puse ţeava pistolului-mitralieră Uzi sub bărbia industriaşului ca să-i ridice capul.

— Adu-ţi aminte doar de asta, Wilhelm, şi fă în aşa fel încât să nu păţeşti nimic.

După câteva clipe, ascensorul se opri într-o imensă grotă văruită. Deşi pustiu, spaţiul se umplea de zgomotul uneltelor care loveau în stâncă, al cărucioarelor care se deplasau pe şine şi al strigătelor contramaiştrilor, care răsunau în vechile galerii vulcanice.

Hayes încercă un moment să se orienteze.

— Îţi aminteşti drumul? întrebă Barrabas, sperând ca întrebarea să fie doar o simplă glumă.

— Sper, colonele, răspunse Hayes, luând conducerea micului grup.

După câteva minute, Claude reperă micul pasaj datorită barierei de lemn care oprea trecerea. Întunericul de pe culoar era de nepătruns.

Cei trei bărbaţi aprinseră căştile şi se pregătiră să intre, dar Claude ridică o mână ca să-i oprească. Un grup de mineri venea spre ei, prin galeria mare, ducându-se probabil să bea o cafea.

Minerii încetară să mai râdă şi să mai flecărească când îi văzură pe albi. În timp ce se apropiau, Hayes îl recunoscu pe Nkono în centrul grupului.

— O, la dracu'! murmură Claude.

Nkono îl identifică imediat pe negrul american, şi minerii care îl urmau încetiniră pasul. Negrul xhosa îi aruncă o privire plină de ură, dar trecu fără să se oprească.

Hayes oftă uşurat.

— Cine era? întrebă Barrabas.

— E o întreagă poveste, colonele. Ţi-o spun mai târziu.

Hayes trecu peste barieră şi intră în micul tunel.

După câteva minute, cei trei bărbaţi ajungeau la capăt, şi Claude se lăsă în genunchi pe pământul plin de pietre, începând să sape cu mâna la baza peretelui.

— Gata, zise Hayes, după câteva clipe, ştergând suprafaţa transparentă a unei pietre enorme.

— Ăsta e diamantul? întrebă Nile.

— În stare brută, el nu reprezintă cu adevărat o piatră preţioasă, explică Hayes, degajând şi mai mult gemă. Uită-te ce mare e…

— Incredibil, murmură Krudd, complet uluit, uitând o clipă

situaţia în care se afla.

Hayes săpă mai departe şi apucă diamantul cu amândouă mâinile, ca să-l tragă afară. Piatra nu se mişcă nici un centimetru. Făcu o nouă tentativă, fără să ajungă la nici un rezultat.

— Colonele, nu se poate face nimic. Avem nevoie de unelte ca să spargem stânca din jur.

— Poţi să faci rost?

— Te aştept aici împreună cu Krudd.

Hayes dispăru în întuneric şi înaintă până la intrarea tunelului.

Imediat ce trecu bariera, şase mineri africani apărură în faţa lui. Cel mai înalt, din centru, nu era altul decât Nkono. De data asta, toţi aveau în mână bastoane.

— Acum îţi vom da o lecţie, spuse Nkono cu o voce ameninţătoare, făcând un pas înainte.

Hayes trecu rapid în revistă posibilităţile: să se bată, să fugă sau să discute.

Optă pentru ultima soluţie.

— Nkono, trebuie să mă crezi. Vin din… din nordul Africii. Lupt pentru eliberarea Azaniei. Am nevoie de ajutor, nu de o luptă cu tine. Eşti african ca şi mine.

Nkono nu păru deloc convins şi continuă să înainteze spre adversarul său. Prietenii săi făcură la fel.

Metalul rece al revolverului, lipit de piele, sub cămaşă, îi aminti lui Hayes că deţinea un mijloc de apărare mult mai eficace. Arma ar fi făcut mult zgomot în galeriile subterane, dar, dacă ar fi fost nevoie, nu ar fi ezitat să o folosească.

Nkono se opri, smulse o bâtă din mâinile unuia dintre oamenii lui şi o aruncă inamicului său.

— Bate-te! Vom vedea care e mai tare!

— Nu, suntem fraţi şi vin spre tine ca un frate, cerând ajutor. Pentru *chimurenga.*

Acest cuvânt, care însemna „luptă pentru eliberare”, provocă o reacţie clară în rândul minerilor care îl însoţeau. Nkono îi calmă imediat, apoi se apropie de Hayes, cu degetele vizibil crispate pe bâtă.

Claude insistă până la capăt:

— Vin să vă ajut să luptaţi şi, în loc de asta, vreţi să luptaţi împotriva mea. Ar trebui să vă întoarceţi împotriva celor care vă ţin în sclavie. Priveşte! exclamă el, strângând brusc de gulerul cămăşii, rupând ţesătura şi descoperind astfel tatuajul ciudat de pe piele.

În rândul minerilor bantu se auziră exclamaţii.

Atunci când Claude Hayes îşi conducea oamenii în războaiele din Mozambic, cerea fiecărui om de-al său să-şi tatueze semnul panterei ca talisman, ca să-l protejeze în cursul bătăliilor. Dar poate că numai faptele sale de vitejie îi permiteau să supravieţuiască ambuscadelor şi luptelor, acolo unde luptătorii obişnuiţi eşuau. Astfel, pantera devenise simbolul şansei şi invincibilităţii. De aici se născuse legenda lui Kwati Umba, Războinicul Nemuritor. Şi puterea acestei legende o făcuse să traverseze Africa, peste tot unde oamenii luptau ca să-şi recapete libertatea.

Nkono se uită fix la tatuajul de pe pielea lui Claude, cu aceeaşi expresie ameninţătoare. Oamenii săi aşteptau în tăcere, temându-se de hotărârea şefului lor.

Brusc, negrul se lăsă în jos, luă bâta lui Hayes şi i-o întinse prieteneşte.

— Pentru Kwati Umba, zise el, zâmbind.

*

* *

Barrabas şi Krudd aşteptau întoarcerea lui Claude Hayes. Grota fu invadată de zgomotul paşilor mai multor persoane.

Nile îl împinse pe industriaş în spatele lui, lipindu-l de perete, gata să riposteze oricărei agresiuni. Vreo şase fascicule de lanterne inundară pasajul subteran.

Vocea lui Hayes răsună până la el.

— Totul e în regulă, colonele. Vin cu prieteni care or să ne ajute să săpăm.

Ajunşi la faţa locului, Nkono şi echipa lui se puseră imediat pe treabă. Diamantul părea că se măreşte pe măsură ce era degajat.

Nkono se lăsă în genunchi ca să vadă cum progresau lucrările.

— Ar mai fi nevoie de încă o oră, dacă îl vreţi întreg, anunţă el, dar îl putem sparge acum. Asta va lăsa o bucată mică în interior, cam de mărimea asta, zise el, arătând cu mâna ceva de mărimea unui grepfrut.

Hayes se întoarse spre Barrabas.

— Sparge-l! ordonă colonelul.

— Nu! strigă Krudd.

Toate privirile se îndreptară spre el.

— Dacă faceţi asta, s-ar putea să-l spargeţi tot, explică el. Se va sparge în bucăţi, ca parbrizul unei maşini.

— E adevărat, confirmă Barrabas. Dar, ca să-l scoatem, va

trebui să săpăm mult timp în jurul lui, şi asta înseamnă să pierdem mult timp.

— Să-l spargem, spuse Hayes.

Minerii se plasară în faţa diamantului şi trecură la treabă.

Nkono le dădu semnalul.

Apăsară împreună pe leviere, cu muşchii încordaţi, unindu-şi astfel forţele. Piatra se detaşă brusc de perete, cu o pârâitură scurtă, şi se rostogoli într-o singură bucată până la picioarele lui Claude.

Minerii zâmbiră radioşi. Unul dintre ei îşi scoase cămaşa, înfăşură diamantul şi i-l întinse lui Kwati Umba. Piatra preţioasă cântărea probabil vreo zece kilograme.

Hayes strânse mâna pe care i-o întindea Nkono.

Apoi se întoarse spre Barrabas.

— Să mergem, colonele.

*

* *

Ascensorul ajunse curând la suprafaţă, unde îi aştepta Lee. Hayes transporta diamantul ca pe un nou-născut în scutece.

— Acest diamant valorează milioane, murmură Krudd, în timp ce era împins afară din ascensor. Milioane!

— Va aduce şi mai mult mişcării de rezistenţă când va fi expus la Maputo, ca simbol al luptei lor, replică Hayes.

— Nu veţi scăpa, bombăni Krudd.

Barrabas se uită cu răceală la industriaş, a cărui privire strălucea în mod ciudat de când găsiseră diamantul. În timp ce străbăteau drumul spre elicopter, ochii său căutau cu disperare o cale de fugă.

— Nu încerca, îl preveni Hayes.

— Ce să încerc?

— Să fugi. Dacă crezi că nu voi îndrăzni să te denunţ în faţa gărzilor, te înşeli amarnic.

Nile spera ca industriaşul să nu-l pună la încercare.

Lee li se alătură în vestiare, unde se debarasară de căşti.

Krudd o luă brusc la fugă spre uşa de la ieşire.

— Îndreptaţi-vă spre elicopter! ordonă colonelul, gonind în urma fugarului.

Traversând o curte mică, cu o rapiditate surprinzătoare, industriaşul alerga în direcţia unei uşi duble, care dădea spre o altă parte a clădirii. Cunoaşterea locului îi conferea un avantaj mare faţă de colonel.

Nile se opri în faţa intrării sălii mari a maşinilor de prelucrare a

diamantelor. La extremitatea sa, o bandă rulantă servea la transportarea diamantelor brute, pe vreo treizeci de metri, până la o cuvă mare de concasare, după care aterizau pe o sită enormă. Uzina, pustie noaptea, era vag luminată de câteva spoturi exterioare, a căror lumină pătrundea prin geamurile opace.

Krudd se strecura lent printre maşini, în direcţia unei uşi de la celălalt capăt al încăperii imense.

Barrabas continuă să-l urmărească în penumbră.

Apoi, brusc, industriaşul dispăru.

Nile se opri şi ascultă cu atenţie. Fugarul se putea afla în spatele oricărei maşini sau chiar sub ea.

Îşi lăsă privirea să se obişnuiască cu semiobscuritatea şi ocoli încet banda rulantă, până la tabloul de comandă. Acolo, urcă pe micul birou şi privi sala de sus.

La câţiva metri de el, Krudd se repezi brusc într-un spaţiu degajat, până la banda transportoare, care despărţea uzina în două. Pentru că nu se putea strecura dedesubt din cauza mecanismului, încercă să o escaladeze, tentativă încetinită de lipsa de supleţe şi de greutatea sa destul de mare.

Aruncând o privire rapidă spre butoanele pupitrului de comandă, Barrabas reperă butonul mare, de culoare verde, de punere în mişcare, pe care îl apăsă cu piciorul în momentul în care Krudd, în picioare pe banda rulantă, o lua la fugă ca să ajungă la ieşire. Duduitul motoarelor precedă mişcarea transportorului, care demară cu o smucitură bruscă.

Surprins, industriaşul îşi pierdu echilibrul şi căsoi greoi pe banda rulantă. Banda transportoare îl apropia puţin câte puţin de cuva concasoare.

Paralizat de groază, Krudd era incapabil să facă vreo mişcare ca să coboare. Strigătele sale de spaimă rămâneau blocate în gât. Reuşi să pronunţe decât un singur cuvânt:

— Ajutor… zise el cu o voce slabă, sugrumată.

Banda transportoare înainta inexorabil, spre concasorul aflat la trei metri de el.

Nile se uită din nou la pupitrul de comandă, găsi butonul de oprire, dar nu ţinea să-l folosească. La capătul benzii rulante, o mică scară metalică ducea la platforma ce permitea muncitorilor să urmărească buna funcţionare a maşinilor.

Barrabas coborî de pe birou, urcă treptele şi ajunse pe pasarelă în momentul în care Krudd ajungea la capătul benzii rulante. Puse jos pistolul-mitralieră Uzi, întinse un braţ deasupra

benzii şi îl apucă pe Krudd de gulerul cămăşii, mai înainte ca acesta să se fi rostogolit în cuvă. Picioarele industriaşului se agitau în gol, la mai puţin de trei metri deasupra fălcilor gigantice, care scrâşneau ca o imensă gură înfometată.

— Ajută-mă! Te rog, ajută-mă! imploră Krudd, apucându-se de braţul colonelului.

Degetele lui Barrabas cedau sub greutatea industriaşului. Venele braţului se umflau şi pielea se înroşea din cauza efortului.

— Dă-mi drumul la braţ, Krudd! îi ordonă el. Relaxează-te, vom discuta. Şi, dacă răspunsurile tale îmi vor fi pe plac, te voi scoate de-aici.

Krudd respira sacadat, cu faţa stacojie şi plină de sudoare. Barrabas îl apucă şi mai bine de gulerul cămăşii şi industriaşul nu se mai zbătu.

— Te rog, trage-mă sus. Te rog.

Gulerul se rupse puţin şi Krudd se apropie cu câţiva centimetri de o moarte sigură. Gemu înspăimântat şi se strădui să stea cât mai nemişcat.

— Îţi voi spune unde e Toto, zise el. Am minţit, ştiu unde e ascuns. Îţi voi spune totul, dar trage-mă de-aici!

— Unde e? mormăi Barrabas.

Braţul începu să tremure şi să slăbească strânsoarea, din cauza greutăţii industriaşului. Nu ştia cât timp va putea să-l mai ţină aşa.

— Întâi, scoate-mă de-aici, zise Krudd.

Cămaşa pârâi din nou, apropiindu-l în mod periculos de sfârşit.

— Unde e episcopul? insistă Nile.

— La monumentul Voortrekker. Trage-mă sus, te rog!

Barrabas înfăşură lent pânza ruptă după pumn şi începu să-l tragă în sus pe Krudd. Acesta, cuprins de panică, se prinse din nou de braţul colonelului.

— Nu! se răsti Nile.

Industriaşul îi dădu drumul cu precauţie.

— Vreau să ştiu *exact* unde se află!

— Într-un adăpost atomic, sub monument. În spate e o uşă, după ce treci prin grădină. Repede!

Folosind cealaltă mână ca să se ţină de balustrada scării, colonelul îl trase încet în sus. Conspiratorul ridică braţele ca să se agaţe de cel al lui Barrabas.

Cămaşa se rupse chiar în acea clipă.

Cu un urlet demenţial, se lovi de fălcile concasorului, aruncă o ultimă privire spre Nile şi pronunţă o ultimă şi zadarnică chemare

în ajutor.

Moartea lui fu rapidă.

Maxilarele îl apucară cu aviditate şi îl făcură să dispară în câteva secunde. Rămaseră doar câteva urme de lichid purpuriu pe dinţii de oţel. Barrabas se uită o clipă la pânza ruptă pe care încă o mai strângea în mână, apoi o aruncă monstrului înfometat şi alergă la elicopter.

Destinul dăduse verdictul!

CAPITOLUL XVIII

În locul său de detenţie, sub monumentul Voortrekker, episcopul Toto căuta sprijin în rugăciune, deşi nu avea nici o speranţă în privinţa viitorului său apropiat şi a viitorului Africii de Sud.

Impostorul avea să fie peste câteva ore uns episcop de Johannesburg şi răzmeriţele care se vor produce vor nimici opoziţia faţă de apartheid pentru zeci de ani de acum înainte.

— Dumnezeule, zise el, în genunchi, cu mâinile împreunate în faţă şi cu ochii închişi. De ce m-ai părăsit?

Lacrimi mari se rostogoliră pe obrajii lui. Lacrimile suferinţei pe care o trăia simţindu-se trădat de acel Dumnezeu, pe care îl slujise întreaga sa viaţă. Poporul său era atât de aproape de victorie, mai înainte ca totul să fie distrus de cei care doreau să ţină în sclavie milioane de africani.

Se întreba unde era acum Dumnezeul său.

Deodată, uşa adăpostului subteran se făcu ţăndări. Un tip înalt şi musculos, cu faţa întunecată, intră brusc în încăpere.

— Episcopul Toto? zise el cu o voce obişnuită să comande.

Episcopul întoarse ochii spre el, aşteptând ca gloanţele să-i sfărâme capul şi să-i ducă sufletul în locuri mai liniştite. Totuşi, tipul înalt din faţa uşii îi zise:

— Am venit să te duc la Johannesburg.

În zori, elicopterul coborî deasupra proprietăţii lui Krudd. Doi soldaţi aşteptau în faţa conacului, altul hoinărea pe gazonul ud de rouă dimineţii. Puştile lor automate, de fabricaţie belgiană, FN-FAL, erau cu grijă îndreptate spre aparatul cu emblema securităţii sud-africane.

Elicopterul coti brusc, ca să zboare în direcţia casei, moment în care mitraliera lui începu să tragă cu furie. Pe terasa conacului, unul dintre soldaţi fu secerat de o rafală de gloanţe. Colegul său ridică ţeava puştii şi trase, dar era prea târziu. Corpul său fu instantaneu tăiat în două, înainte de a se prăbuşi.

Ultimul soldat rămas în mijlocul peluzei o luă la fugă spre conac ca să se adăpostească.

Elicopterul coborî la mai puţin de un metru deasupra solului în faţa casei şi mercenarii săriră din aparat unul după altul. Colonelul căzu pe terasă, îndoi genunchii şi se răsuci, trăgând în acelaşi timp trei gloanţe spre peluză.

Ultimul soldat se prăbuşi la pământ.

Hayes, Nanos şi Hatton se depărtară de aparat, în timp ce Bishop se deplasa uşor ca să aterizeze în mijlocul gazonului.

Claude apucă puşca unui soldat, în timp ce Alex şi Lee alergau spre corpul de gardă ca să lichideze restul trupei. Barrabas deschise cu o lovitură de picior uşile de sticlă de la intrarea în conac şi intră însoţit de Hayes.

Amândoi trecură prin încăperile luxoase, în căutarea biroului unde se adunau membrii vestitului „Inner Circle”. În antreu, un alt om înarmat coborî scările, agitând arma. Barrabas trase, făcându-l să coboare mai repede. Trei gloanţe de Uzi ţâşniră spre ţinta vie. Hayes îl imită imediat, trăgând cu arma sa FN-FAL.

Bucăţi de candelabru explodară într-o ploaie fină de cristale, căzând dinspre tavan. Tipul, lipit de perete de impactul fulgerător, se rostogoli pe scară, cu corpul plin de sânge.

Mercenarii nu aşteptară să ajungă până jos, ca să se îndrepte spre alte săli.

După câteva minute, localizară uşa biroului, exact în momentul în care aceasta se deschidea şi apăreau Horace Bloemvaal şi Pieter Van den Boos.

Ridicând ţeava pistolului-mitralieră Uzi, Barrabas mitralie tocul uşii deasupra capetelor lor. Bloemvaal şi complicele său ţipară şi se refugiară în interiorul încăperii, apoi închiseră repede uşa.

Hayes îndreptă ţeava armei spre broască, trase, apoi cei doi mercenari se avântară în mijlocul biroului.

Bloemvaal şi proprietarul minei de aur se îmbrânceau ca să deschidă fereastra, Henri Miller şi Richard Krudd participând şi ei la accentuarea panicii. În spatele lor, impostorul, îmbrâncit de Richard Krudd, ateriză lângă cămin.

Barrabas trase trei gloanţe în perete, în dreptul ferestrei. Tencuiala căzu ca o zăpadă albă peste conspiratorii care tresăriră, ţipând de spaimă.

— Întoarceţi-vă! le ordonă Barrabas.

Cu mâinile deja ridicate, palizi la faţă, se supuseră imediat.

— Unde… unde e Wilhelm? murmură Van den Boos.

— Nu va mai veni niciodată.

— Voi… voi…

Soneria telefonului le întrerupse întrebările.

Hayes răspunse, în timp ce Barrabas ţinea la respect şirul de conspiratori, ţeava armei sale alunecând de la unul la altul, vrând parcă să adulmece cea mai mică tentativă de evadare.

Ghemuit într-un colţ, cu capul ascuns între braţe, impostorul

negru gemea de spaimă.

Hayes spuse câteva cuvinte, apoi închise.

— Hatton şi Nanos supraveghează intrarea domeniului.

— OK.

Pe culoare se auzi un zgomot de paşi. Soseau Geoff Bishop, pilotul, şi adevăratul episcop Toto.

— Foarte bine, domnilor, staţi jos! ordonă colonelul cu o voce fermă şi calmă.

Cei din „Inner Circle” se uitară speriaţi unul la celălalt, apoi se aşezară.

— Unde e Snider? întrebă Nile, după ce toţi luară loc.

Fiecare conspirator aştepta ca altul dintre ei să răspundă.

— Tu! zise Barrabas, îndreptând ţeava armei spre Van den Boos.

Proprietarul minei de aur tresări.

— Trebuia să vină aici, dar a fost reţinut la cartierul general al securităţii, răspunse el imediat.

— Foarte bine, zise Barrabas. Sună-l.

Van den Boos îşi reţinu un fior, ridică încet receptorul telefonului, formă numărul şi aruncă o privire speriată spre colonel.

— Alo, sunt Pieter Van den Boos. Aş vrea să vorbesc cu maiorul Snider. Imediat. Da, e urgent…

Urmară câteva secunde de linişte, apoi:

— Alo, Sidney? Eu… adică, e cineva aici care vrea să-ţi vorbească. Da, Nile Barrabas, americanul.

Nile îi smulse receptorul din mână.

— Snider, Wilhelm Krudd a cedat nervos. Mi-a spus unde să-l găsesc pe adevăratul Tato. Totul s-a terminat pentru tine şi pentru „Inner Circle”.

Maiorul nu răspunse.

— M-ai auzit, Snider?

— Da, răspunse ofiţerul de la BOSS.

— Adevăratul episcop Toto pleacă spre Johannesburg în dimineaţa asta, contrar a ceea ce prevăzuseşi tu. Ai înţeles?

Snider aşteptă câteva secunde înainte de a răspunde.

— Am înţeles, spuse el.

— Altceva, Snider.

— Ce?

— Proprietatea e în mâinile noastre. Aici am neutralizat toată opoziţia. Vom rămâne până la ungerea episcopului. Dacă i se întâmplă ceva, Snider, amicii tăi vor muri unul după altul. Van

den Boos, Bloemvaal, Miller şi Richard Krudd… Ai înţeles?

— Am înţeles, replică Snider cu dispreţ.

Van den Boos apucă brusc receptorul din mâinile lui Nile.

— E foarte serios, Sidney. Să nu faci nimic care să ne pună în pericol!

Snider închise.

Barrabas se întoarse spre episcopul Toto, care aştepta răbdător în faţa uşii, întristat de ceea ce vedea. Ca om al bisericii, venera pacea. Ca negru, suporta cu amărăciune acel război.

Lui Barrabas nu-i plăcea să ia ostatici, un joc care se încheia de cele mai multe ori prin a se întoarce în mod dramatic împotriva unor victime nevinovate. În împrejurarea de faţă, însă, nu exista altă soluţie.

— Nu şi-a luat nici un angajament, îi spuse Nile episcopului.

— E o şansă de care va trebui să se folosească. M-aţi ajutat până aici. Acum mă va proteja altcineva.

Telefonul sună iar. Hayes ridică receptorul, apoi se întoarse spre colonel şi spre episcopul Toto.

— În faţa intrării, a sosit o maşină. Cei din maşină pretind că sunt ajutoarele dumitale. Au venit ca să te conducă la catedrală.

— Să fie lăsaţi să intre, zise Barrabas.

Episcopul Toto îi privi pe cei din cameră, apoi se adresă salvatorului său:

— Îţi mulţumesc că ai fost instrumentul salvării mele.

— Mi-am îndeplinit misiunea, răspunse Barrabas, laconic.

— Ba a fost mai mult decât atât, colonele. Nu crezi niciodată că eşti instrumentul unei voinţe binefăcătoare?

Barrabas zâmbi şi dădu din cap.

— Orice ai zice, fac pur şi simplu ceea ce cred că e drept şi îmi pare bine că am putut să te ajut, asta e tot.

— Atunci, dă-mi voie să-ţi cer o ultimă favoare. Dacă mi se va întâmpla ceva, uciderea acestor oameni ar fi doar un act de răzbunare. Indiferent ce s-ar putea întâmpla, lasă-i să plece, când vei considera că se poate.

— Dai dovadă de multă indulgenţă faţă de cei care îţi voiau moartea şi nimicirea luptei poporului tău.

— Dar nu vom putea niciodată să-i învingem dacă vom fi la fel de răi ca ei. Poporul meu obişnuieşte să spună că „flăcările răzbunării scânteiază, dar nu încălzesc”.

— Am mai auzit asta, zise Hayes, amintindu-şi cuvintele lui Peter Uthuku.

Peter văzuse lucind răzbunarea în ochii lui Claude Hayes. Acum episcopul Toto o zărise în ochii lui Barrabas.

— Voi vedea ce pot să fac, răspunse colonelul.

— Mulţumesc, răspunse Toto.

— Să-ţi aduci aminte de acest dicton, atunci când poporul tău va lua, în sfârşit, puterea în această ţară.

— Îmi voi aminti, nu-ţi fie teamă. Cu toţii ne vom aminti de el când va sosi ceasul, spuse ecleziastul.

Lee Hatton îşi făcu apariţia, însoţită de doi bărbaţi îmbrăcaţi în costume de preoţi. Tânăra femeie se dădu la o parte ca să-i lase să intre.

Nou-sosiţii îl salutară pe episcopul Toto cu respect, remarcând în mod vizibil tensiunea ciudată care domnea în acea încăpere în dezordine. Impostorul tremura de spaimă într-un colţ. Asemănarea cu adevăratul Toto era frapantă. Conspiratorii, aşezaţi în fotoliile lor, păreau că păliseră şi mai mult.

— Amintiţi-vă de ce vedeţi aici, le spuse Toto asistenţilor săi. Vă voi povesti totul puţin mai târziu. Acum, să mergem la catedrală.

— Mult noroc! îi zise Barrabas.

Ecleziastul se întoarse, schiţând un zâmbet.

— Nu e vorba de noroc, colonele, zise el, ridicând un deget, ca şi cum ar fi instruit un adept recalcitrant, ci de mâna lui…

— Mda, mda, ştiu, replică Barrabas, întrerupându-l.

Episcopul zâmbi din nou şi părăsi biroul.

Nile se întoarse spre cei patru conspiratori. Faţa sa devenise brusc plină de severitate.

— Nu ne mai rămâne decât să aşteptăm, zise el cu gravitate.

*

* *

După şase ore, vocea episcopului de Johannesburg se auzi la radioul instalat în biroul defunctului Krudd, în timp ce-şi ţinea discursul inaugural, în faţa mulţimii adunate în exteriorul catedralei.

Barrabas închise radioul şi se uită la ostatici. Claude Hayes şi Geoff Bishop se plimbau prin faţa ferestrei. Ceremonia se derulase fără nici o problemă. Nile dorea ca şi plecarea lor din Africa de Sud să fie la fel de reuşită. Totuşi, încă se mai îndoia de asta.

— Şi, acum, sunteţi mulţumiţi? zise cu amărăciune Pieter Van den Boos.

— Aproape, răspunse Nile. Geoff, cât carburant mai are

elicopterul?

— Destul ca să zburăm timp de două ore. Suficient ca să ieşim din ţară şi să ajungem în Mozambic sau în Lesotho.

În acel moment, sună telefonul. Barrabas ridică receptorul şi auzi vocea lui Snider.

— L-ai obţinut pe episcopul bantu, zise ofiţerul de la BOSS, iar eu am ceva ce vrei cu siguranţă.

De la celălalt capăt al firului, colonelul auzi vocea unei femei:

— Colonelul Barrabas? zise Athustra. Ne-au prins. Am încercat să fugim, dar…

Snider o întrerupse pe tânăra femeie şi luă receptorul.

— Ai auzit, Barrabas?

— Am auzit.

— Îţi propun un schimb. Van den Boos, Bloemvaal, Miller, Wilhelm şi Richard Krudd în schimbul acestora doi.

Barrabas aruncă o privire rapidă spre cei patru conspiratori. Problema cu ostaticii… Situaţia era prea uşor de întors.

— De acord, Snider. Mai puţin, Wilhelm Krudd. Nu va putea să vină… niciodată…

Urmă o tăcere.

— Ticălosule! izbucni Snider. Unde e?

— A căzut în concasorul de la propria sa mină de diamante.

Richard Krudd şi ceilalţi conspiratori încremeniră de oroare.

— Foarte bine, Barrabas, ne-am înţeles. Ne întâlnim peste o jumătate de oră la monumentul Voortrekker ca să facem schimbul de ostatici. Vei veni cu maşina. Apoi voi face în aşa fel încât să poţi ajunge până în Lesotho în siguranţă.

Barrabas se gândi un moment, ştiind foarte bine că Snider nu-i va lăsa să plece. Dar maiorul nu ştia nimic de elicopter.

— OK, Snider, aşa vom face. Cu o condiţie. Oamenii tăi pot să blocheze drumul de la poalele colinei, ca să-i împiedice pe turişti să urce, dar la monument vei veni singur, fără nici unul dintre agenţii tăi. Dacă văd ceva, înţelegerea nu mai e valabilă.

Snider închise fără să răspundă.

CAPITOLUL XIX

O limuzină mare, de culoare neagră, urca pe drumul colinei care domina Pretoria. Contururile masive ale monumentului Voortrekker se detaşau pe cerul de la capătul drumului.

La volan se afla Claude Hayes. Lângă el, Barrabas supraveghea ostaticii instalaţi pe bancheta din spate.

În spatele monumentului, parcarea era goală şi drumul pustiu.

— Parchează în faţa treptelor, zise colonelul, arătând spre scara mare din piatră, care ducea la sala eroilor.

Hayes opri vehiculul în faţa monumentului, şi Barrabas coborî, trântind portiera. Sidney Snider stătea singur, în capătul de sus al scărilor, în faţa intrării principale, cu degetele strânse pe un pistol-mitralieră Ingram M-11, rivalul pistolului-mitralieră Uzi, în cazul misiunilor clandestine.

Barrabas deschise portiera din spate a limuzinei.

— Afară! ordonă el conspiratorilor.

Cei patru ostatici şi impostorul african părăsiră lent habitaclul maşinii, grupându-se afară. Hayes apăru şi el, îndreptându-şi arma FN-FAL, pe deasupra maşinii, în direcţia lor.

— Iată-i, Snider, strigă colonelul. Vreau să-i văd pe Paul şi pe Athustra.

Snider schiţă un zâmbet şiret, se uită fără să răspundă la scara lungă, apoi se întoarse brusc şi dispăru în interiorul monumentului.

Când se întoarse, ofiţerul trăgea ceva ce semăna cu corpul unui om, pe care îl împinse în jos pe trepte. Corpul se rostogoli molatic până la picioarele colonelului: era cadavrul lui Paul, executat cu un glonţ în tâmplă.

Snider dispăru din nou şi se întoarse cu Athustra. Tânăra africană se zbătea, într-o stare apropiată de isterie. Snider o forţă să stea în capul scărilor.

— Paul Krudd pentru Wilhelm Krudd, Barrabas, zise Snider.

Barrabas simţi cum e cuprins de o furie oarbă, în timp ce bătăile inimii i se accelerau brusc.

— Las-o să se apropie, îi zise el maiorului fără să-şi ia ochii de la el.

— Bineînţeles. Ea şi ei. Ei încep să urce şi ea să coboare.

Nile se întoarse spre ostatici şi le făcu semn să înainteze.

Cei patru conspiratori urcară încet primele trepte, neştiind

dacă vor cu adevărat să străbată distanţa dintre cei doi oameni înarmaţi.

Impostorul negru se repezi brusc spre tufişurile de pe marginea drumului. Hayes îşi îndreptă arma spre el, gata să tragă.

— Lasă-l! strigă colonelul, fără să-l scape din ochi pe Snider. Nici unul dintre voi să nu încerce asta, îi preveni el. Înaintaţi!

Sud-africanii îşi reluară înaintarea lentă. Snider o împinse în faţă pe Athustra, care începu să coboare încet.

Hayes veni lângă Barrabas.

— Nu-mi place asta, colonele.

— Nici mie. Ceva va izbucni dintr-o clipă în alta.

— Asta este şi impresia mea. Mă întreb doar dacă va trebui să începem să tragem înaintea lui.

— Cât timp crezi că va rezista fata?

— Nu destul de mult.

— Să mai aşteptăm puţin.

În timp ce vorbea, Barrabas auzi zgomotul unui elicopter încă destul de departe. Snider îl auzi şi el şi se uită spre cer. Aparatul nu se vedea.

— Barrabas! strigă maiorul cu o voce ameninţătoare.

— Poliţa noastră de asigurare, Snider, replică colonelul.

Athustra continuă să coboare până când ajunse pe aceeaşi treaptă cu conspiratorii. Elicopterul Kiowa apăru brusc deasupra monumentului.

Richard Krudd profită de secunda de diversiune, ca să sară asupra tinerei femei.

— Ea noastră! exclamă el triumfător. E a noastră! Daţi-vă înapoi! Nu trageţi, altfel o veţi ucide pe ea, adăugă el, servindu-se de Athustra ca de un scut.

Snider deschise brusc focul. Gloanţele ciuruiră spatele lui Richard Krudd, care tresări violent, surprinderea şi uimirea întipărindu-i-se pe faţă ca o mască mortuară. Corpul său se prăbuşi greoi pe trepte, apoi se opri.

Barrabas trase spre Snider, dar ofiţerul de la BOSS dispăru foarte repede dincolo de uşile mari ale monumentului.

Cuprinşi de panică, Van den Boos, Bloemvaal şi Miller o luară la fugă spre limuzină. Pieter Van den Boos apucă braţul tinerei femei şi o trase cu forţa după el.

— Ocupă-te de ei; eu mă duc după Snider! îi ordonă colonelul lui Hayes, urcând în grabă scările.

Van den Boos se folosi de Athustra, la fel ca Richard cu câteva

secunde mai înainte. În acest timp, complicii săi urcau în vehicul.

— Nu trage! strigă el. Altfel, o vei omorî!

Miller se instală la volan şi porni imediat motorul. În momentul în care Van den Boos se pregătea să urce în maşină, Athustra îşi trase cu putere braţul şi îl lovi în faţă. Hayes alergă în direcţia ei, dar Pieter o recuperă foarte repede şi îi trecu un braţ după gât, ca să o tragă cu el în maşină.

— Stai pe loc! îi strigă el lui Hayes.

Negrul trase în roţile limuzinei. Miller întoarse şi o porni pe drumul ce ducea la Pretoria. Claude putea să o vadă pe Athustra zbătându-se pe scaunul din faţă şi nu îndrăzni să tragă în omul de la volan, de frică să nu o rănească. Limuzina nu se opri nici după ce trase în roţile din spate. După câteva secunde, o portieră se deschise şi două mâini o aruncară pe Athustra afară din vehicul.

Hayes alergă s-o ajute.

În acel moment, elicopterul Kiowa se năpusti asupra vehiculului fugarilor.

Alex Nanos strângea în mână mitraliera aparatului. Gloanţele ciuruiră caroseria limuzinei. Pasagerii intrară în panică. Miller coti brusc, încercând să evite ploaia de gloanţe, ducând vehiculul peste rampa de siguranţă a drumului. Plonjând de-a lungul flancului colinei, limuzina se rostogoli de câteva ori, ricoşând în pereţii stâncoşi, şi se prăbuşi pe un bloc enorm de piatră.

În timp ce elicopterul se pregătea să aterizeze, Claude o ridică de jos pe Athustra, teafără şi nevătămată, deşi plină de vânătăi şi în stare de şoc.

După câteva secunde, sicriul metalic al conspiratorilor luă foc, degajând un fum gros şi flăcări mari de culoare portocalie, care parcă voiau să ajungă la cer. Apoi sunetul strident al sirenelor maşinilor de poliţie răsună dinspre Pretoria, în fundul văii.

Era timpul să plece.

Elicopterul aterizase lângă treptele lungi ale monumentului.

Dar Barrabas nu se vedea nicăieri.

Din sala eroilor, Snider trăgea orbeşte, ca să-şi protejeze retragerea. Barrabas răspundea sporadic, trecând de la o treaptă la alta.

Schimbul de focuri încetă.

Barrabas aruncă încărcătorul gol, puse altul plin, apoi aşteptă câteva secunde. Paşii lui Snider răsunau uşor în sala cu podeaua de marmură.

— Snider, vin după tine, dacă nu ieşi de bunăvoie. Alege.

Nici un răspuns.

Nile se lăsă lent pe vine. Mâna stângă strângea pistolul-mitralieră Uzi, în timp ce dreapta apăsa uşor trăgaciul. Numără în gând până la patru şi se răsuci brusc în interior, trăgând o rafală lungă, în întuneric. Apoi se aruncă în spatele uneia dintre uşi. Lipit de zidul rece, ascultă din nou cu atenţie, în sală, era linişte.

Profitând de răgaz, puse alt încărcător în armă şi se lăsă iar pe vine, în întuneric, ca să plonjeze pe burtă, de cealaltă partea a uşii, mitraliind spaţiul din faţă.

Se târî cu rapiditate, trăgând întruna, apoi se rostogoli pe spate şi trase în spatele său. Gloanţele ricoşau din pereţii solizi ai încăperii imense, ciuruind scenele încremenite în marmură, scene ce prezentau călătoria epică a voortrekkerilor peste munţii sud-africani.

Nimeni nu ripostă.

Snider nu se vedea nicăieri.

Nile se întinse pe burtă, studiind cu grijă locul. Sala masivă oferea un singur loc unde te puteai ascunde: imensa fosă centrală, săpată în sol, exact sub cupolă.

— Sunt aici, Barrabas! zise Snider.

Maiorul stătea pe dala cenotafului plasat în centrul fosei.

— Îţi voi spune, colonele, că, dacă vii după mine, cum o să-ţi văd capul depăşind marginea, îţi voi zbura creierii. OK?

O rafală bruscă îi însoţi ameninţarea. Gloanţele alunecară pe tavanul în formă de boltă şi ricoşară cu furie. Întreaga sală devenea o capcană mortală.

Numai norocul îl putea proteja pe Barrabas de un glonţ rătăcit, iar Snider ştia asta la fel de bine ca el.

— Haide, Barrabas. De unde ştii că nu sunt cu spatele la tine? În acest caz, ai câştiga. Ai putea să mă împuşti. Dacă eu te voi vedea primul, câştig, şi tu pierzi. E foarte simplu…

Snider trase altă rafală. Gloanţele ricoşară din nou în toate direcţiile.

— Snider, eşti nebun! Predă-te, n-ai nici o şansă!

În fosă, răsună un râs strident.

— Voi, americanii, sunteţi de râsul întregii lumi! exclamă Snider. Voi, cu noţiunile voastre ipocrite despre justiţie şi egalitate, sunteţi bolnavi! Nişte trădători ai rasei albe. Am adus cu noi civilizaţia în Africa de Sud, Barrabas. Noi, poporul alb. Ţara asta ne aparţine.

— Snider, sfârşeşte! Aruncă arma şi ieşi de-acolo.

Barrabas încerca să-l ţină de vorbă, sigur că ceea ce spunea

nu va avea nici un efect asupra minţii demente a maiorului. Snider trase o nouă rafală. Câteva gloanţe ricoşară în podea, la trei centimetri de faţa colonelului, aruncându-i praf în ochi.

Asta era prea mult!

Scoase din buzunarul pantalonilor grenada pe care i-o dăduse Nanos noaptea precedentă. Snider va renunţa sau va muri.

— E o problemă de gene, Barrabas! continuă maiorul. Asta e adevărata dreptate! Auzi?

— O să-ţi trag eu acum o dreptate! murmură Nile, târându-se pe podea până la marginea fosei.

— Eşti pregătit, Snider? Am ceva pentru tine!

Trase cu dinţii siguranţa grenadei, apoi numără până la trei şi o aruncă în fosă.

Explozia răsună în clipa următoare. Barrabas se aruncă într-o parte ca să evite mulţimea de schije care însoţea corpul dislocat al lui Snider. Pistolul-mitralieră Ingram căzu în mijlocul fosei. Nile se ridică în picioare lent şi privi o clipă rămăşiţele măcelului. Câteva bucăţi din corpul lui Snider zăceau pe cenotaf.

Asta era tot!

Ieşi lent din penumbra aşa-zisei săli a eroilor şi se opri în bătaia soarelui african. Arma îi atârna în mână. Bătălia luase sfârşit. Nile se simţea vlăguit. Lumina agresivă a zilei îl orbi câteva clipe.

Elicopterul aştepta pe drum, în faţa monumentului. Lee Hatton o ajuta pe Athustra să urce la bord. Nanos şi Geoff Bishop încărcau în carlingă cadavrul lui Paul Krudd. Claude Hayes tocmai ajungea în capătul de sus al scărilor, gâfâind din cauza cursei.

— Opreşte-te, Claude, îi zise Barrabas. S-a terminat. Putem pleca.

Hayes oftă uşurat şi zâmbi.

— Nimic nu-mi face mai mare plăcere. Am oroare de locul ăsta.

Războinicul negru îşi trase sufletul şi privi în zare. Colinele şi oraşul Pretoria se întindeau jos, în faţa lor. Marile axe rutiere care duceau spre Johannesburg şi interminabilii munţi formaţi de deşeurile minelor de aur despărţeau oraşele învecinate.

— Colonele… zise el gânditor. Sclavia nu înseamnă doar că un om este supus altuia prin forţă. E şi atunci când o fiinţă omenească nu are posibilitatea să-şi determine propriul destin, nici şansa de a putea deveni mai bun. Această ţară este un exemplu viu al sclavagismului.

— În America, am scăpat de el în urmă cu o sută de ani.

Hayes scuturǎ din cap.

— Douăzeci de ani, la Selma, în Alabama. Acolo a fost cu adevărat începutul sfârşitului. Şi vezi ce s-a întâmplat în numai douăzeci de ani. Acelaşi lucru s-ar putea întâmpla şi aici. Dar, dacă sud-africanii nu-şi schimbă politica, până la urmă vor pierde mult de tot.

Cei doi luptători începură să coboare treptele în direcţia elicopterului.

— Unde mergem acum, Claude?

— În Lesotho, colonele. E mai aproape şi…

Hayes se gândi un moment la tot ce trăise în ultimele săptămâni, amintindu-şi îndeosebi de oamenii drepţi, albi şi negri, care luptaseră pentru pace şi dreptate înainte de a avea parte de o moarte sângeroasă.

— … nu vreau să mă întorc în Mozambic, deocamdată, continuă el. Am cam obosit.

— Deocamdată, îi zise Barrabas, bătându-l prieteneşte pe spate.

Apoi cei doi mercenari porniră în fugă spre elicopterul care îşi luă imediat zborul, ducându-i spre libertate.

CUPRINS

CAPITOLUL I.....4
CAPITOLUL II.....10
CAPITOLUL III.....17
CAPITOLUL IV.....27
CAPITOLUL V.....31
CAPITOLUL VI.....39
CAPITOLUL VII.....47
CAPITOLUL VIII.....55
CAPITOLUL IX.....66
CAPITOLUL X.....73
CAPITOLUL XI.....80
CAPITOLUL XII.....86
CAPITOLUL XIII.....95
CAPITOLUL XIV.....101
CAPITOLUL XV.....108
CAPITOLUL XVI.....115
CAPITOLUL XVII.....125
CAPITOLUL XVIII.....133
CAPITOLUL XIX.....139
CUPRINS.....145

UNORA LE PLACE IADUL

O explozie formidabilă lumină creasta colinei. În câteva secunde, o ploaie de pământ şi de fragmente de vegetaţie căzu în jurul lui. Unda de şoc îl lovi ca o lovitură de pumn, aruncându-l pe spate.

Claude coborî pe jumătate conştient flancul colinei, apoi îşi opri căderea şi se sprijini în mâini ca să se ridice. Bombardierele aruncară alte trei bombe, care făcură explozie una după alta, transformând colina într-un focar infernal. Undele de şoc se revărsară peste el, azvârlindu-l înapoi ca pe un pai. Vederea i se întunecă şi nu percepu decât o voce slabă de tot, foarte îndepărtată, care îi ordona să se ridice.

În timp ce se scula în sus cu greutate, umbrele celor trei avioane ale morţii se depărtau spre frontieră.

Liniştea se aşternu din nou în timp ce vârful colinei ardea sub agresiunea răvăşitoare a unei limbi de foc vorace.

Hayes porni în fugă. Aerul cald îi pătrundea în piept, arzându-i plămânii, şi sângele îi pulsa cu putere în cap. Se auzi strigând numele lui Simon de mai multe ori, fără să primească nici un răspuns.

Mercenarul se opri o clipă în mijlocul căldurii flăcărilor şi a fumului gros şi înţepător care îi irita ochii. Apoi porni din nou şi ajunse în tabăra devastată, căutându-şi prietenii.

Nu vedea pe nimeni.

O ultimă explozie îl făcu să tresară: unul dintre jeep-uri fusese distrus de explozia rezervorului de benzină. Celelalte vehicule erau deja transformate în mase de metal ciopârţite.

ISBN 973-9127- 50-5 EDITURA BOGDANA Lei 38.000